

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

19760

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

*Σχολική μετάφρασις με παρατηρήσεις
(γραμματικές, συντακτικές, πραγματικές)
καὶ με ἀνάλυσιν*

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΧΡ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΕΠΙΤΡΑΧΕΟΥ 42 ΤΗΛ. 83-493
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α.Ε.

38 — ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΛ — 38

1947

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

K. Κογγ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου: Σωκράτης, Κρίτων.

Κεφ. 1.

ΣΩ. Διατί τέτοια ὥρα ἔχεις εἶδει (: πῶς τέτοια ὥρα ἐδῶ), Κρίτων; ἢ δὲν εἶναι πλέον πολὺ πρῶι (=πρῶ);

ΚΡ. Βεβαίωτατα (πολὺ πρῶι εἶναι ἀκόμη).

ΣΩ. Τί ὥρα ἀκριβῶς;

ΚΡ. Βαθεῖα χαραυγή.

ΣΩ. Ἀπορῶ, πῶς ἠθέλησεν ὁ φύλαξ τοῦ δεσμοτηρίου (: ὁ δεσμοφύλαξ) νὰ σοῦ ἀνοίξῃ (= ὑπακοῦσαί σοι).

ΚΡ. Πολὺ γνώριμος (= ξυνήθης) πλέον μοῦ εἶναι, Σωκράτη, διότι πολλάκις συγράω ἐδῶ, προσεῖ δὲ καὶ κατιτί ἔχει φιλοδώρηθῆ (: κάποιον φιλοδώρημα ἔχει λάβει = τι εὐεργέτηται) ἀπὸ ἐμέ.

ΣΩ. Ἀλλὰ τώρα δὲ (= ἄρτι) ἤλθες ἢ πρὸ πολλοῦ; (: ἢ πρὸ πολλῆς ὥρας;)

ΚΡ. Ἀρκετὰ πρὸ πολλοῦ (: πρὸ ἀρκετῆς ὥρας).

ΣΩ. Καὶ (=εἶτα) πῶς δὲν με ἐξέπλησες ἀμέσως, ἀλλὰ οἰωνηλῶς κάθησαι πλησίον (μου) (= παρακάθησαί [μοι]);

ΚΡ. Ὅχι μὰ τὸν Δία, Σωκράτη, οὐδὲ (ἐγὼ) ὁ ἴδιος θὰ ἤθελα (= ἂν ἤθελον) νὰ εὐρίσκομαι εἰς τόσην ἀγροτυίαν καὶ λύπην (εἰς τὴν ὅποیان εὐρίσκομαι, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ τὴν μεταδώσω καὶ εἰς σέ). Ἀλλὰ καὶ σὲ ἀπὸ πολλῆν ὥραν (= πάλαι) θαναμάζω βλέπων, πόσον γλυκὰ (: εὐχάριστα) κοιμᾶσαι καὶ ἐπιτήδες δὲν ἤθελα νὰ σὲ ξυπνήσω (= σὺν ἡγειρον), διὰ νὰ περὶς ἔσον τὸ δυνατόν πολὺ εὐχάριστα (= ὡς ἡδιστα) (: διὰ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἀπολαύης τὸν γλυκὴν σου ὕπνον). Καὶ πολλάκις μὲν βέβηχα (= δῆ) καὶ πρότερον καθ' ἑμὴν τὴν ζῶην σὲ ἐμακάρισα (= εὐδαιμόνισά σε) διὰ τὸν χαρακτήρα (σου), πολὺ δὲ περισσότερο (σὲ μακαρίζω) κατὰ τὴν συμφορὰν (αὐτήν), ποῦ σὺ ἔχεις παρουσιάσθῃ (= τῇ παρουσίᾳ σου) τώρα, διότι τόσον (= ὡς) ἀγογγύτως καὶ ἀταράχως τὴν ὑποφέρεις.

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

K. Κογγι

Τύπ. «Ἑλληνικῆς Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας» Α.Ε.—Τεχν. Διευθ. Ι. Μ. Σκαζίκη
Ἀθήναι, δόξ. Παπαδιαμαντοπούλου, 44

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου: Σωκράτης, Κρίτων.

Κεφ. 1.

ΣΩ. Διὰ τί τέτοια ὥρα ἔχεις εἶθι (: πῶς τέτοια ὥρα ἐδῶ), Κρίτων; ἢ δὲν εἶναι πλέον πολὺ πρῶι (= πρῶ);

ΚΡ. Βεβαιότατα (πολὺ πρῶι εἶναι ἀκόμη).

ΣΩ. Τί ὥρα ἀκριβῶς;

ΚΡ. Βαθειὰ χαραυγή.

ΣΩ. Ἀπορῶ, πῶς ἠθέλησεν ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου (: ὁ δεσμοφύλαξ) νὰ σοῦ ἀνοίξῃ (= ὑπακοῦσαι σοι).

ΚΡ. Πολὺ γνῶριμος (= ξυνήθης) πλέον μοῦ εἶναι, Σωκράτη, διότι πολλάκις συχναῖω ἐδῶ, προσεῖτι δὲ καὶ κατιτί ἔχει φιλοδωρηθῆ (: κάποιο φιλοδῶρημα ἔχει λάθει = τι εὐεργέτηται) ἀπὸ ἐμέ.

ΣΩ. Ἀλλὰ τώρα δὲ (= ἄρτι) ἤλθες ἢ πρὸ πολλοῦ; (: ἢ πρὸ πολλῆς ὥρας;)

ΚΡ. Ἀρκετὰ πρὸ πολλοῦ (: πρὸ ἀρκετῆς ὥρας).

ΣΩ. Καὶ (= εἶτα) πῶς δὲν μὲ ἐξύπνησες ἀμέσως, ἀλλὰ σιωπηλῶς κάθησαι πλησίον (μου) (= παρακάθησαι [μοι]);

ΚΡ. Ὅχι μὰ τὸν Δία, Σωκράτη, οὐδὲ (ἐγὼ) ὁ ἴδιος θὰ ἤθελα (= ἂν ἤθελον) νὰ εὐρίσκομαι εἰς τόσην ἀγρυπνίαν καὶ λύπην (εἰς τὴν ὅποian εὐρίσκομαι, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ τὴν μεταδώσω καὶ εἰς σέ). Ἀλλὰ καὶ σὲ ἀπὸ πολλὴν ὥραν (= πάλαι) θαυμάζω βλέπων, πόσον γλυκὰ (: εὐχάριστα) κοιμᾶσαι καὶ ἐπίτηδες δὲν ἤθελα νὰ σὲ ξυπνήσω (= σὺκ ἤγειρον), διὰ νὰ περῆς ὅσον τὸ δυνατόν πολὺ εὐχάριστα (= ὡς ἡδιστα) (: διὰ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἀπολαύης τὸν γλυκὺν σου ὕπνον). Καὶ πολλάκις μὲν βέβηκα (= δῆ) καὶ πρότερον καθ' ὅλην (σου) τὴν ζωὴν σὲ ἐμακάρισα (= εὐδαιμόνισά σε) διὰ τὸν χαρακτήρα (σου), πολὺ δὲ περισσώτερον (σὲ μακαρίζω) κατὰ τὴν συμφροῦν (αὐτήν), ποῦ σοῦ ἔχει παρουσιασθῆ (= τῇ παρεστάσει [σοι]) τώρα, διότι τόσον (= ὡς) ἀγογγύστως καὶ ἀταράχως τὴν ὑποφέρεις.

ΣΩ. (Ναί τὴν ὑποφέρω), Κρίτων, διότι καὶ ἄτοπον (: ἀνάρμοστον) θὰ ἦτο (= ἄν εἴη) ν' ἀγανακτῶ, ἐνῶ εἶμαι εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, διότι (= εἰ) εἶναι ἀνάγκη πλέον ν' ἀποθάνω.

ΚΡ. Καὶ ἄλλοι (ἄνθρωποι), Σωκράτη, τόσον μεγάλοι εἰς τὴν ἡλικίαν περιπίπτουν (= ἀλίσκονται) εἰς τοιαύτας συμφοράς, ἀλλ' ἡ ἡλικία (των) διόλου δὲν τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ ν' ἀγανακτοῦν (: διόλου δὲν τοὺς ἐμποδίζει ν' ἀγανακτοῦν=οὐδὲν ἐπιλύεται αὐτοὺς τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν) διὰ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς εὔρε (= τῇ παρουσίᾳ τύχῃ).

ΣΩ. (*Ἀληθῆ) εἶναι αὐτά. Ἀλλὰ διατὶ τέλος πάντων (= δῆ) τόσον προῦ ἔχεις ἔλθει ; |

ΚΡ. (*Ἐχω ἔλθει), Σωκράτη, φέρων (: καὶ φέρω) εἵδησιν δυσάρεστον ὄχι διὰ σέ, ὅπως μοῦ εἶναι φανερόν (: ὄχι διὰ σέ, τὸ βλέπω καλά), ἀλλὰ δι' ἐμέ καὶ διὰ τοὺς φίλους σου ὄλους, (εἵδησιν) δυσάρεστον καὶ θλιβεράν, τὴν ὁποίαν ἐγώ, ὅπως νομίζω, μὲ πολὺ μεγάλην μου θλίψιν (= ἐν τοῖς βαρῦτατα) θὰ ὑποφέρω (= ἄν ἐνέγκαιμι).

ΣΩ. Ποία εἶναι αὐτὴ (ἡ εἵδησις, ποὺ φέρεις) ; ἢ (: μήπως) τὸ πλοῖον ἔχει φθάσει ἀπὸ τὴν Δῆλον, μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ ὁποίου (= οὐ ἀφικομένου) πρέπει νὰ θανατωθῶ ἐγώ ;

ΚΡ. Ὅχι δὲν ἔχει φθάσει βέβαια (= -τοι) ἀκόμη, ἀλλ' ὅμως (= ἀλλὰ μὲν) ἔχω τὴν γνώμην (= δοκεῖ μοι), ὅτι θὰ ἔλθῃ σήμερον σύμφωνα μὲ τὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας φέρουν (= ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσι) κάποιοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἔλθει (= ἤκοντες) ἀπὸ τὸ Σούνιον καὶ (οἱ ὁποῖοι) τὸ ἀφῆκαν ἐκεῖ. Εἶναι λοιπὸν φανερόν ἀπὸ αὐτὰς τὰς εἰδήσεις, ὅτι θὰ ἔλθῃ σήμερον, καὶ ἀνάγκη τότε θὰ εἶναι, Σωκράτη, ἕως αὔριον (: αὔριον) ν' ἀποθάνῃς (= τὸν βίον σου τελευτᾶν).

Παρατηρήσεις.

τί, αἰτ. τοῦ οὐδ. τῆς ἐρωτητκ. ἀντων. λαμβανομένη ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῦσα αἰτίαν = διατὶ. — *τηνικάδε*, ἐπίρρ. χρονκ. ἐπὶ ὥρας = τοιαύτην ὥραν. — *ἀφίξαι*, προκμ. ὀριστκ. τοῦ ἀφικνεῖσθαι (*ἀφικνούμην, ἀφίξομαι, ἀφικόμεν, ἀφίγμαι [ἀφίξαι, ἀφίκεται κτλ.], ἀφίγμην*) = ἔρχομαι. — *Κρίτων*, πλουσιώτατος Ἀθηναῖος συνομηλικὸς καὶ συνδημότης, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. — ἢ οὐ πρῶ ἐτι ἐστίν ; ἢ β' αὐτῆ ἐρώτησις ἐπιφέρεται πρὸς διασάφησιν τῆς προηγουμένης ἐρωτήσεως (*τί τηνικάδε ἀφίξαι*), ἡ ὁποία παρίσταται γενικῆ πως καὶ ἀόριστος (ὁ ἢ διασαφητικός). — *πρῶ*, ἀττικῶς ἀντὶ *πρωί* (ἐπίρρ.) ἐδῶ = πολὺ πρωί, πολὺ ἔνωρίς. — *ἐτι*, ἐπίρρ. = ἀκόμη εἰς πρότασιν ὅμως ἀρνητικῆν - ὅπως ἐδῶ - ἢ εἰς ἐρωτητκ. ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἀρνητικῆν = πλέον. — *ἐστίν*, ὑποκμ. *πρῶ*. — *πάνυ μὲν οὖν*, δηλ. *πρῶ ἐτι ἐστὶ πάνυ*, ἐπίρρ. = λίαν, πᾶρα πολὺ ἐν ἀποκρίσει - ὅπως ἐδῶ - χρησιμεύει ὡς ἰσχυρὸν βεβαιω-

τικόν προσλαμβάνον και τούς συνδ. μὲν οὖν μετ' ἡν ἀρχικὴν τῶν βεβαιω-
 τικῆν σημασίαν τὸ ὄλον πάνν μὲν οὖν = βεβαιότατα. — πηνίκα μάλιστα,
 δηλ. ἐστί· πηνίκα, ἐπίρρ. χρόν. ἐπὶ ὥρας = τί ὥρα. — μάλιστα, ἐπίρρ. ἐν ἐρω-
 τήσει = ἀκριβῶς μετ' ἀριθμητ. = περίπου. — ὄρθρος βαθύς, δηλ. ἐστί· ὄρθρος,
 ὑποκμ. βαθύς, ἐπιθτικ. προσδ. ὄρθρος ἐκαλεῖτο ὄλος ὁ μετὰ τὸ μεσονύκτιον
 μέχρι τῆς αὐγῆς χρόνος· διὰ τοῦ βαθύς δηλοῦται τὸ σκοτεινὸν ἀκόμη τοῦ ὄρθρου.
 — ὅπως ἠθέλησε κτλ., πλάγια ἐρωτητικ. πρότ. σοι, ἀντικμ. τοῦ ὑπακούσαι (ἀορ.
 ἀπρμφ. τοῦ ὑπακούω, ὅπερ ἐπὶ θυρωροῦ = ἀκούω τὸν ἐπὶ τῆς θύρας κτύπον και
 ἀνοίγω αὐτήν) τὸ ἀπρμφ. εἶναι τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἠθέλησε ὡς ἐφετικῶ ὅ-
 ἐστιν, ὑποκμ. ὁ τοῦ δεσμοτηγίου φύλαξ· ξυνήθης, κτημ. — διὰ τὸ φοιτᾶν,
 ἐμπροθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἐμέ. — τι (= εὐε-
 γείαν τινά), σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ εὐεργέτηται (πθτικ. πρkm. ὄριστικ. τοῦ
 εὐεργετῶ, εὐεργέτουν κτλ. — πθτικ. εὐεργετοῦμαι, ἀορ. εὐεργετήθη, πρkm.
 εὐεργέτημαι). — ὑπ' ἐμοῦ, ποιητικ. αἰτιον εἰς τὸ εὐεργέτηται· ἐπὶ πθτικ. πρkm.
 και πθτικ. ὑπερο. τὸ ποιητικ. αἰτιον συνήθως ἐκφέρεται διὰ δικ. — ἦκεις,
 ἐνεστ. ὄριστικ. μετ' σημ. πρkm. τοῦ ἦκω = ἔχω ἔλθει (πρτικ. ἦκον μετ' σημ. συνή-
 θως ἀορ. = ἦλθον — μέλλ. ἦξω). — ἐπεικῶς πάλα, δηλ. ἦκω· ἐπεικῶς,
 ἐπίρρ. ἐπιτατικ. = ἱκανῶς, ἀρκετά. — εἶτα, ἐν ἀρχῇ ἐρωτητικ. προτ. σημαίνει
 ἐκπληξιν, θαυμασμόν, ἐπιτίμησιν κ.τ.τ. = και λοιπόν...; και τότε...; και...; —
 ἐπήγειρας, ἀορ. ὄριστικ. τοῦ ἐπεγεῖρω = ἐξυπνίζω. — μά, μόριον εὐχρηστον ἐπὶ
 ὄρθρου — ὡς και τὸ νῆ — συντασσόμενον μετ' αἰτ.· ἀλλὰ τὸ μὲν νῆ τίθεται ἐπὶ βε-
 βαιώσεως, τὸ δὲ μά ἐπὶ ἀρνήσεως (νῆ Δία· οὐ μὰ Δία)· ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ νῆ
 (ἐπὶ βεβαιώσεως) τίθεται τὸ ναι μά. — αὐτός, κατηγορηματικὸς προσδ. εἰς τὸ
 ἐννοούμενον ἐγώ, ὅπερ εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἠθέλον. — ἀν ἠθέλον, δυνητικὴ ὄριστικ. =
 θὰ ἠθέλα· τὸ δυνητικὸν ἀν τίθεται μετὰ τὸ ρῆμα, εἰς τὸ ὅποῖον ἀνήκει· ἀλλ'
 ἀν εἰς τὴν πρότ. ὑπάρχη ἀρνήσεως — ὅπως ἐδῶ — ἢ κάποια ἀντων. ἢ ἐπίρρ. ἢ
 ἄλλη λέξις ἰσχυρῶς τονιζομένη, τότε τὸ ἀν τίθεται κατόπιν αὐτῶν τὸ ἀν ἠθε-
 λον εἶναι ἀπόδοσις τῆς ἐννοουμένης ὑποθτικ. προτ. εἰ ἐξῆν = ἀν ἦτο δυνατόν
 (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν: εἰ ἐξῆν· οὐδ' ἀν ἠθέλον). — εἶναι, τελκ.
 ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἠθέλον· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἐγώ (ταυτοπροσω-
 πία). — σοῦ, γνκ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ θαυμάζω. — αἰσθανόμενος, μτχ. τροπικ. —
 ὡς ἠδέως καθεύεις, πλάγια ἐρωτητικ. πρότ. ὡς, ἐπίρρ. ἀναφρκ. πολλακίς
 λαμβανόμενον εἰς ἀναφωνήσεις ἐκφραζούσας θαυμασμόν = πόσον. — ἠγειρον,
 βουλητικὸς πρτικ. τοῦ ἐγεῖρω (ἠγειρον, ἐγεῖρω, ἠγειρα). — ἵνα ὡς ἠδιστα
 διάγοις, τελκ. πρότ. αὐτῆ ἐτέθη εἰς εὐκτικ., διότι προηγείται ἱστορικὸς χρό-
 νος (ἠγειρον). — ὡς, τοῦτο ἐπιτείνει τὴν ἐννοιαν τοῦ ὑπερθτικ. ἠδιστα. — σε,
 ἀντικμ. τοῦ εὐδαιμόνισα· τοῦ τρόπου, γνκ. τῆς αἰτίας. — πολὺ δὲ μάλιστα,
 ἐνν. τοῦ εὐδαιμονίζω σέ. — τῇ παρεστῶση, πρkm. μτχ. (παρεστῶς, παρεστῶσα,
 παρεστῶς) τοῦ παρίσταμαι (παριστάμην, παρστήσομαι, παρεστησάμην
 και β' παρέστην, παρέστηκα (παρῆστήκειν)· ἢ μτχ. ἐπιθτικ. = ἢ παρῆστηκε. —
 ὡς ἐράδιως... φέρεις, αἰτλγκ. πρότ. ἐδῶ τὸ αἰτλγκ. ὡς = ὅτι οὕτω = διότι τό-
 σον. — φέρεις, ἐνεστ. ὄριστικ. τοῦ φέρω (ἔφερον, οἶσω, ἀορ. ἀ' [ἀσίγμος] ἦνεγκα
 και β' ἦνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνήνοchein). — πλημμελής, ἐς (πλήν, μέλος),
 κυρ. = ὁ παρὰ τὸ μέλος, παράχορδος ἢ ἐν παραφωνίᾳ· ἔπειτα = ἀνάγ-
 μοστος, ἄτοπος. — ἀγανακτεῖν, ὑποκμ. τῆς ἀπρσ. ἐκφράσεως πλημμελές

ἂν εἴη ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπορμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. ἐμέ (ἑτεροπροσωπία).— *τηλικούτος*,
τηλικαύτη, *τηλικούτον*, ἄντων. δεικτ. = ὁ τοιαύτην (δηλ. γεροντικήν)
 ἔχων ἡλικίαν.— *ὄντα*, μτχ. ἔνδτικ. (= *εἰ καὶ εἰμι*) ὑποκμ. τῆς μτχ. ἔνν. ἢ
 αἰτ. ἐμέ· *τηλικούτον*, κτγμ. τότε ὁ Σωκράτης ἦτο ἑβδομηκοντούτης. † *εἰ δεῖ*
ἤδη τελευτᾶν, αἰτλγκ. πρότ. μετὰ τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικά ρ. (*χαίρω*,
ἤδομαι, *θαυμάζω*, *ἀγανακτῶ* κ.τ.τ.) ἢ μετὰ τὰς ταυτοσήμους ἀπροσ. ἐκφρά-
 σεις (*αἰσχρόν [ἔστι]*, *θαυμαστόν [ἔστι]*, *δεινόν [ἔστι]* κ.τ.τ.) τὸ αἴτιον τοῦ
 ψυχικοῦ πάθους ἐκφέρεται ὄχι μόνον διὰ τοῦ αἰτλγκ. ὅτι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ
 εἰ (ὡς αἰτιολογικοῦ).— *δεῖ*, ἀπρόσ. (*ἔδει*, *δεήσει*, *ἐδέησε*, *δεδέηκε*) ὑποκμ.
 τοῦ *δεῖ* εἶναι τὸ ἀπορμφ. *τελευτᾶν* ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπορμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. ἐμέ. †
ἀλίσκομαι, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ *ἀλίσκομαι* (*ἡλίσκομαι*, *ἀλώσομαι*, *ἔάλων*,
ἔάλωκα, *ἡλώκειν*)=συλλαμβάνομαι, περιπλέκομαι, περιπίπτω.— *οὐδέν*, ἐπίρρ. †
αὐτούς, ἄντικμ. τοῦ *ἐπιλύεται* καὶ ὑποκμ. τοῦ *ἀγανακτεῖν*.— *τὸ μὴ οὐχὶ ἀγα-*
νακτεῖν, ἔναρθρον ἀπορμφ. χρησιμεῖον ὡς β' ἄντικμ. τοῦ *ἐπιλύεται*· τὸ ρ.
 αὐτό, ἐπειδὴ ἐνέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ *κάλυειν*, *εἴργειν*, συντάσσεται ὡς τὰ ρ.
 τὰ δηλοῦντα κώλυαι καὶ ἐναντίωσιν, τὰ ὅποια ἀρνητικῶς ἐκφερόμενα συντάσσ-
 ονται μὲ ἀπορμφ. ἔναρθρον (συνήθως) ἢ ἔναρθρον ἔχον τὰ δύο ἀρνητικά
 μόρια *μὴ οὐ*, τὰ ὅποια δι' ἡμᾶς φαίνονται ἀπειράζοντα καὶ περιττά· κατὰ
 ταῦτα τὸ *οὐδέν ἐπιλύεται τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν* = *οὐδέν ἐπιλύεται ἀγανα-*
κτεῖν.— *τῇ τύχη*, δτικ. τῆς αἰτίας· *τῇ παρουσίᾳ*, μτχ. ἐπιθτικ. † *ἔστι ταῦτα*, τὸ
 πλήρες· *ἀληθῆ ἔστι ταῦτα*· ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ *ἔστι* (ἀττ. σύντ.)· *ἀληθῆ*, κτγμ.
ἀγγελίαν φέρων, δηλ. ἀφιγμαι· *φέρων*, μτχ. τροπκ. *ἀγγελίαν*, ἄντικμ.
χαλεπῆν, ἐπιθτικ. πρόσδ. *οὐ σοί... ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς... ἐπιτηδεύοις*, αἰ δτικ.
 συντακτικαί εἰς τὸ *χαλεπῆν*.— *ὡς ἐμοὶ φαίνεται*, ἀναφρκ. πρότ.· *ἐμοί*, δτικ.
 προσωπκ. εἰς τὸ *φαίνεται*, τὸ ὅποιον ἐδῶ=εἶναι φανερόν. † *ἦν ἐγὼ... ἐν τοῖς...*
ἐνέγκαιμι, ἀναφρκ. πρότ.· *ἐν τοῖς βαρύτερα...*, βραχυλογικῶς=*ἐν τοῖς βαρέως*
φέρονοι βαρύτερα ἂν ἐνέγκαιμι· κατόπιν τὸ *ἐν τοῖς* κατήνησεν ἐπίρρ. ἐπι-
 τατικόν = *σφόδρα*, πάντ' *βαρύτερα*, ἐπίρρ. ὑπερθτικ. (*βαρέως*, *βαρύτερον*, *βα-*
ρύτερα)· ἂν *ἐνέγκαιμι*, δυνητικὴ εὐκτικ. λαμβανομένη ἐδῶ μὲ σημ. μέλλ.
 ὀριστκ. (= *οἶσω*)· *ἐνέγκαιμι*, ἀόρ. (ἄσιγμος) εὐκτικ. τοῦ *φέρω*. † *ὡς ἐμοὶ δο-*
κεῖ, ἀναφρκ. πρότ.· *δοκῶ* (*ἐδόκουν*, *δόξω*, *ἔδοξα*, πθτικ. προκμ. καὶ ὑπερσ.
 ἀπροσώπως *δέδοκται*, *ἔδέδοκτο*)· *μοι*, δτικ. προσωπκ.· *δοκῶ μοι*=*δοκεῖ μοι*=
 μοῦ φαίνεται. † *τίνα ταύτην*, δηλ. *φέρεις ταύτην*, ἄντικμ.· *τίνα*, κτγμ. ἢ
 ἐρωτικ. ἄντων. συνεκφέρεται ἐδῶ μετὰ τῆς δεικτικῆς βραχυλογικῶς=*τίς ἐστιν*
ἢ ἀγγελία αὕτη ἣν φέρεις.— ἢ, διασαφητικῶς.— τὸ *πλοῖον*, ἔνν. τὸ ἱερὸν
 πλοῖον, τὸ ὅποιον μὲ τὴν ἐπίσημον ἀντιπροσωπεῖαν τῆς πόλεως (τοὺς *θεωροῦς*)
 εἶχεν ἀποπλεύσει εἰς Δῆλον διὰ τὴν ἐκεῖ τελουμένην ἑορτὴν τοῦ Ἀπόλλωνος
 (τὰ *Δήλια*)· μέχρι δὲ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου ἐκ Δήλου ἀπηγορεύετο ἢ
 ἐκτέλεισι θανατικῶν ποινῶν.— *οὐ ἀφικόμενον*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ.)=*δὲ ἐπὶ*
ἀφίκεται.— *τεθνᾶναι*, προκμ. ἀπορμφ. τοῦ *ἀποθνήσκω* (*ἀπέθνησκον*, *ἀποθα-*
νοῦμαι, *ἀπέθανον*, *τέθνηκα*, *έτεθνήκειν*)· τὸ ἀπορμφ. *τεθνᾶναι* εἶναι ὑποκμ.
 τοῦ ἀπροσ. *δεῖ με*, ὑποκμ. τοῦ *τεθνᾶναι* (ἑτεροπροσωπία).— *οὔτοι*, ἐπίρρ.=
 βεβαίως οὐχί.— *δοκεῖ*, ἀπρόσ. ὑποκμ. *ἤξειν* ὡς ὑποκμ. τούτου ἔνν. τὸ *πλοῖον*
 (αἰτ.)· *μοι*, δτικ. προσωπκ. τοῦ *δοκεῖ*.— *μέν*, κατόπιν αὐτοῦ δὲν ἀκολουθεῖ δέ·
 δι' αὐτό=*μὴν*=ὀμως.— *ἐξ ὧν...*, ἀναφρκ. πρότ.=*ἐκ τούτων*, ἢ *ἀπαγγέλλουσιν*·

ἢ πρόθ. ἐκ μετὰ γιν. δηλοῖ συμφωνίαν=σύμφωνα μέ.—*ἤκοντες καὶ καταλιπόντες*, μετχ. ἐπιθτικ.—*δὴλόν (ἔστι)*, ἀπρόσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς ἢ εἰδικῆ πρότ.: *ὅτι ἤξει τήμερον*.—*ἀνάγκη ἔσται*, ἀπρόσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς *τελευτᾶν σε*, ὑποκμ. τοῦ *τελευτᾶν τὸν βίον*, ἀντικμ.

Κεφ. 2.

ΣΩ. Ἀλλά, Κρίτων, ἡ ὥρα ἢ καλὴ! Ἄν ἔτοι οἱ θεοὶ θέλουν, ἔτοι ἄς γίνῃ. Δὲν νομίζω ὁμως, ὅτι θὰ ἔλθῃ αὐτὸ σήμερον.

ΚΡ. Ἀπὸ ποῦ συμπεραίνεις αὐτό;

ΣΩ. Ἐγὼ θὰ σοῦ (τὸ) εἶπω. Βέβαια (= γάρ), ἂν δὲν ἀπατώμαι (= πού), πρέπει νὰ θανατωθῶ τὴν ἐπομένῃ τῆς ἡμέρας, πού θὰ ἔλθῃ (= ἢ ἢ [ἡμέρα] ἂν ἔλθῃ) τὸ πλοῖον.

ΚΡ. (Ἔτοι) βέβαια (= γέ τοι δὴ) λέγουν οἱ ἀρμόδιοι εἰς αὐτὰ (= οἱ κύριοι τούτων).

ΣΩ. Λοιπὸν νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ ἔλθῃ ὄχι τὴν ἡμέραν, πού μᾶς ἔρχεται (: πού μᾶς ζημερώνει = τῆς ἐπιούσης ἡμέρας), ἀλλὰ τὴν ἄλλην. (Τὸ) συμπεραίνω δὲ ἀπὸ ἐν ὄνειρον, τὸ ὅποῖον ἔχω ἴδει ὀλίγον προωτέρω (: ὀλίγον πρὶν ἔλθῃς) αὐτὴν τὴν νύκτα· καὶ φαίνεται ὅτι εἰς πολὺ κατάλληλον ὥραν (= ἐν καιρῷ τινι) δὲν μὲ ξύπνησες (: καὶ φαίνεται ὅτι καλὰ ἔκαμες καὶ δὲν μὲ ξύπνησες).

ΚΡ. Καὶ τί λοιπὸν ἦτο (αὐτὸ) τὸ ὄνειρον;

ΣΩ. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι κάποια γυναίκα ὠραία καὶ ὁμορφή, λευκὰ ἐνδύματα φοροῦσα, ἀφροῦ (μὲ) ἐπλησίασε (= προσελθοῦσά [μοι]), μὲ ἐκάλεσε καὶ μοῦ εἶπε· Σωκράτη,

τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς τὴν εὐφορον Φθίαν θὰ φθάσῃς.

ΚΡ. Παράδοξον (εἶναι) τὸ ὄνειρον, Σωκράτη.

ΣΩ. Ὀλοφάνερον μολαταῦτα (= μὲν οὖν), ὅπως τοῦλάχιστον ἐγὼ νομίζω, Κρίτων.

Παρατηρήσεις.

τύχη ἀγαθῆ, εὐχετικὴ φράσις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο συνήθως μὲν, ὡσάκις προκατήρχοντο σπουδαίων πράξεων (ὡς νόμων, ψηφισμάτων, συνθηκῶν κ.τ.τ.), ἔπειτα δὲ καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει=ἡ ὥρα ἢ καλὴ: μὲ τὸ καλὸ. — *εἰ... φίλον (ἔστί)*, ὑποθτικ. πρότ.: ἢ ἀπόδοσις: *ταύτη ἔστω* (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).—*ταύτη*, ἐπίρρ. τροπκ.= οὕτως.—*οἶμαι ἢ οἴομαι (ᾠμην ἢ φόμην, οἴσομαι, φήθην)* = νομίζω.— αὐτὸ (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἤξειν, τὸ ὅποῖον εἶναι εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *οἶμαι* ὡς δοξαστικοῦ.— *τεκμαίρει*, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ *τεκμαίρομαι (ἐτεκμαιρόμην, τεκμαροῦμαι, ἐτεκμηράμην)* = συμπεραίνω.— *ἐρῶ*, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ *λέγω*.— *γάρ*, ἐδῶ βεβαιωτι-

κός = βέβαια. — *που*, ἐπίρρ. ἐνδοιαστικόν = ἴσως: ἄν δὲν ἀπατώμαι. — *ἢ ἢ*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως εἰς τὸ *υστεραίᾳ*, τὸ ὁποῖον ἔχει συγκριτικὴν σημασίαν, ἰσοδύναμος πρὸς γνκ. = *τῆς ἡμέρας ἢ ἢ ἢ ἄν ἔλθῃ*, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ. — *γε τοι δὴ*, βεβαιωτικὰ μόρια = βεβαίως. — *οἱ κύριοι τούτων* (δηλ. τῶν ἔργων [τῶν σχετιζομένων πρὸς τὸν θάνατον]), ἔνν. οἱ *ἔνδεκα*: οὗτοι ἦσαν ἀρχή, ἀποτελουμένη ἐκ δέκα ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἐξελέγοντο κατ' ἔτος διὰ κλήρου εἰς ἕξ ἐκάστης φυλῆς· εἰς αὐτοὺς προσετίθητο καὶ εἰς γραμματεῦς· οἱ ἔνδεκα εἶχον τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ δεσμοτηρίου καὶ ἐφρόντιζον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων. — *τῆς ἐπιούσης ἡμέρας... τῆς ἑτέρας*, γνκ. χρονκ. — *ὃ ἔδρακα...*, ἀναφρκ. πρότ. — *ταύτης τῆς νυκτός*, γνκ. χρονκ. — *ἐγεῖραι*, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ *ἐγείρω*: τὸ ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *κινδυνεύεις*, τὸ ὁποῖον ἐδῶ ἔχει δοξαστικὴν σημ. = φαίνεσαι: ὡς ὑποκμ. τοῦ *ἐγεῖραι* ἔνν. σὺ (ταυτοπροσωπία) *με*, ἀντικμ. — *ἐν καιρῷ τινι*, ἢ ἀόρ. ἀντων. μετὰ τοῦ οὐσ. *καιρῷ* ἐξαιρεῖ τὴν σημασίαν αὐτοῦ = εἰς πολὺ κατάλληλον ὥραν. — *τί τὸ ἐνύπνιον*, τὸ β' εἶναι ὑποκμ. τοῦ *ἦν*, τὸ δὲ α': κτηρμ. — *ἐδόκει*, προσωπκ. ὑποκμ. *γυνή μοι*, δτκ. προσωπκ. — *προσελθούσα*, μτχ. χρονκ. — *καλὴ καὶ εὐειδής*, ἐπιθτκ. προσδ. εἰς τὸ *γυνή*: τὸ *καλὴ* γενικῶς ἐπὶ τῆς ὠραιότητος, τὸ δὲ *εὐειδής* ἐπὶ τοῦ προσώπου μόνον. — *ἔχουσα*, μτχ. τροπκ. — *καλέσαι καὶ εἰπεῖν*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *ἐδόκει* ὡς δοξαστικοῦ ρ. — *ἡματι τριτάτῳ*, δτκ. χρονκ. *ἡμαρ, ἡματος* = ἡμέρα: *τριτάτος, η, ον* (*τρίτ-ατος*, [τὸ -ατο ἀπὸ τοῦ *ἑνατος, δέκατος*]) = τρίτος. — *κεν* = *ἄν* (δυνητικός): νὰ συναφθῇ μετὰ τὸ *ἴκοιο* (= *ἀφίκοιο*): *ἴκοιο κεν*, δυνητικὴ εὐκτκ. (μετὰ σημ. μέλλ. ὀριστκ. = *ἴξει*). — *Φθίην ἐρίβωλον*, αἰτ. ἀπλή εἰς δήλωσιν τῆς εἰς τόπον κινήσεως: *Φθίην, ης* = *Φθία* (πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Θεσσαλίᾳ): *ἐρίβωλος, ον* = ὁ μεγάλους βόλους γῆς ἔχων = εὐφορος. — *ἡματι κεν... ἴκοιο*, ὁ στίχος οὗτος ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἰλιάδος (I, 363) καὶ ἐλέγχθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὡς ἐξῆς: *ἡματι κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἴκοίμην*: εἶπε δὲ τὸν στίχον αὐτὸν ὁ Ἀχιλλ. πρὸς τοὺς πρέσβεις τοῦ Ἀγαμέμνονος προτρεπόμενος ὑπ' αὐτῶν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον διὰ τῆς Φθίας, ἢ ὅποια εἶναι πατρίς τοῦ Ἀχιλλ., ὑπαινίσσεται ὁ Σωκρ. τὴν ἄλλην ζωὴν, τὴν οὐρανίαν, ἢ ὅποια εἰς αὐτὸν εἶναι προσφιλέης, ὅπως ἢ πατρίς. — *ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον*, δηλ. *ἔστι*: *τὸ ἐνύπνιον*, ὑποκμ. *ἄτοπον*, κτηρμ. — *ἐναργές* (δηλ. *ἔστι*), ὡς ὑποκμ. ἔνν. *τὸ ἐνύπνιον*: *ἐναργές*, κτηρμ. *ἐνύπνιον ἐναργές* = ἐνύπνιον, τὸ ὁποῖον σαφῶς δηλοῖ ἐκεῖνο, ποῦ θὰ γίνῃ (ὅτι δηλ. ὁ Σωκρ. τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν). — *μέν οὖν*, ἐδῶ ἔχουν ἀντιθετικὴν σημ. = ὁμως, μολαταῦτα. — *ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ*, ἀναφρκ. πρότ.

Κεφ. 3.

ΚΡ. Πολὺν βέβαια (ὀλοφάνερον), ὅπως φαίνεται. Ἀλλά, εὐλόγημένη Σωκράτη, ἀκόμη καὶ τώρα (: τοῦλάχιστον τώρα) πείσου εἰς ἐμὲ καὶ σῶσε τὸν ἑαυτὸν σου· διότι δι' ἐμέ, εἰάν σὺ ἀποθάνῃς, δὲν εἶναι μία (μόνον) συμφορὰ, ἀλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ ἔχω στερηθῇ σοῦ (= *χωρὶς [τοῦ] ἐστερηθῆσαι σοῦ*), τοιοῦτου φίλου, ὁποῖον ἐγὼ κανένα (ἄλλον) δὲν θὰ εὔρω ποτὲ (= *οὐδένα μὴ ποτε εὐρήσω*), προσέτι καὶ θὰ

φανῶ εἰς πολλοὺς (: καὶ θὰ νομισθῶ ἀπὸ πολλοῦς), οἱ ὅποιοι ἐμὲ καὶ σὲ δὲν γνωρίζουν καλῶς, ἔτι ἡμέλησα (: ἔτι ἔδειξα ἀπροθυμίαν = ἀμελήσαι), διότι κατὰ τὴν γνώμην των (= ὡς) ἡδυνάμην νὰ σὲ σώσω, ἂν ἤθελα νὰ ἐξοδεύσω χρήματα. Καὶ ἀλήθεια (= καίτοι) ποῖα φήμη (δι' ἓνα ἄνθρωπον) δύναται νὰ εἶναι (= ἂν εἴη) χειροτέρα ἀπὸ αὐτήν, ἀπὸ τὸ νὰ νομίζεται δηλαδὴ οὗτος (= ἢ [τὸ] δοκεῖν) ἔτι προτιμᾶ (= περὶ πλείονος ποιεῖσθαι) τὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς φίλους; διότι δὲν θὰ πιστεύσουν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι (: δὲν θὰ πιστεύσῃ ὁ πολὺς κόσμος), οὐκ οὐδ' ἴδιος δὲν ἠθέλησες ν' ἀπέλθῃς ἀπ' ἐδῶ, ἐνῶ ἡμεῖς ἡμεθα πρόθυμοι (νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὴν ἀπόδρασίην σου).

ΣΩ. Ἀλλά, καλότηχε Κρίτων, διατί ἐνδιαφερόμεθα (= τί ἡμῖν μέλει) τόσον (πολὴν) διὰ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν; διότι οἱ σωφρονέστατοι, διὰ τοὺς ὁποίους περισσότερο ἀξίζει (= ἀξιόν [ἔστι]) νὰ ἐνδιαφερώμεθα, θὰ νομίσουν ὅτι αὐτὰ εἶσι ἔχονν πραχθῆ, ὅπως θὰ πραχθοῦν (δηλαδὴ καλῶς μὲν, ἂν καλῶς πραχθοῦν, κακῶς δέ, ἂν πραχθοῦν κακῶς).

ΚΡ. Ἀλλὰ βλέπεις βέβαια, ὅτι εἶναι ἀνάγκη, Σωκράτη, καὶ διὰ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν νὰ ἐνδιαφερόμεθα (= μέλειν [ἡμῖν]). Αὐτὰ δὲ πού συμβαίνουν (= τὰ παρόντα) τώρα (δηλαδὴ ἢ ἐκ μέρους τῶν πολλῶν καταδίκη σου εἰς θάνατον) φανερόνουν (= δηλὰ [ἔστιν]) ὅτι δύνανται οἱ πολλοὶ ὄχι τὰ μικρότατα ἐκ τῶν κακῶν νὰ ἐκτελοῦν, ἀλλὰ τὰ μέγιστα σχεδόν, ἐὰν κανεὶς εἰς αὐτοὺς εἶναι διαβεβλημένος (: ἔχη διαβληθῆ).

ΣΩ. Εἶθε, Κρίτων, νὰ ἦσαν ἱκανοὶ οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ νὰ ἐκτελοῦν, διὰ νὰ ἦσαν ἱκανοὶ καὶ τὰ μέγιστα ἀγαθὰ (νὰ ἐκτελοῦν), καὶ (τότε, δηλ. ἂν ἐγίνετο αὐτό), καλῶς θὰ εἶχε (τὸ πρᾶγμα) τώρα ὅμως οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο (= οὐδέτερα) εἶναι ἱκανοὶ (νὰ ἐκτελοῦν) διότι οὔτε σώφρονα οὔτε ἄφρονα δύνανται νὰ κάμουν, ἀλλὰ κάμουν αὐτό, δηλαδὴ ὅ,τι τύχη (= ὅτι ἂν τύχῃσι [ποιούντες]).

Παρατηρήσεις.

λίαν γε, δηλ. ἐναργές ἐστι τὸ ἐνύπνιον.— ὡς εἶοικε, ἀναφρ. πρότ.: εἶοικα, πρkm. μὲ σημ. ἐνεστ.= ὁμοιάζω (ὑπερσ. ἐφικναι = ὁμοιάζω-ἀπρkm. εἰκέναι, μτχ. εἰκώς, εἰκνῖα, εἰκός)· ἐδῶ ἀπροσώπως = φαίνεται.— ἔτι καὶ νῦν, φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλοτε πρότερον ὁ Κρίτων ματαιῶς προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Σωκρ.— ἐμοί, ἀντικμ. τοῦ πιθοῦ, ὅπερ μέσ. ἀόρ. β' προσκτικ. τοῦ πείθομαι (ἐν τῇ ὀριστικ. ὁ ἀόρ. ἐπιθόμην).— σῶθητι, πθηκ. ἀόρ. (μὲ μέσην σημ.) προσκτικ. τοῦ σφζομαι.— ὡς ἐμοί... οὐ μία ξυμφορὰ ἐστι, ἀλλὰ... ἔτι καὶ πολλοὺς δόξω, αἰτλγκ. πρότ.: ὡς, αἰτλγκ. σύνδ.= διότι σπανίως ὁ ὡς-ὅπως ἐδῶ.

συνδέει παρατακτικῶς κῶλον περιόδου (Κανονικῶς παρατακτικὸς σύνδ. συνδέων κῶλον περιόδου ἢ περίοδον εἶναι ὁ γὰρ).—*ἐμοί*, δτκ. προσωπκ. (κτητική) τοῦ ἔστι.—*ἐὰν οὐ ἀποθάνης*, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *οὐ μία ξυμφορά ἐστι... ἀλλά... ἐτι καὶ πολλοῖς δόξω* (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—*χωρὶς μὲν... ἐτι δ' ἐ*, ἀνακόλουθος σύνδεσις: κατὰ τὴν μετάφρασιν παρελείφθησαν οἱ σύνδ. (*μὲν - δέ*).—*χωρὶς*, πρόθ. καταχρηστική συντασσομένη μὲ γνκ. καὶ δηλοῦσα προσθήκην=ἐκτός τοῦ.—*χωρὶς σοῦ ἔστερηθῆσαι*, πρὸ τοῦ ἀπρμφ. παρελείφθη τὸ ἄρθρον τοῦ ἔστερηθῆσαι, πρkm. μὲ σημ. τετελεσμ. μέλλ. ἀπρμφ. (= *ἐστερημένος ἔσεσθαι*) τοῦ στεροῦμαι' σοῦ, ἀντικμ. τοιοῦτου ἐπιτηδείου, παράθεσις: *ἐπικήδειος*, ὡς οὐσ.=φίλος.—*οἶον ἐγώ... εὐρήσω*, ἀναφρκ. πρότ.—*οὐδένα μὴ ποτε εὐρήσω*=*οὐ μὴ ποτε εὐρήσω τινά*: τὰ δύο ἀρνητικά μόρια (*οὐ μὴ*) ἰσοδυναμοῦν ἐδῶ πρὸς μίαν ἰσχυράν ἀρνησιν, πρὸς ἓν ἰσχυρὸν οὐ=*οὐ ποτε εὐρήσω τινά*: *εὐρήσω*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *εὐρίσκω*' τινά, ἀντικμ.' *οἶον*, κτγρμ.—*πολλοῖς*, δτκ. προσωπκ. εἰς τὸ δόξω (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *δοκῶ*).—*οἶ... ἴσασι*, ἀναφρκ. πρότ. ἴσασι, γ' πληθ. πρὸς τοῦ *οἶδα*, πρkm. μὲ σημ. ἔνεστ. (*οἶδα, οἶσθα, οἶδε - ἴσμεν, ἴσατε, ἴσασι*) = γνωρίζω (ὑπερσ. μὲ σημ. πρτκ. ἦδειν, μέλλ. εἶσομαι καὶ εἰδήσω).—*ὡς οἶός τ' ὦν*, αἰτλγκ. μτχ. λαμβάνει πρὸ αὐτῆς τὸ ὡς, διότι δηλοῦται ὑποκειμενική αἰτία (αἰτία δηλ. κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὑποκμ. τῆς προτ.) *οἶός τ' εἰμί* μὲ ἀπρμφ.=εἶμαι εἰς θέσιν νά: δύναμαι νά (ἐνῶ *οἶός εἰμι* μὲ ἀπρμφ.=εἶμαι πρόθυμος ἢ ἔτοιμος νά).—*σέ*, ἀντικμ. τοῦ *σάξειν*, ὅπερ τελκ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *οἶός τ' ὦν* (ὡς δυνητικοῦ) ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. *ἐγώ* (ταυτοπροσωπία).—*εἰ ἤθελον ἀναλίσκειν*, ὑποθτκ. πρότ. *ἀναλίσκειν*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀναλίσκω* (*ἀνήλισκον, ἀναλώσω, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα*) = ἐξοδεύω.—*ἀμελήσαι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ δόξω ὡς δόξαστικῶ ο. ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. *ἐγώ* (ταυτοπροσωπία).—*καίτοι τίς ἄν...*, εὐθεία ἐρωτμκ. πρότ.—*ἄν εἴη*, δυνητικὴ εὐκτκ.—*δόξα*, ὑποκμ. τοῦ *εἶη ἄν* *αἰσχίων*, κτγρμ.—*αἰσχίων*, ἐπίθ. συγκριτκ. (*αἰσχρός, αἰσχίων, αἰσχιστος*).—*ταύτης*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως: ὁ α' ὄρος: *τίς δόξα*—*ἢ (τὸ) δοκεῖν...*, ἐπεξηγεῖ τὴν γνκ. συγκριτ. *ταύτης*: ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. *τινα* *ποιεῖσθαι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *δοκεῖν*: *περὶ πλείονος ποιούμεαι τι* = θεωρῶ κάτι σπουδαιότερον, προτιμῶ τ' *χρήματα*, ἀντικμ. εἰς τὸ *περὶ πλείονος ποιεῖσθαι*: ἢ *φίλους*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—*πείσονται*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *πείθομαι*.—*ὡς... οὐκ ἠθέλησας... ἀπιέναι*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *πείσονται*: αὐτός, κτγρμκ. προσδ. τοῦ *σύ*: *ἀπιέναι*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀπέρχομαι* (*ἀπῆα καὶ ἀπῆειν, ἀπειμι, ἀπῆλθον, ἀπελήλυθα, ἀπεληλύθειν*): τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ *ἠθέλησας*.—*ἐνθένδε*, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν = ἀπὸ ἐδῶ (ἀπὸ τὸ δεσμοτήριον).—*ἡμῶν προθυμονόμενων*, γνκ. ἀπόλυτος (ἐνδοτική) = *εἰ καὶ ἡμεῖς προθυμονόμεθα*.—*τί ἡμῖν... μέλει*, εὐθεία ἐρωτμκ. πρότ.—*τι*, ἢ αἰτ. λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῖ αἰτίαν = διατί.—*ἡμῖν*, δτκ. προσωπκ. τοῦ *μέλει*, ὅπερ ἀπρὸς. (*ἔμελε, μελήσει, ἐμέλησε, μεμέληκε, ἐμεμέληκει*) = ὑπάρχει φροντίς: ὑποκμ. τοῦ *μέλει* εἶναι ἢ ἀφρημένη του ἔννοια = *ἔστι μελήσις*: *τῆς δόξης*, ἀντικμ. τοῦ *μέλει*: *τῶν πολλῶν*, γνκ. ὑποκμκ. εἰς τὸ δόξης.—*ὦν... φροντίζειν*, ἀναφρκ. πρότ.—*ἄξιόν (ἔστι)*, ἀπρόσωπος ἔκφρασις: ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀπρμφ. *φροντίζειν*: ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ

αἰτ. ἡμᾶς ὧν, ἀντικμ.— ἡγήσονται, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἡγοῦμαι = νομίζω.— πεπεραῖχθαι, πθηκ. πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ πράττω· τὸ ἀπρμφ. εἰδικὸν ἔξαργ. ἐκ τοῦ ἡγήσονται ὡς δοξαστικοῦ ρ· αὐτὰ (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ πεπεραῖχθαι.— ὥσπερ ἂν πραχθῆ, ἀναφρκ. πρότ. αὐτὰ (ὀνομαστκ), ὑποκμ. τοῦ πραχθῆ (ἀπτ. σύντ.).— ὅτι ἀνάγκη (ἔστι)... μέλειν, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ δοῦν ἀνάγκη (ἔστι), ἀπρσο. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς μέλειν (ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ μέλει)· θὰ νοηθῆ ἢ δτκ. προσωπκ. ἡμῶν.— δῆλα (δηλ. ἐστὶ)—δηλοῖ τὰ παρόντα, ὑποκμ. (ἀπτ. σύντ.).— ὅτι... οἰοί τ' εἰσὶ..., εἰδική πρότ. ἐκ τοῦ δῆλά (ἔστι).— ἐξεργάζεσθαι, τελκ. ἀπρμφ. ἔξαργ. ἐκ τοῦ οἰοί τ' εἰσὶν ὡς δυνατικοῦ τὰ σμικρότατα· τὰ μέγιστα, ἀντικμ. τῶν κακῶν, γνκ. διαιρηκ.— εἰάν τις... διαβιβλημένος ἦ, ὑποθηκ. πρότ. διαβιβλημένος ἦ, πθηκ. πρκμ. ὑποθηκ. τοῦ διαβάλλομαι.— ὄφελον, γ' πληθ. πρόσ. ἀορ. β' ὀριστκ. τοῦ ὄφειλω (ὄφειλον, ὄφειλῶ, ἀορ. α' ὄφειλῶσα καὶ β' ὄφελον, ὄφειλῶκα, ὄφειλῶκειν) εἰ γὰρ ὄφελον οἰοί τ' εἶναι, εὐχετική ὀριστκ. ἔκφραζούσα εὐχὴν ἀνεκπλήρωτον = εἶθε νὰ ἦσαν ἱκανοὶ ('Ἡ ἀνεκπλήρωτος εὐχὴ ἐκφράζεται α'. διὰ πρκμ. ἢ ἀορ. ὀριστκ. μετὰ τὸ εἶθε ἢ εἰ γὰρ· β'. διὰ τοῦ ὄφελον, ες, ε, κλπ. μετ' ἀπρμφ. κατ' ἔνεστ. ἢ ἀορ. προτασσομένου πολλὰκις τοῦ εἰ γὰρ· ὅπως ἐδώ· ἢ τοῦ εἶθε).— ἵνα οἰοί τ' ἦσαν (δηλ. ἐργάζεσθαι), τελκ. πρότ. αὐτῆ ἐκφέρεται ἐδώ δι' ὀριστκ. ἰστορικοῦ χρόνου πρὸς δήλωσιν σκοποῦ, ὃ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ.— ἂν εἶχε, δυνατικὴ ὀριστκ. χρησιμεύουσα ὡς ἀπόδοσις τῆς ἔνν. ὑποθηκ. πρότ.: εἰ οἰοί τ' ἦσαν ἀμφοτέρω ἐξεργάζεσθαι (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν) ὡς ὑποκμ. τοῦ ἂν εἶχε ἔνν. τὸ πρᾶγμα.— οὐδέτερος, α, ον, ἀντων. ἀορ. = οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο· οὐδέτερα (= οὐδέτερον), ἀντικμ. τοῦ ἔνν. ἀπρμφ. ἐργάζεσθαι, ὅπερ ἔξαργ. ἐκ τοῦ οἰοί τέ (εἰσιν).— δυνατοὶ (δηλ. εἰσὶ), ὑποκμ.: οἱ πολλοὶ ποιῆσαι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δυνατοὶ (εἰσὶ).— οὔτε γὰρ φρόνιμον κτλ., τὸ μέγιστον ἀγαθὸν κατὰ τὸν Σωκρ. εἶναι ἢ φρόνησις (= σοφία), τὸ δὲ μέγιστον κακὸν ἢ ἀφροσύνη· ἐκ τούτων δὲ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο δύνανται οἱ πολλοὶ· ὃ δὲ θάνατος, τὸν ὁποῖον δύνανται οὗτοι νὰ ἐπιβάλουν, κατὰ τὸν Σωκρ. δὲν εἶναι μέγα κακόν, ὅτι ἂν τύχωσι (δηλ. ποιούσιντες), ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγησις τοῦ τοῦτο.

Κεφ. 4.

ΚΡ. Ταῦτα μὲν λοιπὸν ἔστι ἃς εἶναι· τὰ ἐξῆς δέ, Σωκράτη, εἰπέ μου. Ἄραγε μήπως λαμβάνεις πρόνοιαν (= προμηθεῖ) δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἄλλους φίλους (σου), μήπως, εἰάν σὺ ἐξέλθῃς ἀπὸ ἐδώ, οἱ συνοφάνται μᾶς προξενουῖν (κατόπιν) ἐνοχλήσεις κατηγοροῦντες ἡμᾶς ὅτι σ' ἐβοηθήσαμεν νὰ δραπετεύσῃς (= ὡς σὲ ἐκκλέψασιν [ἡμῶν]) ἀπὸ ἐδώ, καὶ (ἐπομένως) ἀναγκασθῶμεν ἢ καὶ ὀλην τὴν περιουσίαν (μας) νὰ χάσωμεν ἢ (τοῦλάχιστον) πολλὰ χρήματα (: μέγα μέρος αὐτῆς), ἢ ἀκόμη καὶ ἄλλο τίποτε ἐκτὸς τούτων νὰ πάθωμεν; διότι, εἰάν ἔχῃς κάποιον τέτοιον φόβον, ἄφησέ τον νὰ πάῃ στὸ καλὸ (: μὴ τὸν ἔχῃς)· διότι ἡμεῖς βεβαίως (= πού) εἶναι δίκαιον (: ἔχομεν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν), ἀφοῦ σὲ σώσω-

μεν, γὰ ὑπομείνωμεν αὐτὸν τὸν κίνδυνον καί, ἐὰν ὑπάρχη ἀνάγκη, ἀκόμη μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτόν. Λοιπὸν (= ἀλλὰ) πείθου εἰς ἐμὲ καὶ μὴ κάμνης διαφορετικὰ (: καὶ κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω).

ΣΩ. Καὶ ταῦτα προνοῶ, Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλὰ (ἀκόμη).

ΚΡ. Λοιπὸν μῆτε αὐτὰ γὰ φοβῆσαι καθόσον μάλιστα (=καὶ γὰρ) δὲν εἶναι πολλὰ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἀφοῦ λάβουν κάποιοι θέλουν γὰ σὲ σώσουν καὶ γὰ σὲ ἐξαγάγουν ἀπὸ ἐδῶ. Ἐπειτα δὲν βλέπεις αὐτοὺς τοὺς συκοφάντας, πόσον εὐτελεῖς (: εὐθηνοὶ) (εἶναι) καὶ (ὅτι) δὲν θὰ ἐχρειάζοντο (=καὶ [ὡς] οὐδὲν ἂν δέοι) πολλὰ χρήματα δι' αὐτοὺς (: διὰ γὰ τοὺς ἐξαγοράσωμεν); Διὰ σὲ δὲ ὑπάρχουν μὲν (: οὐδὲ ἔχεις μὲν εἰς τὴν διάθεσίν σου) τὰ ἰδικά μου χρήματα, (τὰ ὅποια), καθὼς ἐγὼ νομίζω, (εἶναι) ἀρκετά· ἔπειτα καὶ ἂν ἀπὸ κάποιου ἐνδιαφέροντος πρὸς ἐμὲ (=κηδόμενός τι ἐμοῦ) νομίζης, ὅτι δὲν πρέπει (= οὐ δεῖν) γὰ ἐξοδεύω τὰ χρήματά μου, ἰδοὺ (= οὗτοι) ξένοι (: φίλοι μας ἀπὸ ξένης γῆρας) (ὑπάρχουν) ἐδῶ (εἰς τὰς Ἀθήνας) πρόθυμοι γὰ ἐξοδεύσων (ὅ,τι χρειάζεται) ἓνας δὲ (ἀπὸ αὐτοὺς) καὶ ἔχει φέρει ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν (=ἐπ' αὐτὸ τοῦτο) χρήματα ἀρκετά, δηλαδή ὁ Σιμίαιος ὁ Θηβαῖος· πρόθυμος δὲ (εἶναι) καὶ ὁ Κέβης καὶ ἄλλοι (ἀκόμη) πάρα πολλοί. Ὅστε, ὅπως λέγω, μῆτε αὐτὰ φοβούμενος (: μῆτε ἀπὸ φόβου δι' αὐτὰ) μὴ διατάσῃς γὰ σώσῃς τὸν ἑαυτὸν σου, μῆτε (ἐκεῖνο), τὸ ὅποῖον ἔλεγες εἰς τὸ δικαστήριον, γὰ σὲ δυσκολεύσῃ (: γὰ σ' ἐμποδίσῃ), ὅτι δηλαδή, ἂν ἤθελες ἐξέλθει (= ἐξελεθῶν) (ἐκ τῆς Ἀττικῆς), δὲν θὰ εἶχες, τί γὰ κάμνης μὲ τὸν ἑαυτὸν σου (: δὲν θὰ ἤξερες πῶς γὰ φερθῆς = οὐκ ἂν ἔχοις, ὅ τι χρεῶ σαυτῶ)· διότι καὶ εἰς πολλὰ μὲν ἄλλα μέρη, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, θὰ σὲ ἀγαποῦν· ἐὰν δὲ θέλῃς γὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἔχω ἐγὼ ἐκεῖ φίλους, οἱ ὅποιοι πολλὰ θὰ φροντίζουσι διὰ σὲ (= σὲ περὶ πολλοῦ ποιήσονται) καὶ ἀσφάλειαν θὰ σοῦ παρέχουν, ὥστε γὰ μὴ σὲ ἐνοχλῆ κανεὶς ἀπὸ τοῦς κατοικοῦντας (: ἀπὸ τοῦς μένοντας) εἰς τὴν Θεσσαλίαν (= τῶν κατὰ Θεσσαλίαν οἰκούντων]).

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἐχέτω (ἀτι. σύντ.) ἢ προσκτικ. ἐχέτω σημαίνει συγκατάθεσιν = ἄς δεχθῶμεν ὅτι ἔχουν (: ὅτι εἶναι). — τάδε... μοι, ἀντικείμενα τοῦ εἰπέ. — ἀρά γε μὴ... παθεῖν, εὐθεία ἐρωτικτκ. πρότ. εἰσαγομένη διὰ τῶν ἐρωτικτκ. μορίων ἀρά γε μὴ' εἰς ἐρωτήσεις εἰσαγομένης διὰ τῶν μορίων αὐτῶν σπανίως ὅπως ἐδῶ· περιμένεται ἀπάντησις καταφατικὴ (καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι)' συνήθως εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις περιμένεται ἀπάντησις ἀρνητικὴ. — ἐμοῦ καὶ τῶν ἐπιτηδείων, ἀντικμ. τοῦ προμηθεῖ (β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ προμη-

θέομαι· οὔμαι = φροντίζω προηγουμένως, προνοῶ). — **μή... οἱ συκοφάνται παρέχουσιν...** και **ἀναγκασθῶμεν**, ἐνδοιαστική (φόβου σημαντική) πρότ. ἔξαρτ. ἐκ **προμηθεῖ**, τὸ ὅποιον ἐνέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ φόβου. — **ἐάν... ἐξέλθῃς**, ὑποθτικ. πρότ. — **συκοφάνται**, συκοφάντης ἐκαλεῖτο κυρίως ὁ φανερόνων τὴν ὑπαρξίν τῶν σύκων διὰ τῆς σείσεως τοῦ δένδρου (τὰ ὅποια σῦκα ἐκρύπτοντο εἰς τὸ πυκνὸν αὐτοῦ φύλλωμα)· ἔπειτα μεταφρ. ὁ ἀναγκάζων τοὺς πλουσίους δι' ἀπειλῶν περὶ ψευδῶν κατηγοριῶν καὶ ἄλλων τοιοῦτων μέσων νὰ παρέχουν εἰς αὐτὸν χρήματα. — **ἡμῖν πράγματα**, ἀντικείμενα τοῦ **παρέχουσιν**. — **ὡς ἐκκλέψασι** (δηλ. **ἡμῖν**), ἢ **μετ.** αἰτλγκ. ἡ σημασία τῆς καθίσταται σαφεστέρα μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ **ὡς=ὅτι** (= διότι) **ἡμεῖς ἐξεκλέψαμεν' ἐκκλέπτω** = κλέπτω καὶ κρυφίως ἔξαγω = βοηθῶ τινὰ νὰ δραπτεύσῃ. — **ἀποβαλεῖν**, ἀορ. β' ἀπρμφ. τοῦ **ἀποβάλλω**· τὸ ἀπρμφ. αὐτό, ὅπως καὶ τὸ **παθεῖν**, τελκ. ἐκ τοῦ **ἀναγκασθῶμεν**. — **ἄλλο τι**, δηλ. φυλάκισιν, θανάτωσιν, ἔξορίαν. — **πρὸς τοῦτοις**, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν προσθήκην = κοντὰ εἰς αὐτά· ἐκτὸς αὐτῶν. — **φοβεῖ**, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις· **ἔασον χαιρεῖν** (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — **φοβεῖ**, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ **φοβοῦμαι**· **ἔασον**, ἀορ. προσκτικ. τοῦ **ἔαω**· **-ῶ** = ἀφήνω· **χαιρεῖν**, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ **χαίρω** (**ἐχαιρον, χαιρήσω**, ἀορ. β' πθτικ. μετ' ἐνεργτικ. σημ. **ἐχάρην**, πρκμ. **γέγηθα**). — **πον**, ἐπίρρ. ἐδῶ βεβαιωτικόν. — **ἡμεῖς... ἱκανοὶ ἔσμεν...**, προσωπικὴ σύνταξις ἀντὶ τῆς ἀπροσώπου· **δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς σὸσαστάς σε κινδυνεύειν**. — **σώσαντας**, **μετ.** χρονκ. = **ἐπὶ ἂν σώσωμεν**. — **τὸν κίνδυνον**, σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ **κινδυνεύειν**. — **δέη**, ἐνεστ. ὑποθτικ. τοῦ ἀπροσ. **δεῖ** (εὐθτικ. **δέοι**, ἀπρμφ. **δεῖν**, **μετ.** **δέον**). — **μεῖζω** (ἢ **μεῖζονα**), αἰτ. ἐνικ. τοῦ συγκριτικ. ἐπιθ. **μεῖζων** (**μέγας, μεῖζων, μέγιστος**). — **τούτου**, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — **ἀλλὰ ἐμοὶ πείθου**, ὁ ἀλλὰ ἐδῶ μετ' προσκτικ. ἔγκλ. δηλοῖ ἔντονον προτροπὴν = λοιπὸν πείθου εἰς ἐμέ· λοιπὸν ἄκουσέ με. — **μη ποιεῖ**, ἀποτροπὴ αὐτῆ, ὡς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις, ἐπὶ ἐνεστ. καὶ πρκμ. τίθεται μετὰ τοῦ **μη** εἰς προσκτικ., ἐπὶ δὲ ἀορ. εἰς ὑποθτικ.· ἐνίστε ἐπὶ ἀορ. γ' πρόσ. τίθεται καὶ εἰς προσκτικ. — **ταῦτα**, σύστοιχ. ἀντικμ. τοῦ **προμηθεῖμαι**. — **καὶ γὰρ**, ὁ καὶ ἀνήκει εἰς ὄλην τὴν πρότ., ἢ ὅποια εἰσάγεται διὰ τοῦ **γὰρ**· δι' αὐτὸ τὸ **καὶ γὰρ** = καθόσον μάλιστα· ὅταν τὸ **καὶ** ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ **γὰρ** λέξιν, τότε τὸ **καὶ γὰρ** = διότι καί. — **δ' ἐθέλουσι...**, ἀναφρκ. πρότ. — **λαβόντες**, **μετ.** χρονκ. = **ἐπὶ ἂν λάβωσι**· **σῶσαι καὶ ἐξαγαγεῖν**, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ **ἐθέλουσι**. — **ἔπειτα οὐχ ὀρθῶς τούτους τοὺς σ.,** εὐθεῖα ἐρωτητικ. πρότ. — **τούτους**, καταφρονητικῶς λέγεται. — **ὡς εὐτελεῖς** (δηλ. **εἰσὶ**), πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. (πρβλ. κεφ. I **ὡς ἡδέως καθεύθεις** ἐν σελ. 5). — **καὶ οὐδὲν ἂν...** (= **καὶ ὡς [= ὅτι] οὐδὲν ἂν δέοι**), εἰδικ. πρότ. ἐκ τοῦ **ὀρθῶς ἂν δέοι**, δυνητικ. εὐθτικ. τοῦ ἀπροσ. **δεῖ** = ὑπάρχει ἀνάγκη· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. (**ἂν δέοι**)· χρησιμεύει ἢ ἀφηρημένη του ἔννοια = **ἂν εἴη ἔνδεια ἀργυρίου**, ἀντικμ. τοῦ ἀπροσ. διὰ τὴν στερητικὴν του ἔννοιαν **ἐπ'** αὐτούς, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σχολόν· **δι' αὐτούς**, πρόσ. ἔξαγοράν των. — **σοί**, δικ. προσωπικ. (κτητικῆ) τοῦ **ὑπάρχει**· **τὰ χρήματα**, ὑποκμ. **ἱκανά**, κτγρμ.· νοεῖται ἢ ἐπιθτικ. **μετ.** **ὄντα** = **ἂ ἔστιν ἱκανά**. — **ὡς ἐγὼ οἶμαι**, ἀναφρκ. πρότ. — **καὶ εἰ... οὐκ οἶμαι τὰμά**, ἐνδικ. πρότ. — **κηθόμενος**, **μετ.** αἰτλγκ. **τι ἐμοῦ**, ἀντικείμενα· τὸ α' σύστοιχον. — **οὐκ οἶμαι δεῖν** = **οἶμαι οὐ δεῖν**· **οἶμαι**, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ **οἶμαι** (ἢ **οἶμαι**)· **δεῖν**, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ **οἶμαι** ὡς δοξαστικοῦ ρ.· **ἀναλίσκειν**, ὑποκμ. τοῦ **δεῖν**. — **ξένοι οὔτοι**, ἢ ἀντων.

οὗτος τιθεμένη μετὰ τὴν λ., εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται, ἔχει σημασίαν δευ-
 κτικοῦ ἐπιρρ.=ίδου: νά.—*ἐνθάδε*, δηλ. *εἰσιν*.—*κεκόμικε*, πρkm. ὀριστκ. τοῦ
κομίζω.—*ἐπ' αὐτὸ τοῦτο*, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. σχολῶν = ἀκριβῶς δι' αὐτὸν
 τὸν σχολῶν (δηλ. διὰ τὰ ἐξαγάγη ἀπὸ ἐδῶ).—*Σιμίαις δ' Ἰθηβ.*, ἐπεξηγήσεις: *Σι-*
μίαις καὶ Κέβης, ἀμφοτέροι πλούσιοι Ἰθηβαῖοι, μαθηταὶ καὶ φίλοι στενοὶ τοῦ
 Σωκρ.—*ᾧστε... μήτε ἀποκάμης...*, ἐδῶ τὸ ᾧστε συνδέει περίοδον κατὰ παρὰ
 ταξίν δι' αὐτὸ=ἐπομένως: γι' αὐτὸ λοιπὸν: ᾧστε.—*φοβούμενος*, μτχ. αἰτλγκ.
 —*ἀποκάμης*, ἄοφ. ὑποτκτκ. τοῦ *ἀποκάμνω* (*ἀπέκαμνον, καμουμαι, ἀπέκαμον,*
κέκμηκα) μὲ ἀπρμφ.=διστάζω νά.—*ὁ ἔλεγε* ἐν τῷ δ., ἀναφρκ. πρότ. χρησι-
 μεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ *γενέσθω' δυσχερές*, κτγρμ.—*ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις...*, ἐπεξ-
 ἠγησις τοῦ *ὁ ἔλεγε* ἐν τῷ δ.—*οὐκ ἂν ἔχοις*, δυνητικὴ εὐκτκ. χρησιμεύουσα ὡς
 ἀπόδοσις τῆς ὑποθτκ. πρότ., ἡ ὁποία λανθάνει ἐν τῇ μτχ. *ἐξελθὼν=εἰ ἐξέλ-*
θοις (γ' εἶδος σημ. ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος).—*ὅτι χρῶσάουτῶ*, πλῆγια
 ἐρωτμκ. πρότ. ἐκ τοῦ *οὐκ ἂν ἔχοις*.—*χρῶσάουτῶ*, ἔνεστ. εὐκτκ. τοῦ *χρῶμαι* (εὐκτκ.
χρῶμην, χρῶσάουτῶ, χρῶσάουτῶ κτλ.)=μεταχειρίζομαι ὅτι *σαυτῶ*, ἀντικμ. τοῦ *χρῶσάουτῶ*
 τὸ α' οὐστοιχον (=ἦντινα χρῆσιν).—*ἄλλοσε*, καθ' ἔλξιν πρὸς τὸ ὅποι ἀντὶ
 ἄλλοθι.—*ὅποι ἂν ἀφίκη*, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ.—*ὅποι*, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τοπκ.
 =εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον: ὅπου.—*ἀφίκη*, β' ἐνικ. πρὸς. ἄοφ. ὑποτκτκ.
 τοῦ *ἀφικνούμαι* (ὁ ἄοφ. β' ἐν τῇ ὑποτκτκ. *ἀφίκωμαι, ἀφίκη, ἀφίκηται*
 κτλ.).—*λέγει*, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *ἔρχομαι*.—*ἐμοί*, δτκ. προσωπκ. (κτιτικῆ) τοῦ
εἰσι.—*οἱ σε... παρέξονται*, ἀναφρκ. πρότ.—*παρέξονται*, μέσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ
παρέχομαι (*παρειχόμεν, παρέξομαι, παρεσχόμεν, παρέσχημαι*).—*ᾧστε σε...*
Θεταλίαν, συμπερασμκ. πρότ. εἰσαγομένη μὲ τὸν σύνδ. ᾧστε καὶ ἐκφερομένη
 ἐδῶ δι' ἀπρμφ. (*λυπεῖν*).—*μηδένα*, ὑποκμ. τοῦ *λυπεῖν σε*, ἀντικμ. τῶν κατὰ
Θεταλίαν (*οἰκούντων*), γνκ. διαιρτκ. εἰς τὸ *μηδένα*.

Κεφ. 5.

Προσέτι δέ, Σωκράτη, οὐδὲ δίκαιον πρᾶγμα μοῦ φαίνεται (=μοι
 δοκεῖς) ὅτι ἐπιχειρεῖς, νά προδώσης δηλαδή τὸν ἑαυτὸν σου (: νά ἀ-
 φήσης τὸν ἑαυτὸν σου νά χαθῆ), ἐνῶ εἶναι δυνατόν (εἰς σέ) (= ἐξόν
 σοι) νά σωθῆς· καὶ τοιαῦτα (πράγματα) ἐπιδιώκεις νά γίνων εἰς
 τὸν ἑαυτὸν σου, ὅποια καὶ οἱ ἐχθροὶ σου ἤθελον ἐπιδιώξει (=ἂν σπεύ-
 σαιεν) καὶ (πράγματι) ἐπεδίωξαν, θέλοντες νά σὲ καταστρέψουν. Πρὸς
 τούτοις δὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου νίους εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται ὅτι
 προδίδεις, τοὺς ὁποίους, ἐνῶ δύνασαι καὶ νά ἀναθρέψης καὶ νά ἐκπαι-
 δεύσης, θά (τοὺς) ἀφήσης καὶ θά φύγης (=οἰχήσει καταλιπὼν), καὶ
 (ἐπομένως) ἔσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ (= τὸ σὸν μέρος), ὅποια τύχη
 τοὺς τύχη (=δ τι ἂν τύχῳσι [πράξαντες]), αὐτὴν θά ἔχουν (=τοῦτο
 πράξουσι)· θά πάθουν δέ, ὅπως εἶναι φυσικόν, τοιαῦτα, ὅποια ἀκρι-
 βῶς συνηθίζον νά γίνωνται κατὰ τὰς ὁρφανίας εἰς τοὺς ὁρφανούς.
 (Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἠθικὸν πρᾶγμα νά προδίδῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ του).

διότι ἢ δὲν πρέπει νὰ κάμη κανεὶς παιδιὰ ἢ (πρέπει) νὰ ταλαιπωρηταὶ διαρκῶς (μαζὶ μὲ αὐτὰ) (= **ξυνδιαταλαιπωρεῖν [αὐτοῖς]**) καὶ ἀνατρέφων καὶ ἐκπαιδύων (αὐτὰ): σὺ ὁμως μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκλέγεις τὰ ἀναπαντικώτατα· πρέπει δὲ (: ἐνῶ πρέπει), ὅσα ἀκριβῶς ἀνὴρ ἀγαθὸς (: χρηστός) καὶ ἀνδρεῖος ἤθελεν ἐκλέξει, ταῦτα νὰ ἐκλέγῃς (σὺ), ὁ ὅποιος μάλιστα (= **γε δὴ**) ἰσχυρίζεσαι ὅτι διὰ τὴν ἀρετὴν καθ' ὅλον σου τὸν βίον ἐφρόντιζες.

(Σοῦ λέγω δὲ αὐτὰ), διότι ἐγὼ μάλιστα καὶ διὰ λογαριασμόν σου καὶ διὰ λογαριασμόν ἡμῶν τῶν φίλων σου ἐντρέπομαι, μήπως φωνῆ ὅτι ὅλη ἡ ὑπόθεσις ἢ ἀφορῶσα σὲ ἔχει γίνεαι ἀπὸ κάποιαν ἀνανδρίαν ἰδικὴν μας, καὶ ἢ εἰσαγωγή δηλαδὴ τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, (τὸ) ὅτι εἰσῆχθη, ἐνῶ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εἰσαχθῆ, καὶ αὐτὴ ἢ διεξαγωγή τῆς δίκης, ὅπως ἔγινε, καὶ τὸ τελευταῖον πλέον τοῦτο δὲ (= **τουτί**), ὡσὰν ρεζίλισμα τῶν προσπαθειῶν μας, νὰ φαίνεται δηλαδὴ (= **δοκεῖν**), ὅτι ἀπὸ κάποιαν ἀδεξιότητα καὶ ἀνανδρίαν ἰδικὴν μας μᾶς ἔχει διαφύγει (= **διαπεφευγέναι ἡμᾶς**) (ἢ σωτηρία σου), ἀφοῦ δὲν σὲ ἐσώσαμεν (= **οἴτινές σε οὐχὶ ἐσώσαμεν=ἐπεὶ σε ἡμεῖς οὐκ ἐσώσαμεν**) οὐδὲ σὺ (ἔσωσες) τὸν ἑαυτὸν σου, ἐνῶ (τοῦτο) ἦτο κατορθωτὸν καὶ δυνατόν, καὶ ἂν ἀκόμη πολὺ μικρὰν ὠφέλειαν (ἐξ αὐτοῦ) εἶχομεν. Αὐτὰ λοιπὸν, Σωκράτη, πρόσεχε, μήπως ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι κακὰ (= **αἶμα τῷ κακῷ=πρὸς τῷ εἶναι κακὰ**) καὶ ἐντροπὴν φέρουν (= **αἰσχρὰ ἦ**) καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἡμᾶς.

Λοιπὸν (= **ἀλλὰ**) σκέψου, ἢ διὰ νὰ εἶπω καλύτερον (= **μᾶλλον δὲ**) δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σκέπτεσαι (= **βουλευέσθαι**), ἀλλὰ (πρέπει) νὰ ἔχῃς ἤδη σκεφθῆ: καὶ ἢ σκέψις (ἄς εἶναι) μία (μόνη): διότι τὴν ἐρχομένην νύκτι ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουνπραχθῆ ἂν δὲ ὀλίγον (= **τι**) περιμεινώμεν (: βραδύνωμεν), (τότε) θὰ εἶναι ἀδύνατον καὶ δὲν θὰ εἶναι δυνατόν πλέον. Λοιπὸν μὲ κάθε τρόπον (: ἐξάπαντος), Σωκράτη, πείθου εἰς ἐμὲ καὶ μὴ κάμῃς κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον (: καὶ ἄφηγε κάθε ἄλλην σκέψιν).

Παρατηρήσεις.

μοι, δικ. προσωπ. τοῦ δοκεῖς.—**ἐπιχειρεῖν**, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοκεῖς ὡς δοξαστικοῦ ρ.: ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ ὀνομαστ. σὺ (ταυτοπροσωπία).—**πρᾶγμα** (= **ἐπιχείρημα**), ὀυστοιχον ἀντικμ. τοῦ **ἐπιχειρεῖς**: τὸ **ἐπιχειρεῖν** συνήθως συντάσσεται μὲ δικ.: **δίκαιον**, ἐπιθτικ. προσδ. τοῦ **πρᾶγμα**.—**σαυτὸν προδοῦναι**, ἐπεξηγήσεις εἰς τὸ οὐδὲ **δίκαιον... πρᾶγμα** προδοῦναι, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ **προδίδωμι**.—**ἐξόν**, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδικ.)=**εἰ καὶ ἔξεστι=ἐνῶ** εἶναι δυνατόν εἰς τὸ **ἐξόν** ἐνν. ἢ δικ. προσωπ. σοι.—**σωθῆναι**, ὑποκμ. τοῦ **ἐξόν**: ὡς ὑποκμ.

τοῦ ἀπρμφ. χρησιμεύει ἡ ἐννοουμένη προσωπκ. δικ. τοῦ ἐξόν, δηλ. σοι.—τοι· αὐτα (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ γενέσθαι.—ἀπερ ἄν καὶ κτλ., ἀναφρκ. πρότ.: ἀπερ, ἀντικμ. τοῦ ἄν σπεύσαιεν (δυνητικ. εὐκτικ.) καὶ τοῦ ἔσπευσαν.—διαφθεῖραι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ βουλόμενοι, τὸ ὅποιον εἶναι αἰτλγκ. ἢ τροπκ. μτχ. σε, ἀντικμ. τοῦ διαφθεῖραι.—τοὺς υἱεῖς, ἀνώμαλον οὖς. ἑτερόκλητον (ὁ υἱός, τοῦ υἱοῦ κτλ. [κατὰ τὴν β' κλίσιν]—τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ, οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέοι, τοὺς υἱεῖς [κατὰ τὴν γ' κλίσιν])· ὁ Σωκρ. εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν Σωφρονίσκον, τὸν Μενέξεον καὶ τὸν Λαμπροκλέα.—ἔμοιγε, προσωπκ. ἀντων. προσ. α' μὲ τὸ (ἐγκλιτικόν) μόριον γὰρ (ἐγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἐμέγε)· ἢ δικ. εἶναι προσωπκ. εἰς τὸ δοκεῖς.—οὓς σοι ἐξόν κτλ., ἀναφρκ. πρότ.: ἐξόν, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδοτικ.)=εἰ καὶ ἔξεοι· ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι, ὑποκμ. τοῦ ἐξόν· σοι, δικ. προσωπκ. τοῦ ἐξόν καὶ ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.—οἰχῆσαι, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ οἰχόμαι (ἐνεστώτος μὲ σημ. πρκμ.)=ἔχω ἀπέλθει (πρτικ. φχόμην μὲ σημ. συνήθως ἀορ.=ἀπλήθον, μέλλ. οἰχῆσομαι)· καταλιπών, ἀορ. β' μτχ. τοῦ καταλείπω· ἢ μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ οἰχῆσαι· ἢ μτχ. ἐκφράζει τὸ κύριον νόημα, τὸ δὲ ρ. τὸ δευτερεύον ἐδῶ: καταλιπών οἰχῆσαι=θὰ ἀφήσης καὶ θὰ φύγῃς.—τὸ σὸν μέρος, αἰτ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς=ὅσον ἐξαρτάται ἀπὸ σέ.—ὁ τι ἄν τύχωσι (πράξαντες), ἀναφρκ. ὑποθτικ. πρότ.: ὑποκμ. οἱ υἱεῖς.—τεύξονται, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ τυγχάνω (ἐτύχχανον, τεύξομαι, εἴτυχον, τετύχηκα).—ὡς τὸ εἰκός (δηλ. ἔστι), ἀναφρκ. πρότ.: τὸ εἰκός=τὸ πιθανόν, τὸ φυσικόν κυρίως οὐδ. μτχ. τοῦ εἰοικα (ἰδ. κεφ. 3 «εἰοικα» ἐν σελ. 9).—τοιούτων, ἀντικμ. τοῦ τεύξονται.—εἴωθα πρκμ. ὀριστικ. μὲ σημ. ἐνεστ.=συνήθιζω (ὑπερσ. μὲ σημ. πρτικ. εἰώθειν=συνήθιζα)· οἴαπερ, ὑποκμ.—ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς, διὰ τοῦ πλεονασμοῦ ἡ ἔννοια καθίσταται ἐμφαντικωτέρα.—ἢ γὰρ οὐ χρῆ... ὁ γὰρ αἰτιολογεῖ δολόκληρον τὴν περίοδον «πρὸς δὲ τούτοις... περὶ τοὺς ὀρφανούς» ἢ ὑπονοουμένην τινὰ πρότασιν: «Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἠθικὸν πρᾶγμα νὰ προδίδη κανεὶς τὰ παιδιὰ του» διότι κτλ.—χρη, ἀπρσ. (πρτικ. χρῆν ἢ ἐχρηῆν)=πρέπει.—ποιεῖσθαι· ξυνδιαταλαιπωρεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. χρῆ' ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. τινά.—τρέφοντα καὶ παιδεύοντα, μτχ. τροπκ.—τὰ θραυνοτάτα (δηλ. τὸν θάνατον), ἀντικμ. τοῦ αἰρεῖσθαι· εἰδύμοις=εὐκόλος, ἄνετος· αἰρεῖσθαι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ αἰροῦμαι (ἠροῦμην, αἰρήσομαι, ἀορ. β' εἰλόμην, ἤρημαι)=ἐκλέγω, προτιμῶ.—ἀπερ ἄν... εἴλοιο, ἀναφρκ. πρότ.: εἴλοιο, ἀορ. β' εὐκτικ. τοῦ αἰροῦμαι.—αἰρεῖσθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. χρῆ' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. σέ (ἑτεροπροσωπία).—φάσκοντα, ἐνεστ. μτχ.(φάσκων, οῦσα, ον) τοῦ φημί (ἔφη, φῆσω, ἔφησα)=ἰσχυρίζομαι ἢ μτχ. εἶναι ἐπιθετικ.=δς φῆς.—ἀρετῆς, ἀντικμ. τοῦ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ φάσκοντα ὡς λεκτικῶ ρ.—διὰ παντός τοῦ βίου, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον.

ὡς, αἰτλγκ. σύνδ. (=διότι) αἰτιολογεῖ τὴν ὑπονοουμένην πρότ.: «Σοῦ λέγω δὲ αὐτὰ· διότι κτλ.—τῶν σὼν ἐπιτηδείων, παράθεσις εἰς τὸ ὑπὲρ ἡμῶν.—μὴ δόξη..., ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ αἰσχύνομαι, τὸ ὅποιον ἐνέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ φόβου· δόξη, ἀορ. ὑποθτικ. τοῦ δοκῶ (ὁ ἀορ. ἐν τῇ ὀριστικ. ἔδοξα, ἐν τῇ ὑποθτικ. δόξω, δόξης, δόξῃ κτλ.)=φαίνομαι· τὸ πρᾶγμα, ὑποκμ.—ἀνανδρία, δικ. τῆς αἰτίας.—πεπραῆσθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ δόξη ὡς δοξαστικοῦ.—καὶ ἡ εἴσοδος τῆς δίκης... καὶ ὁ ἀγὼν τῆς δίκης... καὶ τὸ τε·

λευταῖον δὴ τουτί, ἐπεξηγήσεις τῆς προταχθείσης γενικῆς ἐκφράσεως «ἅπαν τὸ πρᾶγμα». — ὡς εἰσῆλθε, εἰδικ. πρότ. τὸ ὡς εἰδικόν=ὄτι ὡς ὑποκμ. τοῦ ρ. ἔνν. ἢ δίκη.— ἐξόν, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδοτκ.) = εἰ καὶ ἐξῆν' μὴ εἰσελθεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἐξόν' ὡς ὑποκμ. δὲ τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. τὸ αὐτὴν (δηλ. τὴν δίκην)' ἢ δίκη ἡδύνατο νὰ μὴ γίνῃ, ἂν ὁ Σωκρ. ἐδέχετο συμβιβασμὸν πρὸς τὸν κατήγορον ἢ ἔφευγεν ἐκουσίως. — ὡς ἐγένετο, ἐδώ τὸ ὡς (ἀναφρκ.) = ὅπως' ὑποκμ. ὁ ἀγὼν τῆς δίκης' ὁ Κρίτων ἔννοει ὅτι ὁ Σωκρ. ἔπρεπε διαφορετικὰ νὰ ἀπολογηθῆ (μὲ παρακλήσεις, μὲ δάκρυα κ.τ.τ., καὶ ὄχι μὲ ὑπερήφανον γλῶσσαν). — τὸ τελευταῖον δὴ τουτί, δηλ. ἢ προσδοκωμένη ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Σωκρ. εἶχε καταδικασθῆ.— τουτί, ἄντων. δεικτ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ τελευταῖον' πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς δεικτικῆς σημ. τῶν δεικτικῶν ἄντων. προσέθετον πολλάκις οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὸ τέλος αὐτῶν τὸ λεγόμενον δεῖ κ τ ι κ ὅ ν - ἰ (οὐτοσί, αὐτή, τουτί [= τοῦτο-ί] = αὐτὸς δά). — ὥσπερ κατάγελως τῆς πρ., παράθεσις εἰς τὸ τελευταῖον δὴ τουτί. — ὥσπερ, ἐπίρρ.= τὸ πρὸς τινὰ, ὡσάν.— κατάγελως, ὠτος, δ= περιγελως, ἐμπαιγμός, ρεζίλισμα.— κακία... δοκεῖν, ἐπεξηγήσεις τοῦ τελευταῖον δὴ τουτί.— κακία καὶ ἀνανδρία, δτκ. τῆς αἰτίας.— διαπεφευγέναι, τὸ ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοκεῖν' ἡμᾶς, ἄντικμ. τοῦ διαπεφευγέναι' ὡς ὑποκμ. δὲ αὐτοῦ ἔνν. τὴν σωτηρίαν.— οἵτινες σε..., ἀναφρκ. αἰτλγκ. πρότ.= ἐπεὶ σὲ ἡμεῖς οὐκ ἐσώσαμεν.— οὐδὲ σὺ (ἐσώσας) σαυτόν, ἀντι τοῦτον ἐπερίμενέ τις μετὰ τὸ οἵτινες ὡσαύτως δευτερεύουσιν πρότ.: ὥσπερ οὐδὲ σὺ σαυτόν' ἢ τοιαύτη ὅμως σύνδεσις κυρίων καὶ ἀνεξαρτ. προτ. μετ' ἀναφρκ. δὲν εἶναι σπανία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.— οἶόν τε ὄν καὶ δυνατόν, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδοτκ.) = εἰ καὶ οἶόν τε ἦν καὶ δυνατόν.— οἶόν τε ὄν καὶ δυνατόν, συνωνυμία πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν τῆς ἐννοίας (οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν «τὸ θέλω καὶ τὸ ἐπιθυμῶ»). — εἴ τι καὶ μικρόν... ἦν, ἐνδοτκ. πρότ.— ὄφελος (τὸ), ἀνόμαλον ἑλλειπτικὸν οὖσ. εὐχρηστον μόνον κατ' ὄνομοτκ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ=ὠφέλεια.— ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἦ (ἀπτ. σύντ.). — μῆ... ἡμῖν, ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐκ τοῦ ὄρα, τὸ ὅποιον ἐνέχει τὴν ἐννοιαν τοῦ φόβου = κοίταξε, πρόσεχε.— ἅμα (=πρὸς) τῷ κακῷ, βραχυλογικῶς ἀντί: πρὸς τῷ εἶναι κακά.— αἰσχρά, κτγρμ.

ἀλλὰ, περὶ τοῦτου μὲ προστκ. ἔγκλ. ἰδ. κεφ. 4 «ἀλλ' ἐμοὶ πείθου» ἐν σελ. 13.— μᾶλλον δέ, ἐπανάρθωσις.— βουλευέσθαι, ὑποκμ. τῆς ἀπροσ. ἐκφράσεως ὄρα (ἐστὶ). — μία δὲ βουλή, δηλ. ἔστω.— τῆς ἐπιούσης νυκτός, γνκ. τοῦ χρόνου (πρβλ. κεφ. 2 «οὗ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας»). — πεπρᾶχθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ' ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. πάντα ταῦτα (αἰτ.): ἐννοεῖται ἢ ἔξοδος ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου καὶ ἢ φυγὴ.— εἰ δέ τι περιμενοῦμεν, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἶόν τε (ἔσται) (α' εἰδος) τι, αἰτ. τοῦ κατὰ τι εἰς τὸ περιμενοῦμεν (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ περιμένω). — ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἶόν τε, συνωνυμία.— παντὶ τρόπῳ, δτκ. τοῦ τρόπου' πολλάκις ἢ δτκ. αὕτη προστιθεμένη εἰς τὴν προστκ. ἐπιτείνει τὴν ἐννοιαν αὐτῆς.— μηδαμῶς ποιεῖ, ἀποτροπὴ (ἰδ. κεφ. 4 «καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ» ἐν σελ. 13).

Κεφ. 6.

ΣΩ. Ἀγαπητὲ Κρίτων, ἢ προθυμία σου (νὰ μὲ σώσης) εἶναι πολυλοῦ λόγου ἀξία (: ἔχει μεγάλην ἀξίαν), ἐὰν ἦτο κάπως ὀρθή (: λογι-

κή)' εἰδεμή (: ἄλλως), ὅσον μεγαλυτέρα εἶναι, τόσον ἐνοχλητικώτερα. Λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν, ἂν πρέπει νὰ πράξωμεν αὐτὰ (ποῦ μοῦ προτείνεις) ἢ ὄχι· διότι ἐγὼ ὄχι μόνον τώρα, ἀλλὰ καὶ πάντοτε τοιοῦτος (εἶμαι), ὥστε ἀπὸ τὰ ἀνήκοντα εἰς ἐμέ (= τῶν ἐμῶν) εἰς κανὲν ἄλλο νὰ μὴ πείθωμαι παρὰ εἰς τὸν λόγον, ὅποιος καὶ ἂν φαίνεται εἰς ἐμέ, διὰν συλλογίζομαι, ἄριστος (: ὀρθότατος). Τοὺς δὲ λόγους, τοὺς ὁποίους εἰς τὸ παρελθόν (: πρότερον = ἐν τῷ ἔμπροσθεν [χρόνῳ]) ἔλεγον, δὲν δύναμαι τώρα ν' ἀπορρίψω, ἐπειδὴ μοῦ ἔχει συμβῆ ἢ παροῦσα (= ἦδε) συμφορὰ, ἀλλὰ σχεδὸν κάπως ὁμοιοί μοῦ φαίνονται, καὶ τοὺς ἰδίους (λόγους) πρὸςβέω (: παραδέχομαι) καὶ τιμῶ, τοὺς ὁποίους ἀκριβῶς καὶ πρότερον· ἂν λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς (= ὧν ἔάν = τούτων οὖν ἔάν) (ἄλλον) καλύτερον δὲν ἔχωμεν νὰ λέγωμεν εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν, γινώριζε καλῶς, ὅτι δὲν θὰ συμφωνήσω μαζί σου (= οὐ μὴ σοι συγχωρήσω), οὔτε καὶ ἂν (ἀκόμη) μὲ περισσώτερα ἀπὸ τὰ παρόντα τώρα (κακὰ) ἢ δύναμις τῶν πολλῶν μᾶς φοβερίζῃ ὡσὰν παιδιὰ, φοβερίζουσα νὰ ἐξαποστείλῃ ἐναντίον μας (= ἐπιπέμπουσα) δεσμὰ καὶ θανάτους καὶ περιοριστῶν δημεύσεις.

Πῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ἐξετάσωμεν αὐτὰ (: τὸ ζήτημά μας : τὸ ἂν πρέπει νὰ φύγω ἢ ὄχι) ὀρθότατα ; ἔάν πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν λόγον λάθωμεν διὰ νὰ ἐξετάσωμεν (= ἀναλάβοιμεν), τὸν ὁποῖον σὺ λέγεις περὶ τῶν δοξασιῶν (τῶν ἀνθρώπων), ποῖον ἐκ τῶν δύο ὀρθῶς ἐλέγετο κάθε φοράν (: κατὰ τὰς συζητήσεις μας) ἢ ὄχι, ὅτι δηλαδὴ εἰς ἄλλας μὲν ἐκ τῶν δοξασιῶν πρέπει νὰ δίδωμεν προσοχὴν (= προσέχειν τὸν νοῦν), εἰς ἄλλας δὲ ὄχι· ἢ προτοῦ μὲν νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἀποθάνω ἐγὼ, ὀρθῶς ἐλέγετο, τώρα δέ, καθὼς φαίνεται (= ἄρα), ἔγινεν ἐντελῶς φανερόν (: ἀπεδείχθη καταφανῶς), ὅτι ματαίως (: τοῦ κάκου) χάριν ὁμιλίας (: διὰ νὰ γίνεταί ὁμιλία) ἐλέγετο, ἦτο δὲ ἀστεϊσμός καὶ φλυαρία πράγματι (= ὡς ἀληθῶς); Ἐπιθυμῶ δὲ ἐγὼ νὰ ἐξετάσω, Κρίτων, ἀπὸ κοινοῦ μαζί μὲ σέ, ἂν θὰ μοῦ φανῇ κατὰ τι διαφορικώτερος (αὐτὸς ὁ λόγος), ἐπειδὴ εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν (: ἐπειδὴ μέλλω ν' ἀποθάνω), ἢ ὁ ἴδιος (ὁποῖος ἐφαίνεται προτοῦ μὲ εὐρη ἢ παροῦσα συμφορὰ), καὶ (ἂν) θὰ (τὸν) ἀφήσωμεν νὰ πάη σὸ καλὸ ἢ θὰ πειθώμεθα εἰς αὐτόν. Ἐλέγετο δέ, ὅπως νομίζω, κάθε φοράν (: κατὰ τὰς συζητήσεις μας) ὡς ἐξῆς περίπου (= πως) ὑπὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι κάτι (σοφουδαῖον) λέγουν, ὅπως ἀκριβῶς τώρα δὲ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν δοξασιῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἔχουν, πρέπει ἄλλας μὲν νὰ ἐκτιμῶμεν, ἄλλας δὲ ὄχι. Τοῦτο, δι' ὄνομα τῶν θεῶν, Κρίτων, δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι λέγεται ὀρθῶς;

(ζητῶ δὲ ἀπὸ σέ νά μου τὸ εἶπης), διότι οὐ κατὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην πιθανότητα (= ὅσα γε τάνθρωπεια) εὐρίσκεισαι ἔκτος τοῦ κινδύνου τοῦ νά μέλλης (: κανένα κίνδυνον δὲν διατρέχεις) νά ἀποθάνῃς αὐριον, καὶ (ἐπομένως) δὲν θά σέ κάμνῃ νά παραλογίζεσαι (= οὐκ ἂν σε παρακρούσι) ἢ παροῦσα συμφορὰ σκέψου λοιπόν· οὐχὶ ὀρθῶς νομίζεις ὅτι λέγεται, ὅτι δὲν πρέπει πάσας τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων νά τιμᾶ τις, ἀλλ' (ὅτι πρέπει) ἄλλας μὲν (νά τιμᾶ), ἄλλας δὲ ὄχι; οὐδὲ ὅλων τῶν ἀνθρώπων (τὰς δοξασίας πρέπει νά τιμᾶ τις), ἀλλ' ἄλλων μὲν (νά τιμᾶ), ἄλλων δὲ ὄχι; τί λέγεις; ταῦτα οὐχὶ ὀρθῶς λέγονται;

ΚΡ. Ὅρθῶς.

ΣΩ. Λοιπόν τὰς μὲν καλὰς (: τὰς μὲν ὀρθὰς [δοξασίας]) (πρέπει) νά τιμᾶ κανείς, τὰς δὲ κακὰς (: τὰς δὲ ἐσφαλμένας) ὄχι;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ὅρθαι δὲ (δοξασίαι) δὲν εἶναι αἱ δοξασίαι τῶν σωφρόνων, ἐσφαλμένα δὲ αἱ δοξασίαι τῶν ἀφρόνων;

ΚΡ. Πῶς ὄχι; (: Ἀναμφιβόλως.)

Παρατηρήσεις.

πολλοῦ ἀξία, δηλ. ἐστὶ ἡ προθυμία, ὑποκμ. ἀξία, κτηγμ. πολλοῦ, γνη. τῆς ἀξίας.—εἰ... εἶη (δηλ. ἡ προθυμία), ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: πολλοῦ ἀξία ἐστὶ (γ' εἶδος ἢ ἀπόδοσις εἰς τὸ γ' εἶδος ἐκφέρεται διὰ δυναμικῆς εὐτικ. σπανίως—ὅπως ἐδῶ—δι' ὀριστικ.).—εἰ δὲ μὴ, κτηγμ.—εἰ δὲ μὴ μετὰ τινος ὀρθότητος εἶη (καὶ ὡς ἀπόδοσις: ὅσῳ μείζων [ἐστὶ], τοσοῦτῳ χαλεπωτέρα [ἐστὶ]) ἔπειτα τὸ εἰ δὲ μὴ = ἄλλως, ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει.—ὅσῳ· τοσοῦτῳ, δικτ. τοῦ ποσοῦ εἰς τὰ συγκριτικ. μείζων· χαλεπωτέρα, κτηγμ.+ σκοπεῖσθαι, ἐνεστ. ἀπρημ. τοῦ σκοποῦμαι (ἐσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεμμαι)= ἐξετάζω· τὸ ἀπρημ. σκοπεῖσθαι εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρημ. χρή ἡμᾶς, ὑποκμ. τοῦ ἀπρημ. (ἐτεροπροσωπία).—εἴτε ταῦτα πρακτέον (ἐστὶ) εἴτε μὴ, διμελῆς πλάγια ἐρωτητικ. πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ σκοπεῖσθαι καὶ εἰσαγομένη διὰ τοῦ εἴτε—εἴτε—ἂν—ἢ—πρακτέον, ρηματικὸν ἐπίθετον τοῦ πράττω (τὰ εἰς -τέος ρ. ἐπίθετα συντάσσονται προσωπικῶς καὶ ἀπροσώπως· κατὰ τὴν προσωπικὴν σύνταξιν συντάσσονται ὁμαλῶς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἐπίθετα καὶ ἔχουν πθηκ. σημασίαν· ἰσοδυναμοῦν δὲ μὲ τὸ δεῖ καὶ τὸ οἰκτεῖον πθηκ. ἀπρημ. [γραπτεῖα ἢ ἐπιστολή=δεῖ γράφεσθαι τὴν ἐπιστολήν]· ἀπροσώπως συντάσσόμενα τίθενται κατ' οὐδ. γένος ἐνικῶς συνήθως ἀριθμοῦ μετὰ τοῦ ἐστίν ἢ ἂνε αὐτοῦ ἔχουν δὲ σημασίαν ἐνεργικ. ἢ μέσην ἢ οὐδεντέρην κατὰ τὰ ρήματα, ἐκ τῶν ὁποίων παράγονται ἰσοδυναμοῦν δὲ μὲ τὸ δεῖ καὶ τὸ οἰκτεῖον ἀπρημ. [λεκτέον = δεῖ λέγειν]· τὸ ποιητικὸν αἴτιον τῶν εἰς -τέος τίθεται πάντοτε κατὰ δικτ.).—πρακτέον, δηλ. ἐστίν ἡμῖν=δεῖ ἡμᾶς πράττειν ταῦτα, ἀντικμ.+ ὡς ἐγὼ οὐ μόνον..., τὸ ὡς αἰτιλγ. σύνδ. συνδέων· καὶ ἐδῶ· παρατακτικῶς περίοδον (πρβλ. κρη. β. ὡς ἐμοί, ἐάν σὺ ἀποθάνῃς ἐν σελ. 9-10).—τοιοῦτος, δηλ. εἰμί.—οἶος... πείθεσθαι, ἀναφρηκ. ἀποτελεσματικὴ πρότ.= ὥστε... πείθεσθαι.—τῶν

ἐμῶν... ἄλλω, γέν. οὐδ. τῶν ἐμῶν, γνκ. διαίρητ. εἰς τὸ ἄλλω, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ πείθεσθαι· τὰ ἐμὰ εἶναι τὰ ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ἐγώ μου· δὲν περιλαμβάνεται δὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰ τρία μέρη, εἰς τὰ ὅποια συνήθως διηρεῖτο ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, τὸ λογιστικόν, τὸ θυμοειδές καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν· λέγει λοιπὸν ὁ Σωκρ. ὅτι πείθεται εἰς τὸ λογιστικόν μόνον ἐκ τῶν ἑαυτοῦ.— ἢ τῷ λόγῳ, β' ἄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ἄρος: μηδενὶ ἄλλω.— ὅς ἄν... φαίνεται, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ.—μοι, δτκ. προσωπκ.· λογισζόμενῳ, μετ. χρονκ.— ἐπειδὴν λογίζομαι.— τοὺς λόγους, ἀντικμ. τοῦ ἐκβαλεῖν, ὅπερ εἶναι τελκ. ἀφρμφ. ἐκ τοῦ οὐ δύναμαι· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀφρμφ. ἐνν. ἐγώ.— ἐκβαλεῖν, ἀφρ. β' ἀφρμφ. τοῦ ἐκβάλλω—ἀπορρίπτω.— ἐν τῷ ἔμπροσθεν (χρόνῳ), ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον.— ἐπειδὴ... γέγονεν, αἰτλγκ. πρότ.—μοι, δτκ. προσωπκ.· ἦδε ἢ τύχη, δηλ. ἢ εἰς θάνατον καταδίχη.— γέγονε, πρκμ. ὀριστκ. τοῦ γίνομαι.— σχεδόν τι, τὸ τι προστιθέμενον εἰς ἐπιρρήματα, καὶ μάλιστα εἰς τὰ σχεδόν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα, ἐγγύς, δηλοῖ ὀριστίαν καὶ κατατὴν καὶ αὐτὸ ἐπίρρ. = σχεδόν πως.— φαίνονται, ὑποκμ.: οἱ λόγοι· ὅμοιοι, κτγρμ.— οὕσπερ καὶ πρότερον, δηλ. ἐπρέσβενον καὶ ἐτίμων. ὦν, ἢ ἀναφρκ. ἀντων. (ὅς, ἦ, ὅ) ἐν ἀρχῇ περιόδου ἢ κώλου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν δεικτικὴν ἀντων. οὗτος μὲ κατὰλλήλον παρατακτικὸν σύνδ. (καί, δέ, ἀλλά, οὖν, γὰρ κτλ.)· ἐδῶ τὸ ὦν = τούτων οὖν.— ἐάν μή... ἔχωμεν, ὑποθτκ. πρότ.· ἢ ἀπόδοσις: εἴ ἴσθι (β' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).— βελτίω (ἢ βελτίονα), δηλ. λόγον· ὦν, γνκ. συγκριτικῆ.— εὖ, ἐπίρρ. τροπκ. τοῦ ἀγαθός (εὖ, ἄμεινον, ἄριστα).— ἴσθι, προστκτκ. πρκμ. μὲ σημ. ἐνεστ. τοῦ οἶδα (ὑπερσ. μὲ σημ. πρκ. ἦδη ἢ ἦδειν, μέλλ. εἰδήσω καὶ εἶσομαι· προστκτκ. πρκμ. ἴσθι, ἴστω· ἴστε, ἴστων) = γνωρίζω.— ὅτι οὐ μὴ σοι ξυγχωρήσω, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἴσθι· περὶ τοῦ οὐ μὴ μετὰ μέλλ. ὀριστκ. ἰδ. κεφ. 3 «οὐδένα μὴ ποτε εὐρήσω» ἐν σελ. 10.— ξυγχωρήσω, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ξυγχωρέω· ὦ· συνήθως ὁ μέλλ. τοῦ ρ. αὐτοῦ ἀπαντᾷ μέσος: ξυγχωρήσομαι· σοι, ἀντικμ.— οὐδ' ἂν πλείω... , ἐνδοτκ. πρότ.— πλείω (= πλείονα)· ἡμᾶς, ἀντικείμενα τοῦ μορμολύττηται· τὸ α' ἀντικμ. (πλείω) εἶναι σύστοιχον.— τῶν νῦν παρόντων, γνκ. συγκριτικῆ.— μορμολύττηται, ἐνεστ. ὑποτκ. τοῦ μορμολύττομαι, κυρ. = φοβερίζω φωνάζων Μορμῶ· ἢ Μορμῶ (γνκ. -οῦς) μυθικὸν τέρας, μὲ τὸ ὅποιον αἱ τροφοὶ συνήθιζον νὰ φοβερίζουν τὰ παιδιὰ.— δεομὸς καὶ θανάτους καί... , ὁ πληθ. ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον.— ἐπιπέμποσα, μετ. τροπκ.

πῶς ἂν... σκοποῖμεθα, εὐθεία ἐρωτημκ. πρότ.— εἰ ἀναλάβοιμεν, ὑποθτκ. πρότ.· ἢ ἀπόδοσις: μετριώτατα ἂν σκοποῖμεθα (γ' εἶδος σημ. ἀπλην σκέψιν τοῦ λέγοντος)· ἀναλαμβάνω = λαμβάνω διὰ νὰ ἐξετάσω.— πότερον ἢ οὐ, πλαγία διμελὴς ἐρώτησις εἰσαγομένη μὲ τὸ πότερον· ἢ.— ἐλέγετο, ὑποκμ. ὁ λόγος.— ἢ οὐ... ταῖς... δὲ οὐ, ἐν τέλει τῆς προτάσεως τὸ οὐ τίθεται ἄνευ τοῦ εὐφωνικοῦ κ ἢ χ, ἂν καὶ ἔπεται φωνῆσιν.— ὅτι ταῖς μὲν... δεῖ... οὐ, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ καλῶς ἐλέγετο (ὁ λόγος).— δεῖ, ἀπρόσ. ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ ἀφρμφ. προσέχειν· ὡς ὑποκμ. τοῦ προσέχειν ἐνν. ἢ αἰτ. ἡμᾶς (ἕτεροπρ.).— ταῖς μὲν... ταῖς δέ, ἐδῶ τὸ ἄρθρον μὲ τὴν ἀρχικὴν του ἀντωνυμιακὴν σημ.. ὁ μὲν... ὁ δέ= ἄλλος μὲν... ἄλλος δέ· αἱ δτκ. ταῖς μὲν... ταῖς δέ χρησιμεύουν ὡς ἀντικμ. τοῦ προσέχειν τὸν νοῦν· τῶν δοξῶν, γνκ. διαίρητ. εἰς τὸ ταῖς μὲν... ταῖς δέ.— ἢ πρὶν μὲν κτλ., ὁ ἢ διασαφητικός· ἰδ. κεφ. 1 «ἢ οὐ πρῶ ἐτι

ἔστιν;» ἐν σελ. 4.—πρὶν ἐμὲ δεῖν... ἀποθνήσκειν, χρον. πρότ.—ἀποθνήσκειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖν· ἐμέ, ὑποκμ. τοῦ ἀποθνήσκειν.—ἄρα, σύνδεσμος συμπερασματ. (=λοιπὸν) οὐδέποτε τιθέμενος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προτάσεως, ἀλλὰ μετὰ μιαν ἢ δύο λέξεις κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐρωτηματικοῦ μορίου (ἄρα)· ὁ ἄρα ἐδῶ λαμβάνεται μὲ τὴν σημασ. καθ' ὡς φαίνεται, διὰ τὰ δηλωθῆ κρείσιν τοῦ λέγοντος σύμφωνος πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τώρα πράγματι συμβαίνουν.—ὅτι... ἐλέγετο, ἦν δέ, εἰδικ. πρότ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ κατὰδηλος (ὁ λόγος) ἐγένετο.—ἄλλως, ἐπίρρ. τροπκ. κυρ.=κατ' ἄλλον τρόπον ἔπειτα=ἀπλῶς, μάτην.—ἐνεκα λόγου, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκοπὸν=γὰρ νὰ γίνεται ὁμιλία.—παιδιὰ καὶ φλυαρία, κτηρμ.—ὡς, ἐπίρρ. ἐνισχυτὸν τὸ ἐπίρρ. ἀληθῶς: ὡς ἀληθῶς =τῇ ἀληθείᾳ, πράγματι.—ἐπισκέψασθαι, ἀφρ. ἀπρμφ. τοῦ ἐπισκοποῦμαι = ἐξετάζω· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ ἐπιθυμῶ ὡς ἐφετιχοῦ ρ.—εἶ τι... φανεῖται... ἢ ὁ αὐτός, διμελῆς πλαγία ἐρωτημκ. πρότ. εἰσαγομένη διὰ τοῦ εἶ -ἦ=ἂν -ἦ.—φανεῖται (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ φαίνεσθαι), ὑποκμ. ὁ λόγος οὗτος· ἄλλοιότερος, ὁ αὐτός, κτηρμ. τι, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.—ἐπειδὴ ὠδὲ ἔχω, αἰτλγκ. πρότ.—καὶ (εἰ) ἔασομεν... ἢ πεισόμεθα, διμελῆς καὶ αὐτὴ πλαγία ἐρωτημκ. πρότ.—πεισόμεθα, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ πείθεσθαι.—πως, ἐπίρρ. τροπκ. ὠδὲ πως=ὡς ἐξῆς περιπού.—ὡς ἐγῶμαι, ἀναφρκ. πρότ.· ἐγῶμαι, κρῆσις = ἐγὼ οἶμαι.—ὑπὸ τῶν οἰομένων, ποιητκ. αἰτιον τοῦ ἐλέγετο.—λέγειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ τῶν οἰομένων ὡς δοξαστικοῦ τι, ἀντικμ. τοῦ λέγειν· ἐδῶ ἢ ἄντων. τι=σπουδαῖον τι.—ὅτι τῶν δοξῶν... δέοι κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ ἐλέγετο ὠδὲ πως· ἐτέθη εἰς τὴν εἰδικ. πρότ. εὐκτ. τοῦ πλαγίου λόγου (δέοι), διότι τὸ ρ. τῆς κυρίας προτ. (ἐλέγετο) εἶναι ἱστορικοῦ χρόνου.—τῶν δοξῶν, γνκ. διαιρτκ. εἰς τὸ τὰς μὲν... τὰς δέ.—περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὸ ἀπρμφ. ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δέοι· ὡς ὑποκμ. δὲ τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. ἡμᾶς· τὰς μὲν, ἀντικμ. τοῦ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι· τὰς δέ, ἀντικμ. τοῦ μὴ (περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι).—πρὸς θεῶν, ἢ πρὸς μετὰ γνκ. ἐδῶ ἰσχυρῶς=ἀπέναντι πρὸς· πρὸς θεῶν, κυρ.=ἐνώπιον τῶν θεῶν ἔπειτα= δι' ὄνομα τῶν θεῶν.—ὄσα γε τάνθρώπεια (δηλ. ἐστὶ), διὰ τούτου μετριάξεται ἢ βεβαιότης τοῦ ὅτι ὁ Κρίτων εἶναι ἐκτός κινδύνου, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ προΐδῃ καὶ τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.—εἰ, β' ἔνικ. πρόσ. τοῦ ἔνεστ. τῆς ὀριστκ. τοῦ εἰμί.—οὐ γάρ..., ὁ γάρ αἰτιολογεῖ τὴν ἔνν. πρότασιν: «ζητῶ δὲ ἀπὸ σὲ νὰ μοῦ τὸ εἴπη».—ἂν παρακρούοι, δυνητικὴ εὐκτκ. ἰσοδυναμοῦσα ἐδῶ πρὸς μέλλ. ὀριστ.= παρακρούοι· παρακρούω, κυρ.=ἐξαπατῶ ἔπειτα=ταράσσω, συστήζω, κάμνω τινὰ νὰ παραλογίζετα.—οκόπει, ἔνεστ. προσκτκ. τοῦ σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι (ἐσκοποῦν ἢ ἐσκοπούμην, σκέψομαι κτλ.)=ἐξετάζω, σκέπτομαι.—ὅτι οὐ πάσας χρῆ κτλ., εἰδικ. πρότ. ἐκ τοῦ λέγεσθαι.—τιμᾶν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. χρῆ· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. τινά.—ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ;=ἀλλὰ (ὅτι) τὰς μὲν (χρῆ τιμᾶν), τὰς δ' οὐ (χρῆ τιμᾶν);—οὐδὲ πάντων=οὐδὲ πάντων (τὰς δόξας χρῆ τιμᾶν).—ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ' οὐ;=ἀλλὰ (χρῆ) τῶν μὲν (τὰς δόξας τιμᾶν), τῶν δὲ (τὰς δόξας) οὐ (χρῆ τιμᾶν);—καλῶς, δηλ. λέγεται.—τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν=τὰς μὲν χρηστὰς (δόξας χρῆ) τιμᾶν.—μή, δηλ. τιμᾶν.—οὐχ αἰ τῶν φρονίμων...;=οὐκ (εἰσι) αἰ τῶν φρονίμων (δόξαι)...;

Κεφ. 7.

ΣΩ. Ἐλα τώρα, πῶς πάλιν (εἰς προηγουμένας συζητήσεις μας) ἔλεγοντο (: ἐκρίνοντο) τὰ τοιοῦτου εἶδους πράγματα (ὁποῖα τὰ ἐξῆς); ἓνας ἄνθρωπος δηλαδή, ὁ ὁποῖος γυμνάζεται καὶ ὁ ὁποῖος τοῦτο (: τὸ γυμνάζεσθαι: τὴν γυμναστικὴν) ἔχει ὡς κύριον ἔργον του (=πράττων), ποῖον ἐκ τῶν δύο, εἰς τὸν ἔπαινον καὶ εἰς τὸν νόγον (: εἰς τὴν ἐπίκρισιν) καὶ εἰς τὴν δοξασίαν (: εἰς τὴν γνώμην) παντὸς ἀνθρώπου δίδει προσοχὴν, ἢ ἐνὸς μόνον, δηλαδή ἐκείνου, ὁποῖος τυχαίνει νὰ εἶναι λατρός ἢ γυμναστής;

ΚΡ. (Τοῦ) ἐνὸς (ἐκείνου) μόνον.

ΣΩ. Λοιπὸν πρέπει νὰ φοβῆται τοὺς νόγους καὶ νὰ ἐπιζητῇ τοὺς ἐπαίνους τοῦ ἐνὸς ἐκείνου, καὶ ὄχι (=ἀλλὰ μὴ=καὶ μὴ) τῶν πολλῶν.

ΚΡ. (Εἶναι) φανερὸν βέβαια (: Ἄναμφιβόλως).

ΣΩ. Λοιπὸν εἶτοι πρέπει αὐτὸς νὰ πράττῃ καὶ νὰ γυμνάζεται, καὶ νὰ τρώγῃ προσέτι (=γε) καὶ νὰ πίνῃ, ὅπως εἰς τὸν ἓνα (ἐκείνον) φαίνεται καλόν, δηλαδή εἰς τὸν ἐπιστήμονα καὶ γνώστην (τῶν πραγμάτων τῆς γυμναστικῆς) μᾶλλον, παρὰ ὅπως (φαίνεται καλόν) (=ἢ [ἄν δοκῆ]) εἰς ὅλους μαζί τοὺς ἄλλους.

ΚΡ. (Ἀληθῆ) εἶναι αὐτά.

ΣΩ. Πολὺν καλὰ. Ἐὰν δὲ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν ἓνα (ἐκείνον) καὶ περιφρονήσῃ τὴν γνώμην καὶ τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ, τιμῆσῃ δὲ (: παραδεχθῆ δὲ) τοὺς λόγους τῶν πολλῶν καὶ (ἐν γένει) τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τίποτε δὲν γνωρίζουν (περὶ γυμναστικῆς), ἄραγε κατὲν κακὸν δὲν θὰ πάθῃ;

ΚΡ. Πῶς ὄχι; (: Ἀσφαλῶς κάποιον κακὸν θὰ πάθῃ.)

ΣΩ. Τί δὲ εἶναι τὸ κακὸν αὐτό; καὶ ποῦ ἄγει (: καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμά του), καὶ εἰς τί ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ἀπειθοῦντος (ἀναφέρεται); (εἰς τὸ σῶμα ἢ εἰς τὴν ψυχὴν του;)

ΚΡ. Εἶναι φανερὸν ὅτι (τὸ κακὸν ἀναφέρεται) εἰς τὸ σῶμα· διότι τοῦτο (τὸ σῶμα δηλαδή) τελείως καταστρέφει (=διόλλυσι).

ΣΩ. Ὅρθῶς λέγεις. Λοιπὸν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα (πράγματα), Κρίτων, ἔτσι (εἶναι) (=οὕτως [ἔχει]), διὰ νὰ μὴ (τὰ) διεξερχώμεθα ὅλα, καὶ λοιπὸν καὶ περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων καὶ τῶν ἀσχημῶν καὶ τῶν ὠραίων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, περὶ τῶν ὁποίων τώρα σκεπτόμεθα ἡμεῖς (=ἢ βουλή ἡμῖν ἐστι), ποῖον ἐκ τῶν δύο, πρέπει ἡμεῖς νὰ ἀκολουθοῦμεν τὴν (περὶ αὐτῶν) γνώμην

τῶν πολλῶν καὶ νὰ φοβούμεθα αὐτὴν ἢ (πρέπει ν' ἀκολουθοῦμεν) τὴν (γνώμην) τοῦ ἑνός, ἂν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ εἶναι γνώστης (αὐτῶν) (: ὅποιος εἶναι γνώστης αὐτῶν), τὸν ὁποῖον πρέπει καὶ νὰ ἐντραπέωμεθα καὶ νὰ φοβούμεθα περισσότερο παρὰ ὄλους μαζί τοὺς ἄλλους; τὸν ὁποῖον εἰάν δὲν θὰ ἀκολουθήσωμεν, θὰ καταστρέψωμεν καὶ θὰ βλάψωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον (εὐρίσκειτο ἄλλοτε εἰς τὰς συζητήσεις μας ὅτι) διὰ μὲν τῆς δικαιοσύνης γίνεται καλύτερον, διὰ δὲ τῆς ἀδικίας καταστρέφεται. Ἡ τίποτε δὲν εἶναι τοῦτο; (: ἢ δὲν ὑπάρχει τίποτε τοιοῦτον;)

ΚΡ. Νομίζω ἐγὼ τοῦλάχιστον, Σωκράτη, (ὅτι ὑπάρχει κατὰ τοιοῦτον).

Παρατηρήσεις.

φέρει, προστιτικ. (τοῦ φέρω) καταντήσασα εἰς ἐπιρρ. χρῆσιν = εἶλα· τίθεται συνήθως πρὸ τοῦ α' ἐνικ. ἢ πληθ. προσ. τῆς ὑποτακτικ. ἐδῶ ἐτέθη πρὸ ἐρωτικ. προτ. — πῶς, δηλ. ὀρθῶς ἢ ὄχι. — *γυμναζόμενος ἀνὴρ* κτλ., ἐπεξηγήσις τοῦ τὰ τοιαῦτα. — *γυμναζόμενος καὶ πράττων*, ἐπιθτικ. μετ. = ὅς γυμνάζεται καὶ πράττει. — τοῦτο (δηλ. τὸ γυμνάζεσθαι), ἀντικμ. τοῦ πράττων. — *πότερον... ἢ...*, εὐθεῖα διμερῆς ἐρώτησις· τοῦ α' μέρους αὐτῆς προτάσσεται ἡ λ. *πότερον*, πρὸ δὲ τοῦ β' μέρους τίθεται τὸ ἦ. — *ἐπαίνω καὶ ψόγω καὶ δόξῃ*, ἀντικμ. τοῦ προσέχει τὸν νοῦν. — *ἢ ἐνός μόνου* = ἢ προσέχει τὸν νοῦν ἐπαίνω καὶ ψόγω καὶ δόξῃ ἐνός μόνου ἀνδρός. — *μόνου*, κτηρικ. προσδ. τοῦ ἐνός, τὸ ὁποῖον εἶναι γνη. ὑποκμκ. εἰς τὸ ἐπαίνω καὶ ψ. καὶ δ. ἐκεῖνου, ἐπεξηγήσις τοῦ ἐνός μόνου. — ὅς ἂν τυγχάνῃ... ὦν, ἀναφρκ. ὑποθτικ. προτ. — ὦν, κτηρικ. μετ. ἐκ τοῦ τυγχάνῃ. — *λατρός ἢ παιδοτρίβης*, ἀμφότεροι οὗτοι συχρότατα ἀναφέρονται ἐν τῇ γυμναστικῇ ὡς ἐπιμεληταὶ τῆς εὐεξίας τοῦ σώματος· καὶ ὁ μὲν λατρός ὄχι μόνον τὴν βλαφθεῖσαν ὑγίαν τῶν γυμναζομένων ἀποκαθίστα, ἀλλὰ καὶ τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸ μέτρον ὄριζεν· ὁ δὲ παιδοτρίβης ἦτο κυρίως ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς. — *ἐνός μόνου*, δηλ. ἀνδρός ἐπαίνω καὶ ψ. καὶ δ. τὸν νοῦν προσέχει. — *φοβεῖσθαι... ἀσπάξασθαι*, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. *χρή'* ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπροσφ. ἐνν. αὐτῶν (δηλ. τὸν γυμναζόμενον καὶ τοῦτο πράττοντα). — *ἀσπάξομαι* = ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ. — *ἀλλὰ μὴ*, διὰ τοῦ ἀλλὰ ἀντιτίθεται ἐδῶ ἀποφατικὸν πρὸς προηγούμενον καταφατικόν δι' αὐτὸ ἀλλὰ μὴ = καὶ μὴ = καὶ ὄχι. — *δῆλα δῆ*, δηλ. ταῦτά ἐστί· ταῦτα, ὑποκμ. δῆλα, κτηρικ. — *ταύτη*, ἐπιρρ. τροπκ. = τοιοῦτοτρόπως. — *πρακτέον... ποτέον*, ρηματικὰ ἐπίθ. ἐδεστέον, ρημτικ. ἐπίθ. τοῦ ἐσθίω (ἤσθιον, ἐδομαι, ἐφαγον, ἐδήδοκα) = τρώγω· ποτέον, ρημτικ. ἐπίθ. τοῦ πίνω (ἐπινον, πίσομαι, ἐπιον, πέπωκα)· αὐτῶ, ποιητικ. αἴτιον τῶν ρ. ἐπιθέτων ἢ διτ. αὐτὴ ὑπηρετοῦσα ὡς ποιητικ. αἴτιον εἰς τὰ εἰς -τέον εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἐν τῇ ἀναλύσει ἀναφαινομένου ἀπροσφ. αὐτῶ πρακτέον... ποτέον (ἐστί) = δεῖ αὐτὸν πράττειν καὶ γυμνάζεσθαι καὶ ἐσθίειν γε καὶ πίνειν (περὶ τῶν εἰς -τέος ρ. ἐπίθ. ἰδ. κερ. β. «πρακτέον» ἐν σελ. 19). — ἢ ἂν... δοκῇ, ἀναφρκ. ὑποθτικ. προτ. ἢ, ἐπιρρ. ἀναφρκ. τροπκ. =

ὄπως τῷ ἐνί, δικ. προσωπ. εἰς τὸ ἀπρόσ. δοκῆ (ἐνεστ. ὑποτικ. τοῦ δοκεῖ = φαίνεται καλόν).— τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαῖοντι, ἐπεξηγήσεις εἰς τὸ τῷ ἐνί ἐπιστάτης = ἐπιστήμων ἐπαῖων, οντος, ἐνεστ. μηχ. τοῦ ἐπαῖω = εἶμαι γνώστης γνωρίζω.— ἢ ἢ (ἂν δοκῆ) ξ. τοῖς ἄλλοις, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος : ἢ ἂν τῷ ἐνί δοκῆ) ("Όταν ὁ α' ὄρος δὲν εἶναι οὐσ., ἀλλὰ κάποια ἄλλη λέξις ἢ φράσις - ὅπως ἐδῶ -, ὁ β' ὄρος ἐκφέρεται πάντοτε διὰ τοῦ ἢ καὶ ὁμοιοτρόπως πρὸς τὸν α' ὄρον τῆς συγκρίσεως· διὰ ὅμως ὁ α' ὄρος εἶναι οὐσ. ἢ ἄλλη λ. ἀντὶ οὐσ. λαμβανομένη, τότε ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως πῶς ἐκφέρεται ;).— ἔστι ταῦτα, ἐνν. τὸ κτηρμ. ἀληθῆ.— εἰεν, δὲν ἔχει καμίαν σχέσιν μὲ τὸ εἰεν γ' πληθ. πρόσ. ἐνεστ. εὐκτικ. τοῦ εἰμί, ἀλλ' εἶναι ἐπίρρ. δηλοῦν συγκατάθεσιν μὲν τῶν εἰρημέων, συναφῆν δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα = ἔστω, καλὰ, πολὺ καλὰ.— ἀπειθήσας καὶ ἀτιμάσας... τιμήσας δέ, αἱ μηχ. ὑποθετικ.— ἐὰν ἀπειθήσῃ καὶ ἀτιμάσῃ... τιμήσῃ δέ.— τῷ ἐνί, ἀντικμ. τοῦ ἀπειθήσας.— αὐτοῦ, γνκ. ὑποκμκ. τοῦ τῆν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαῖοντες.— τοὺς λόγους, λόγοι εἶναι οἱ ἐπαινοὶ καὶ ψόγοι.— μηδὲν, ἀντικμ. τοῦ ἐπαῖόντων (μηχ. ἐπιθτικ).— πείσεται, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ πάσχω (ἐπασχον, πείσομαι, ἐπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν).— ποῖ, ἐπίρρ. τοπκ.= ποῦ.— εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος, δηλ. τείνει.— δηλον ὅτι εἰς τὸ σῶμα = δηλόν ἔστι ὅτι τοῦτο τείνει εἰς τὸ σῶμα (τοῦ ἀπειθοῦντος)· εἶναι ἀπόκρισις εἰς τὸ γ' μέρος (εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος [τείνει]) τῆς ἀνωτέρω τρισυνθέτου ἐρωτήσεως· ἢ ἀπόκρισις εἰς τὸ β' μέρος (ποῖ τείνει) εἶναι : τοῦτο διόλλυσι· ἢ δὲ ἀπόκρισις εἰς τὸ α' μέρος (τί δ' ἔστι τὸ κακόν τοῦτο) παρελείφθη ὡς εὐνόητος : νόσος.— διόλλυσι, ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ διόλλυμι (ἀπώλλυν, διολώ, διώλεσα, διολώλεκα) = τελείως καταστρέφω.— οὕτως, δηλ. ἔχει.— ἵνα μὴ πάντα διώμεν, τελκ. πρότ.— διώμεν, ἐνεστ. ὑποτικ. τοῦ διέρχομαι.— περὶ ὧν ἢ βουλὴ ἡμῖν ἐστί, ἀναφρκ. πρότ.— πότερον τῆ... ἢ τῆ τοῦ ἐνός... εὐθεία διμερῆς ἐρωτητικ. πρότ.— τῆ δόξῃ, ἀντικμ. τοῦ ἐπεσθαι (ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἐπομαι [εἰδόμην, ἔωμαι, ἐσπόμην] = ἀκολουθῶ) τὸ ἀπρμφ. τοῦτο, ὡς καὶ τὸ φοβεῖσθαι, εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ ἡμᾶς, ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.— ἢ τῆ τοῦ ἐνός = ἢ δεῖ ἡμᾶς ἐπεσθαι τῆ δόξῃ τοῦ ἐνός.— εἰ τίς ἐστιν ἐπαῖων, ὑποθτικ. πρότ. ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἀναφρκ. ὑποθτικ. πρότ.= ὅς ἂν ἢ ἐπαῖων.— αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. ἡμᾶς.— ἢ ξύμπαντας τοὺς ἄλλ., β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος : ὄν.— εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις : διαφθεροῦμεν καὶ λωβησόμεθα (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).— διαφθεροῦμεν, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ διαφθείρω.— ἐκείνη, ἐννοεῖ τὴν ψυχὴν.— λωβησόμεθα, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ λωβῶμαι ὡμα (λωβήσομαι, ἐλωβησάμην) = βλάπτω.— τῷ δικαίῳ... τῷ ἀδίκῳ, δικ. ὄργκ.— βέλτιον, κτηρμ.— ἀπώλλυτο, πρτικ. τοῦ ἀπώλλυμαι (ἀπαλλύμην, ἀπολούμαι, ἀπωλόμην, ἀπώλωλα, ἀπωλώλειν) = καταστρέφομαι.— ἐγγίγνεται... ἀπώλλυτο, βραχυλογία ἀντί : ἐλέγγοτο γίγνεσθαι... ἀπόλλυσθαι.— οὐδὲν, ἐπίρρ.

Κεφ. 8.

ΣΩ. Ἐλα τώρα, ἐὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπὸ μὲν τοῦ ἕγιεινοῦ γίνεται καλύτερον, ὑπὸ δὲ τοῦ νοσηροῦ διαφθείρεται, ἐντελῶς καταστρέ-

ψωμεν (=διολέσωμεν), πειθόμενοι ὄχι εἰς τὴν γνώμην τῶν εἰδημόνων (: ἐκείνων, ποὺ γνωρίζουν καλῶς τὰ πράγματα τὰ σχετιζόμενα μὲ αὐτό), ἀραγε ἀξίζει νὰ ζῶμεν (=βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶ), διὰν αὐτὸ εἶναι διεφθαρμένον; εἶναι δὲ αὐτὸ, ὑποθέτω (=που), σῶμα ἢ ὄχι;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Λοιπὸν (=ἄρ' οὖν) ἀξίζει νὰ ζῶμεν μὲ ἀσθενικὸν καὶ διεφθαρμένον σῶμα;

ΚΡ. Διόλου (δὲν ἀξίζει νὰ ζῶμεν μὲ τέτοιο σῶμα).

ΣΩ. Ἄλλὰ λοιπὸν (=ἀλλὰ ἄρ') ἀξίζει νὰ ζῶμεν μὲ διεφθαρμένον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἢ μὲν ἀδικία βλάπτει, ἢ δὲ δικαιοσύνη ὠφελεῖ; ἢ νομίζομεν ὅτι εἶναι εὐτελέστερον τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὅτιδήποτε ἀπὸ τὰ ἰδικά μας (: ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς μας) εἶναι (τοῦτο), περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται (: μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν) ἢ ἀδικία καὶ ἢ δικαιοσύνη;

ΚΡ. Διόλου (δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι εὐτελέστερον αὐτό).

ΣΩ. Ἄλλὰ (τὸ νομίζομεν) πολυτιμότερον;

ΚΡ. Πολὺν μάλιστα.

ΣΩ. Λοιπὸν, φίλιται, δὲν πρέπει νὰ φροντίζωμεν ἡμεῖς (=οὐκ... ἡμῖν φροντιστέον [ἐστὶ]) τόσον πολὺ (=οὕτω πάνυ), τί θὰ εἶπον οἱ πολλοὶ (: ὁ πολὺς κόσμος) δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ τί (θὰ εἶπη) ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει (=ὁ ἐπαῖων) τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικο, ὁ ἕνας, καὶ αὐτὴ ἢ ἀλήθεια (: ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι κανεὶς ἄλλος παρὰ αὐτὴ ἢ ἀλήθεια). Ὡστε πρῶτον μὲν κατὰ τοῦτο (: σύμφωνα μὲ αὐτὸ = ταύτη) οὐχὶ ὀρθῶς συμβουλεύεις, συμβουλεύων ὅτι πρέπει ἡμεῖς νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν προκειμένου περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ὠραίων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων (εἰς αὐτά).

Ἄλλ' ἔμως πράγματι (=ἀλλὰ μὲν δή), δύναται νὰ εἶπη κανεὶς, οἱ πολλοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ μᾶς θανατόνουν.

ΚΡ. Φανερά (εἶναι) καὶ ταῦτα δύναται βέβαια (=γὰρ) νὰ (τὸ) εἶπη κανεὶς (αὐτό), Σωκράτη.

ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄλλὰ, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ οὗτος ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν διεξέλθει, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται ὅτι εἶναι ὁμοῖος μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἐλέγχθη καὶ πρότερον (=τῷ καὶ πρότερον [λεχθέντι λόγῳ])· καὶ τὸν ἐξῆς πάλιν ἐξέταξε, ἂν ἀκόμη ἰσχύει δι' ἡμᾶς ἢ ὄχι (: ἂν παραδεχόμεθα καὶ τώρα ἡμεῖς ἢ ὄχι), ὅτι ὄχι εἰς τὸ ζῆν (ἀπλῶς) πρέπει νὰ δίδωμεν μεγίστην σημασίαν (=περὶ πλείστου ποιητέον [ἐστίν]), ἀλλ' εἰς τὸ εὖ ζῆν (: ὅτι τὸ μέγιστον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιζητοῦμεν, δὲν εἶναι τὸ ἀπλῶς ζῆν, ἀλλὰ τὸ καλῶς ζῆν).

ΚΡ. Μάλιστα ἰσχύει (ἀκόμη τοῦτο) (: Μάλιστα τὸ παραδεχόμεθα ἀκόμη τοῦτο).

ΣΩ. Ὅτι δὲ τὸ εὖ καὶ καλῶς (: ἐντίμως) καὶ δικαίως (ζῆν) εἶναι τὸ ἴδιον, ἰσχύει (ἀκόμη) ἢ δὲν ἰσχύει;

ΚΡ. Ἰσχύει.

Παρατηρήσεις.

ἐάν... διολέσωμεν (ἀόρ. ὑποκτ. τοῦ διόλλυμι), ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἀρα βιωτὸν ἡμῖν ἔστιν... (δ' εἶδος).—τὸ γιγνόμενον... διαφθειρόμενον, ἐπιθκ. μτχ. χρησιμεύουσαι ὡς ἀντικμ. τοῦ διολέσωμεν.—ὑπὸ τοῦ ὑγεινοῦ... ὑπὸ τοῦ νοσώδους, ποιηκ. αἰτιον τὸ ὑγεινόν=τὸ προξενοῦν ὑγείαν ἀντίθετον τούτου: τὸ νοσῶδες=τὸ προξενοῦν νόσον.—πειθόμενοι, μτχ. τροπκ. ἢ αἰτλγκ. τῇ δόξῃ, ἀντικμ. τῶν ἐπαίωντων, μτχ. ἐπιθκ.=ἐκείνων, οἱ ἐπαῖοι.—βιωτόν, οὐδ. τοῦ ρημκ. ἐπιθέτου εἰς -τος τοῦ ρ. ζῶ (ζῶν, ζήσω καὶ βιώσομαι, ἐβίων, βεβίωκα) τὸ βιωτόν ἐτέθη κατ' ἀπρόσωπον σύνταξιν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄξιον μὲ τὸ ἀπρμφ. τοῦ οἰκείου ρ.: βιωτὸν ἔστιν ἡμῖν=ἄξιόν ἔστιν ἡμῖν ζῆν.—ἡμῖν, ποιηκ. αἰτιον τοῦ βιωτόν.—διεφθαρμένου αὐτοῦ, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.)=ἐάν αὐτὸ διεφθαρμένον ἦ.—οὐδαμῶς, δηλ. βιωτόν ἔστιν ἡμῖν μετὰ μ. καὶ δ. σώματος.—ἀλλά... βιωτόν, δηλ. ἔστι.—φ, ἀντικμ. τοῦ λαβᾶται' τὸ λαβῶμαι συντάσσεται συνήθως μὲ αἰτ. τὸ ἄδικον, ὑποκμ.—δνίησιον, ἐνεστ. ὀρισκ. τοῦ δνίημι (ᾠφέλου, ὄνησα, ὄνησιον)=ᾠφελῶ τὸ δίκαιον, ὑποκμ. τὸ ἀντικμ. τοῦ δνίησι θὰ ἐννοηθῆ κατ' αἰτ. (δ).—τοῦ σώματος, γνκ. συγκριτικ. ἢ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: ἐκεῖνο (δηλ. ἢ ψυχῇ).—εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἡγούμεθα' ἐκεῖνο -φαιλότερον, τὸ α' εἶναι ὑποκμ. τοῦ εἶναι, τὸ δὲ β': κτγρμ. τοῦ ὑποκμ.—ὁ τι... τῶν ἡμετέρων, ἀναφρκ. πρότ.—τῶν ἡμετέρων, γνκ. διαιωκ. εἰς τὸ ὁ τι.—οὐδαμῶς, δηλ. ἡγούμεθα εἶναι φαιλότερον τοῦτο.—ἀλλὰ τιμιώτερον, δηλ. ἡγούμεθα αὐτὸ εἶναι.—πολύ γε, δηλ. τιμιώτερον.—ὦ βέλτιστε, κοινὸς τρόπος προσφωνήσεως=φίλιτατε.—ἡμῖν, ποιητικὸν αἰτιον τοῦ φροντιστέον (ἔστιν)=δεῖ ἡμᾶς φροντίζειν.—τί... ἐροῦσιν... ἡμᾶς, ἀλλ' ὁ τι (ἐρεῖ ἡμᾶς) ὁ ἐπαίων... πλάγμαι ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ φροντιστέον (ἔστιν).—ἐροῦσι, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ λέγω' τί... ἡμᾶς, ἀντικείμενα τοῦ ἐροῦσι.—αὐτὴ ἢ ἀλήθεια, ἢ διὰ τοῦ στόματος δηλ. τοῦ ἐπαίοντος ἐκδηλουμένη ἢ ὡς συμπεράσμα συναγομένη ἐξ ἀκριβοῦς συζητήσεως.—ὥστε πρῶτον μὲν... τὸ ὥστε συνδέει ἐδῶ κατὰ παρτάξιν περίοδον.—ταύτη, ἐπίρρ.—κατὰ τοῦτο.—εἰσηγεῖ, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀρισκ. τοῦ εἰσηγοῦμαι=δίδω γνώμην, συμβουλεύω, προτείνω.—εἰσηγούμενος, μτχ. τροπκ.—δεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ εἰσηγούμενος (ὡς λεκτικῆς) φροντίζειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖν' ἡμᾶς, ὑποκμ. τοῦ φροντίζειν (ἐτεροπρ.) τῆς δόξης, ἀντικμ. τοῦ φροντίζειν (ὡς φροντίδος σημαντικῆς ρ.).

ἀλλὰ μὲν δὴ κτλ., ὁ Σωκρ. παρεμβάλλει τὴν ἀντίρρῃσιν αὐτὴν εἰς τὸ πρὸ ὀλίγου ἐκφρασθὲν συμπεράσμα, ὑπενθυμίζων τρόπον τινὰ εἰς τὸν Κρίτωνα τὴν ἀνωτέρω (ἐν κεφ. 3) ἐκφρασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ γνώμην καὶ προκαλῶν ἐπιτηδεῖως τὴν ἐπανάληψιν τῆς, διὰ τὴν λάβῃ ἀφορμὴν νὰ τὴν ἐλέγξῃ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀποψεως.—ἀποκτινύναι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἀποκτινύνμι=ἀποκτείνω' τὸ ἀπρμφ.

τελκ. ἐκ τοῦ οἷοί τε εἰσιν' οἷός τε εἰμι=δύναμαι, εἶμαι ἰκανός.—δηλα δὴ.. ταῦτα, δηλ. ἐστί.—γάρ, ἔχει τὴν ἀρχικὴν βεβαιωτικὴν σημ.=βεβαίως.—οὗτός τε ὁ λόγος, δηλ. ὁ περὶ τῶν δοξασιῶν.—δοκεῖ, προσωπικ.: ὑποκμ. οὗτος ὁ λόγος' εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοκεῖ' ὁμοιος, κτγρμ.: τῷ καὶ πρότερον (δηλ. λεχθέντι λόγῳ), δτκ. ἀντικειμενικὴ εἰς τὸ ὁμοιος.—καὶ πρότερον, δηλ. πρὸ τῆς δίκης καὶ καταδίκης μου.—τὸν δὲ σκόπει εἰ ἔτι μένει, σχῆμα προλήψεως' κατὰ τοῦτο τὸ ὑποκμ. τῆς ἐξηρητημένης προτ. τίθεται ὡς ἀντικμ. τῆς κυρίας=σκόπει εἰ ὅδε (ὁ λόγος) ἔτι μένει.—εἰ ἔτι μένει..., πλαγία ἐρωτημτκ. πρὸτ. ἐκ τοῦ σκόπει.—μένει, ὑποκμ. ὅδε (ὁ λόγος).—ὅτι οὐ τὸ ζῆν... ποιητέον (ἐστί), εἰδικὴ πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγησις τοῦ ὅδε' τὸ ζῆν... τὸ εὐ ζῆν, ἀντικμ. τοῦ περὶ πλείστον ποιητέον (ἐστί)' ὡς ποιητκ. αἴτιον τοῦ ποιητέον ἐνν. ἢ δτκ. ἡμῖν.—ἀλλὰ μένει, ὁ ἀλλὰ ἐδῶ ὁμολογητικὸς καὶ ἀποδεικτικὸς=μάλιστα.—τὸ δὲ εὐ...=ὅτι δὲ τὸ εὐ καὶ καλῶς καὶ δικαίως (ζῆν) ταῦτόν ἐστιν' εἰδικ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ μένει ἢ οὐ μένει' τό... ζῆν, ὑποκμ. τοῦ ἐστί' ταῦτόν, κτγρμ.—ταῦτόν, ἢ ἀντων. αὐτός ὅταν πάσῃ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, τότε ἢ ἐνικ. ὀνομαστκ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδετέρου αὐτῆς λήγει ὄχι μόνον εἰς -ο, ἀλλὰ καὶ εἰς -ον (τὸ αὐτὸ=ταῦτό καὶ ταῦτόν).

Κεφ. 9.

ΣΩ. Λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια παραδεχόμεθα (=ἐκ τῶν ὁμολογουμένων), τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν (=σκεπτέον [ἐστί]), ποῖον ἐκ τῶν δύο δηλαδή, εἶναι δίκαιον ἐγὼ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ἐδῶ, ἐὰν δὲν (μὲ) ἀφήνουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ δὲν εἶναι δίκαιον καὶ ἐὰν μὲν φαίνεται (ὅτι εἶναι) δίκαιον, ἃς προσπαθῶμεν (νὰ τὸ κάμωμεν), εἰδεμῆ, ἃς (τὸ) ἀφήνωμεν' ὡς πρὸς τὰς σκέψεις δέ, τὰς ὁποίας σὺ λέγεις περὶ δαπάνης χρημάτων καὶ περὶ (κακῆς) φήμης (: περὶ δυσφημίας) καὶ περὶ ἀνατροφῆς παιδῶν, (πρόσεξε) μήπως εἰς τὴν πραγματικότητα (= ὡς ἀληθῶς) αὐτά, Κρίτων, εἶναι σκέψεις αὐτῶν, οἱ ὅποιοι εὐκόλοα (: ἐπιπολαίως) θανατώνουν (ἀνθρώπους) (: καταδικάζουν ἀνθρώπους εἰς θάνατον) καὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἐπανεφέρουν βέβαια (αὐτοὺς τοὺς θανατωθέντας) εἰς τὴν ζωὴν (=καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν [αὐτούς, τοὺς ἀποθανόντας]), ἂν ἠδύναντο, χωρὶς κανένα λόγον (: ἀνοήτως = οὐδενὶ ξὺν νῶ), (σκέψεις) δηλαδή αὐτῶν τῶν πολλῶν. Ἡμεῖς δέ, ἐπειδὴ ὁ ὀρθὸς λόγος (=ὁ λόγος) εἶσι ἀπαιτεῖ, (πρόσεχε) μήπως κανὲν ἄλλο δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, παρὰ αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ὅποῖον τῶρα δὰ ἐλέγομεν, ποῖον ἐκ τῶν δύο δηλαδή, δίκαια θὰ πράξωμεν, ἐὰν καὶ χρήματα πληρώνωμεν εἰς αὐτούς, οἱ ὅποιοι θὰ μὲ ἐξαγάγουν ἀπὸ ἐδῶ, καὶ χάριτας (γνωρίζωμεν εἰς αὐτούς), καὶ ἐὰν καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐξάγωμεν (: συνεργοῦμεν εἰς τὴν ἐξαγωγήν μου) καὶ ἐξαγόμεθα (: καὶ ἐπιτρέπωμεν νὰ μὲ ἐξαγάγουν) ἢ πράγματι ἄδι-

κα θὰ πράζωμεν, ἔαν ὅλα αὐτὰ κάμνωμεν· καὶ ἔαν προφανῶς εἶναι ἄδικα αὐτὰ, τὰ ὅποια θέλωμεν νὰ κάμνωμεν, (πρόσεξε) μήπως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λογαριάζωμεν οὔτε ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ θανατωθῶμεν μένοντες ἐδῶ (εἰς τὸ δεσμοκτήριον) καὶ ἡσυχάζοντες οὔτε (ἂν εἶναι ἀνάγκη) ἄλλο ὅποιονδήποτε (κακὸν) νὰ πάθωμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀδικίαν (: προκειμένου νὰ ἀδικήσωμεν).

ΚΡ. Ὁρθῶς μὲν μοῦ φαίνεται δι λέγεις, Σωκράτη· πρόσσεχε ὁμως, τί νὰ κάμνωμεν (: τί πρέπει νὰ κάμνωμεν).

ΣΩ. Ἄς ἐξετάσωμεν, καλέ μου φίλε (= ὦ γαθέ), ἀπὸ κοινοῦ (τὸ ζήτημά μας), καὶ ἂν κάποιον ἔχης νὰ φέρης ἀντίρρησην, ἐνῶ ἐγὼ θὰ λέγω, φέρε την, καὶ ἐγὼ θὰ πεισθῶ εἰς σέ· εἰδεμή, παῦσε πλέον, καλότηχε, νὰ μοῦ λέγῃς πολλάκις τὸν ἴδιον λόγον, δι δηλαδὴ πρέπει παρὰ τὴν θέλησιν τῶν Ἀθηναίων ἐγὼ νὰ ἀπέλθω ἀπὸ ἐδῶ (ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ κοινοῦ), διότι ἐγὼ μεγάλην σημασίαν ἀποδίδω εἰς τὸ νὰ σὲ πείσω νὰ πράττω ταῦτα (: νὰ μείνω εἰς τὸ δεσμοκτήριον), ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησιν σου (= μὴ ἄκοντος=ἐκόντος [σου]). Καὶ λοιπὸν πρόσσεχε τὴν βίασιν τῆς σκέψεως (: τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος), ἔαν κατὰ τὴν γνώμην σου (= σοι) εἶναι (αὕτη) ὀρθή, καὶ προσπάθει νὰ ἀποκρίνεσαι εἰς ὃ, τι ἐρωτᾷσαι (: εἰς κάθε ἐρωτήσιν μου), ὅπως ἀκριβῶς νομίζεις (: σύμφωνα μὲ τὴν πεποιθήσιν σου).

ΚΡ. Μάλιστα θὰ προσπαθῆσω.

Παρατηρήσεις.

ἐκ τῶν ὁμολογουμένων, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον· ἢ μετ. ἐπιθκ.= ἐκ τούτων, ἃ ὁμολογούμεθα· ἐκ τούτων= ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ· ὁμολογοῦμαι= ὁμολογῶ, παραδέχομαι. — σκεπτέον, ρημτκ. ἐπίθ. τοῦ σκοπῶ· θὰ ἐννοηθῆ τὸ ἐστὶ καὶ ἡ δικ. τοῦ ποιητικῆ αἰτίου ἡμῖν· σκεπτέον ἐστὶν ἡμῖν = δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖν· τοῦτο (=τόδε), ἀντικμ. τοῦ σκεπτέον. — πότερον... ἢ οὐ δίκαιον (ἐστίν), πлагία διμερῆς ἐρωτητκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγησις τοῦ τοῦτο.—δίκαιόν (ἐστίν), ἀπρόσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀπρμφ. πειραῖσθαι· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐμὲ· ἐξιέναι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἐξέρχομαι· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ πειραῖσθαι.—μὴ ἀφιέντων Ἀθηναίων, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.)= εἰ μὴ ἀφίαισιν Ἀθηναῖοι.—ἔαν φαίνηται δίκαιον, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: πειρώμεθα (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—φαίνηται, ἐνν. ἢ κτηρητκ. μετ. ὄν· δίκαιον, κτηρητκ.—πειρώμεθα, ἐνεστ. ὑποθκτκ. τοῦ πειράομαι· ὦμαι· ἢ ὑποθκτκ. ἐκφράζει βούλησιν τοῦ λέγοντος (β ο υ λ η τ ι κ ἢ ὑποθκτκ.).—ἐῶμεν, ἐνεστ. ὑποθκτκ. τοῦ ἐῶ=ἀφήνω· καὶ αὕτη ἢ ὑποθκτκ. εἶναι β ο υ λ η τ ι κ ἢ.—ἄς δέ... τὰς σκέψεις, καθ' ἔλξιν ἀντί: αἱ δὲ σκέψεις, ἅς σὺ λέγεις.—περὶ τε ἀνάλωσος χρ. καὶ δόξης καὶ τροφῆς, ταῦτα εἶπεν ὁ Κρίτων ἐν τοῖς κεφ. 4 καὶ 5, ὅπου τῷ ὄντι καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἐπιχειρήματα, ἀνάλωσιν χρημάτων καὶ δόξαν ἀνανδρίας καὶ παίδων τροφήν, θερμοῦς ἐξεμεταλλεύθη, διὰ νὰ πείσῃ τὸν

Σωκρ. νὰ δραπετεύσῃ.—*μὴ ὡς ἀληθῶς... ἢ ...*, ἐνδοιαστικὴ (σημαντικὴ φόβου) πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τῆς ἐννοουμένης προσκτικ. *ὄρα*, τὸ ὅποιον ἐνέχει τὴν ἐννοίαν τοῦ φόβου=κοίταξτε, πρόσθετ. —*ὡς ἀληθῶς*, ἰδ. ἀνωτέρω κεφ. 6 «ὡς» ἐν σελ.21.—*ταῦτα*, ὑποκμ. τοῦ *ἦ* (ἐνεστ. ὑποκτικ. τοῦ *εἰμί*) *οκέμματα* (=οκέψεις), κτηρμ.—*ἀποκτιννύτων*, ἐνεστ. μτχ. (*ἀποκτιννύς, γνύτων*) τοῦ *ἀποκτιννύμι*=*ἀποκτείνω* *ἀναβιωσκομένων*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ἀναβιώσκομαι* (*ἀνεβιωσκόμην, ἀνεβιωσάμην*)=ἀναζῶ· ἐδῶ μτβτκ.=ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν· αἱ μτχ. εἶναι ἐπιθετικά· ἢ δὲ β' μτχ. μετὰ τοῦ δυνητικοῦ *ἂν* ἰσοδυναμεῖ μὲ δυνητικὴν ὀριστικ.=*(αὐτῶν) οἱ ἀποκτιννύσασιν καὶ οἱ ἀνεβιώσκογοντο ἂν*.—*εἰ οἱοί τ' ἦσαν*, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις λανθάνει εἰς τὴν μτχ. *ἀναβιωσκομένων ἂν εἰ οἱοί τ' ἦσαν... ἀνεβιώσκογοντο ἂν* (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν).—*οὐδενὶ ξὺν νῶ* (=ξὺν οὐδενὶ νῶ), ὁ προσδ. ἀνήκει εἰς τὸ: *τῶν ἀποκτιννύτων*.—*τούτων τῶν πολλῶν*, ἐπεξήγησις· τὸ δὲ *τούτων* περιφρονητικῶς.—*ἡμῖν*, ποιητικὸν αἴτιον τοῦ *σκεπτέον ἦ* (=δέη ἡμῶς σκοπεῖν).—*ἐπειδὴ... αἰρεῖ*, αἰτλγκ. πρότ.—*ὁ λόγος οὕτως αἰρεῖ*=ὁ ὀρθὸς λόγος (: ἢ λογικὴ) ἔτσι ἀπαιτεῖ (νὰ δίδωμεν δηλ. μεγίστην σημασίαν εἰς τὸ *ἐντίμως καὶ δικαίως ζῆν*).—*μὴ... σκεπτέον ἦ*, ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐκ τοῦ ἐνν. *ὄρα*.—*ἢ ὅπερ... ἐλέγομεν*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος: *οὐδὲν ἄλλο*.—*πότερον... πράξομεν... ἢ ἀδικήσομεν*, πλαγία διμερῆς ἐρωτικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ *ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν*.—*τελοῦντες... ἐξάγοντες καὶ ἐξαγόμενοι*, μτχ. ὑποθτικ.+*χρήματα τελῶ=χρήματα πληρώνω*.—*χρήματα τούτοις*, ἀντικείμενα τοῦ *τελοῦντες*.—*τοῖς ἐξάξουσι*, μτχ. ἐπιθτικ.—*οἱ ἐξάξουσι* (μέλλ. τοῦ *ἐξάγω*).—*καὶ χάριτας*, κατὰ ζευγμα ἐκ τῆς μτχ. *τελοῦντες* θὰ ἐννοηθῆ ἢ μτχ. *εἰδότες ἢ ἔχοντες*.—*αὐτοί*, κτηρμκ. προσδ. εἰς τὸ ἐνν. ὑποκμ. *ἡμεῖς*.—*ποιοῦντες*, μτχ. ὑποθτικ.=*εἰάν... ποιῶμεν*.—*κἂν φαινόμεθα... ἐργαζόμενοι*, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: (*ὄρα*) *μὴ οὐ δέη...* (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—*ἀδिका*, κτηρμ.—*ἐργαζόμενοι*, κτηρμκ. μτχ. ἐκ τοῦ *φαινόμεθα*· τὸ *φαινομαι* μετὰ κτηρμκ. μτχ.=ἀποδεικνύομαι, εἶναι φανερόν ὅτι, προφανῶς· μετ' ἀπρμφ.=φαινομαι πῶς, παρέχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι.—*μὴ οὐ δέη...*, ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐκ τοῦ ἐνν. *ὄρα*—*ὑπολογίζεσθαι*, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. *δέη* (ἐνεστ. ὑποκτικ. τοῦ *δεῖ*)· ὡς ὑποκμ. τοῦ *ὑπολογίζεσθαι* ἐνν. ἢ αἰτ. ἡμῶς.—*εἰ... δεῖ... ἄγοντας*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ *ὑπολογίζεσθαι*.—*παραμένοντας· ἄγοντας*, μτχ. τροπικ.· ἐτέθησαν κατ' αἰτ. συμφωνήσασαι πρὸς τὴν ἐνν. αἰτ. ἡμῶς (ὑποκμ. τοῦ *ἀποθνήσκειν*).—*οὔτε ἄλλο... οὔτε εἰ δεῖ ἡμῶς ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν... ὅτιοῦν* (=ὅτιδήποτε), ἢ ἀναφρκ. ἄντων. *ὅστις* μετὰ τοῦ *οὐδὲν* κατόπιν αὐτοῦ (*ὅστισοῦν, ἧτισσοῦν, ὅτιοῦν*) ἐκφέρεται ὡς ἀόριστος μετ' ἐμφάσεως· τὸ *ὅτιοῦν* ἐδῶ εἶναι σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ *πάσχειν*, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκμ. τοῦ *δεῖ*.—*πρὸ τοῦ ἀδικεῖν*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως=*μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖν*· ὁ α' ὄρος: *ἄλλο ὅτιοῦν* (Σπανίως ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς προθέσεως *πρὸ* μετὰ γνκ).—*τί δρωμεν*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ.· *δρωμεν*, ἐνεστ. ὑποκτικ. τοῦ *δρω*=πράττω ἢ ὑποκτικ. ἐδῶ ἐκφράζει ἀπορίαν (ἀπορηματικὴ ὑποκτικ.).

σκοπῶμεν, β ο υ λ η τ ι κ ἢ ὑποκτικ.—*ὦ γαθέ*, κατ' ἀφαιρέσιν ἀντί: *ὦ ἀγαθέ*=καλέ μου φίλε (ὡς ὄρος ἠπίας νουθεσίας).—*πη*, ἐπίρρ. τοπικ.=κάπου.—*ἐμοῦ λέγοντος*, γνκ. ἀπόλυτος (χρονκ).—*ἐν ᾧ ἂν ἐγὼ λέγω*.—*πίεσομαι*, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ *πιέθομαι*.—*παῦσαι*, ἀόρ. προσκτικ. τοῦ *παύομαι*.—*λέγων*, κτηρμκ.

μτχ. ἐκ τοῦ παῦσαι (ὡς λήξεως σημαντικοῦ ρ.).—ὡς χρῆ... ἀπιέναι, εἶδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ τὸν αὐτὸν λόγον.—ἀκόντων Ἀθηναίων, γνκ. ἀπόλυτος (τροπκ.) ἄκων, οὐσα, ον=ὁ παρὰ τὴν θέλησίν του ποιῶν τι· τὸ ἀντίθ. ἐκῶν, ἐκοῦσα, ἐκόν.—ὡς ἐγώ... ποιοῦμαι..., αἰτλγκ. πρότ. αἰτιολογοῦσα τὴν ἔνν. πρότ.: σκοπῶμεν κοινῇ.—πεῖσαι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· ὡς ὑποκμ. τοῦ πεῖσαι ἔνν. ἐγώ· σε, ἀντικμ.—πράττειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ πείσαι· ὡς ὑποκμ. τοῦ πράττειν ἔνν. ἐγώ· ταῦτα, ἀντικμ.—μὴ ἄκοντος (σοῦ)=ἐκόντος σοῦ.—δρα . . . τὴν ἀρχήν, ἐάν σοι . . . λέγεται, σχῆμα προλήψεως=δρα, ἐάν ἡ ἀρχὴ τῆς σκέψεως... ἰκανῶς λέγεται σοι· ἰδ. κεφ. 8 «τόνδε σκόπει, εἰ ἔτι μένει» ἐν σελ. 27.—ἐάν... λέγεται, πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. ἐκ τοῦ δρα.—πειρῶ, ἔνεστ. προστκτκ. τοῦ πειρῶμαι.—τὸ ἐρωτώμενον (αἰτ.), ἀντικμ. εἰς τὸ ἀποκρίνεσθαι.—ἢ ἂν μάλιστα οἶη, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.: ἢ, ἐπίρρ. ἀναφρκ.=ὅπως· οἶη, β' ἐνικ. πρόσ. ἔνεστ. ὑποτακκ. τοῦ οἶομαι.—ἀλλά, ἰδ. κεφ. 8 «ἀλλά μένει» ἐν σελ. 27.

Κεφ. 10.

ΣΩ. Παραδεχόμεθα (=φαιμέν) ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον πρέπει νὰ ἀδικοῦμεν ἐκουσίως, ἢ ὅτι κατὰ τινὰ μὲν τρόπον (: ἄλλοτε μὲν) πρέπει νὰ ἀδικοῦμεν, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον (: ἄλλοτε δὲ) ὄχι; ἢ κατ' οὐδένα τρόπον (: εἰς καμίαν περίπτωσιν=οὐδαμῶς) τὸ ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν (εἶναι) οὔτε καλόν, ὅπως πολλάκις ἀπὸ ἡμᾶς καὶ εἰς τὸ παρελθόν (: καὶ πρότερον) ἔγινε δεκτόν;—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐλέγετο— ἢ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ προηγούμεναι συμφωνίαι (μας) κατ' αὐτὰς τὰς ὀλίγας (: τὰς τελευταίας) ἡμέρας ἔχουν ἀπορριφθῆ (: λησμονηθῆ) ἀπὸ ἡμᾶς (=ἡμῖν ἐκκεχυμένα εἰσί), καὶ ἐπομένως (=ἄρα) ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Κρίτων, ἐνῶ τόσον μεγάλοι, γέροντες ἄνθρωποι δηλαδὴ (=τηλικοῖδε, γέροντες ἄνδρες), σοβαρῶς (=σπουδῇ) συνεζητοῦμεν μεταξύ μας, δὲν ἐννοήσαμεν (=ἐλάθσαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς) ὅτι διόλου δὲν διεφέραμεν ἀπὸ παιδία; ἢ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο (: ἢ βεβαιότατα=ἢ παντὸς μᾶλλον) εἶσι εἶναι, ὅπως ἀκριβῶς τότε ἐλέγετο ἀπὸ ἡμᾶς, εἴτε (τὸ) παραδέχονται οἱ πολλοὶ εἴτε ὄχι, καὶ εἴτε εἶναι ἀνάγκη νὰ πάσχωμεν ἡμεῖς ἀκόμη βαρύτερα ἀπὸ τὰ παρόντα (=τῶνδε) εἴτε καὶ ἐλαφρότερα, ὅμως τὸ ἀδικεῖν διὰ τὸν ἀδικούντα καὶ καλὸν καὶ αἰσχρὸν εἶναι (=τυγχάνει δν=ἔστι) κατὰ πάντα τρόπον (: εἰς κάθε περίπτωσιν); Τὸ παραδεχόμεθα (αὐτὸ) ἢ ὄχι;

KP. (Τὸ) παραδεχόμεθα.

ΣΩ. Λοιπὸν κατ' οὐδένα τρόπον (: εἰς καμίαν περίπτωσιν δὲν) πρέπει νὰ ἀδικῇ κανεὶς.

KP. Ὁχι βέβαια.

ΣΩ. Λοιπὸν (= ἄρα), οὐδὲ διὰν ἀδικηταὶ κανεῖς (πρέπει) νὰ ἀνταδικῇ (: νὰ ἀνταποδίδῃ τὴν ἀδικίαν), ὅπως οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀφοῦ βέβαια εἰς καμίαν περίπτωσιν δὲν πρέπει ν' ἀδικῇ κανεῖς.

ΚΡ. Δὲν φαίνεται (ὅτι πρέπει νὰ ἀνταδικῇ κανεῖς, διὰν ἀδικῆται).

ΣΩ. Ἀλλὰ τί λοιπὸν (λέγεις); νὰ κακοσχηθῇ κανεῖς πρέπει, Κρίτων, ἢ ὄχι;

ΚΡ. Δὲν πρέπει βέβαια, Σωκράτη.

ΣΩ. Καὶ (διὰ τὸ ἐξῆς) τί (λέγεις); Νὰ ἀνταποδίδῃ κανεῖς τὸ κακόν, διὰν κακοποιῆται, εἶναι δίκαιον, ὅπως οἱ πολλοὶ ἰσχυρίζονται, ἢ δὲν εἶναι δίκαιον;

ΚΡ. Διόλου (δὲν εἶναι δίκαιον).

ΣΩ. Διότι, ἂν δὲν ἀπατώμαι (= πω), τὸ νὰ κακοποιῇ κανεῖς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ νὰ ἀδικῇ διόλου δὲν διαφέρει.

ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις. |

ΣΩ. Λοιπὸν οὔτε νὰ ἀνταποδίδῃ κανεῖς τὴν ἀδικίαν πρέπει οὔτε νὰ κακοποιῇ κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οὔτε καὶ ἂν πάσῃ (: καὶ ἂν ἀκόμη πάσῃ) ὁποιοιδήποτε (κακόν) ἀπὸ αὐτούς. Καὶ πρόσθετε, Κρίτων, μήπως (= ὅπως μὴ), ἐνῶ παραδέχεσαι αὐτὰ, (τὰ) παραδέχεσαι (= δημολογῆς) παρὰ τὴν γνώμην σου (: παρὰ τὴν πεποιθηαίν σου). Διότι γνωρίζω, ὅτι (μόνον) πολλὸν ὀλίγοι καὶ παραδέχονται αὐτὰ καὶ θὰ (τὰ) παραδέχονται. Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν αὐτὴν τὴν γνώμην (= οἷς οὖν οὕτω δέδοκται) καὶ ὅσοι δὲν (τὴν) ἔχουν (: ὅσοι λοιπὸν ἀποδέχονται αὐτὰ καὶ ὅσοι δὲν τὰ ἀποδέχονται), οὗτοι δὲν (δύνανται νὰ) ἔχουν κοινήν σκέψιν (: κοινὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι), ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη οὗτοι νὰ καταφρονοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, βλέποντες ὁ ἓνας τὰς σκέψεις τοῦ ἄλλου. Λοιπὸν σκέψου τώρα (= δὴ) καὶ σὺ πολὺ καλὰ, ποῖον ἐκ τῶν δύο, συμμερίζεσαι (αὐτὴν τὴν γνώμην) (= κοινωνεῖς [τῆς βουλῆς]) καὶ (τὴν) παραδέχεσαι καὶ σὺ (= καὶ ξυνδοκεῖ σοι) καὶ (ἐπομένως) νὰ ἀρχίσωμεν νὰ σκεπτόμεθα (ὁρμώμενοι) ἀπὸ ἐδῶ (: ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν ἀρχὴν = ἐντεῦθεν), παραδεχόμενοι δηλαδὴ ὅτι οὐδέποτε εἶναι ὀρθόν (= ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος) οὔτε τὸ νὰ ἀδικῇ κανεῖς, οὔτε τὸ νὰ ἀνταποδίδῃ τὴν ἀδικίαν οὔτε, ἐὰν κακοποιῆται, νὰ ὑπερασπίξῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνταποδίδων τὸ κακόν, ἢ διαφωνεῖς καὶ δὲν συμμερίζεσαι τὴν ἀρχὴν αὐτὴν; Ἐγὼ μὲν βεβαίως καὶ πρὸ πολλοῦ καὶ τώρα ἀκόμη αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω (= ἐμοὶ οὕτω δοκεῖ), σὺ δὲ ἐὰν ἔχῃς κάποιαν ἄλλην γνώμην, λέγε καὶ δίδασκέ (με). Ἐὰν ὁμως ἐμμένης εἰς τὰ πρότερα (: εἰς ἐκεῖνα πὺν ἔχομεν ἀποδεχθῆ πρότερον), (τότε) τὸ μετὰ τοῦτο (: τὸ κατόπιν τούτου : τὸ ἐπόμενον) ἄκουε.

ΚΡ. Μάλιστα ἐμμένω (εἰς αὐτὰ) καὶ ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην (: καὶ συμφωνῶ)· λοιπὸν λέγε.

ΣΩ. Λέγω λοιπὸν πάλιν τὸ κατόπιν τούτου (: τὸ ἐπόμενον), ἢ διὰ τὸ νὰ εἶπω καλῦτερον (= μᾶλλον δεῖ), ἐρωτῶ· ποῖον ἐκ τῶν δύο, ὅσα καὶ ἂν παραδεχθῆ κανεὶς ἐν συμφωνίᾳ μὲ κάποιον (ἄλλον) ὅτι εἶναι δίκαια, πρέπει νὰ τὰ πράττῃ ἢ πρέπει νὰ (τὸν) ἐξαπατᾷ;

ΚΡ. Πρέπει νὰ τὰ πράττῃ.

Παρατηρήσεις.

τρόπῳ, δτκ. τοῦ τρόπου.— ἐκόντας, μτχ. τροπκ.— ἀδικητέον εἶναι=δεῖν ἡμᾶς ἀδικεῖν.— τινὶ μὲν ἀδικητέον, δηλ. εἶναι (ἐκ τοῦ φαιμέν).— ἢ οὐδαμῶς κτλ., ὁ ἢ διασαφητικὸς (ιδ. κεφ. 1 «ἢ οὐ πρὸς ἔτι ἐστίν» ἐν σελ. 4).— οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν, δηλ. ἐστὶ ὑποκμ. τὸ ἀδικεῖν.— ὡς πολλάκις... ὠμολογήθη, ἀναφρκ. πρότ. ἡμῖν (= ὑφ' ἡμῶν), ποιητκ. αἰτίον τοῦ ὠμολογήθη (πθτκ. ἀορ. τοῦ ὠμολογοῦμαι = συμφωνοῦμαι) ὡς ὑποκμ. τοῦ ὠμολογήθη ἐνν. τοῦτο (δηλ. τὸ ὅτι οὐδαμῶς τὸ ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν [ἐστίν]).— ὅπερ καὶ ἄρτι ἐλέγετο, ἀναφρκ. πρότ.— ἡμῖν, ποιητκ. αἰτίον τοῦ ἐκκεχυμένα εἰσι (πθτκ. πρκμ. περιφραστικῷ [ἀντὶ ἐκκέχυνται] ὀριστκ. τοῦ ἐκχεῖσθαι [ἐχεύομην, μέσ. μέλλ. χέομαι, μέσ. ἀορ. ἐχεάμην, πθτκ. μέλλ. χυθῆσομαι, πθτκ. ἀορ. ἐχύθη, πρκμ. ἐκκέχυνται, ὑπερσ. ἐξεκεχύμην])· τὸ ἐκχεῖσθαι ἰδίως λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν = χύνομαι ὡς ὕδωρ· ἔπειτα = ἀπορρίπτομαι, λησημονοῦμαι.— αἰ πρόσθεν, ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ ὠμολογῆσαι ('Ἐπίρρημα μὲ τὸ ἄρθρον πρὸ αὐτοῦ λαμβάνεται ὡς ἐπιθτκ. προσδ.).— ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον.— τηλικοῖδε, ἀντων. δεικτ. (τηλικόσδε, τηλικήδε, τηλικόνδε = τόσον μέγας).— γέροντες ἄνδρες, ἐπεξηγησις τοῦ τηλικοῖδε.— γέροντες, ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ ἄνδρες.— σπουδῆ, ἐπίρρ. τροπκ.=σοβαρῶς.— διαλεγόμενοι, μτχ. ἐνδτκ.=εἰ καὶ διαλεγόμεθα.— ἐλάθομεν, ἀορ. β' ὀριστκ. τοῦ λανθάνω (ἐλάνθανον, λήσω, ἐλαθον, ἐλήθηα, ἐλελήθειν)· λανθάνω τινά=διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος.— ἡμᾶς αὐτούς, ἀντικμ. τοῦ ἐλάθομεν.— παίδων, ἀντικμ. τοῦ διαφέροντες (ὡς διαφορᾶς σημαντικοῦ ρ.).— διαφέροντες, κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ ἐλάθομεν.— παντὸς μᾶλλον, φράσις σημαίνουσα βεβαιότητα μετ' ἐμφάσεως=βεβαιότατα, ἀναντιρρήτως.— οὕτως ἔχει, ὡς ὑποκμ. ἐνν. τὸ πρᾶγμα.— ὥσπερ... ἐλέγετο ἡμῖν, ἀναφρκ. πρότ. ὡς ὑποκμ. τοῦ ἐλέγετο ἐνν. τοῦτο ἡμῖν, ποιητκ. αἰτίον τοῦ ἐλέγετο (πρβλ. ἀνωτέρω «ἡμῖν ὠμολογήθη»).— εἶτε... εἶτε, διαζευκτικοὶ σύνδ. διὰ τούτων γίνεται διάζευξις, ὅταν πρόκειται νὰ δηλωθῆ ἀδιαφορία τοῦ λέγοντος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαζευγνομένων.— πάσχειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ ἡμᾶς, ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. χαλεπώτερα· πρᾶτερα, ἀντικμ. τῶνδε, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.— ὄν, κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ τυγχάνει· τὸ ἀδικεῖν, ὑποκμ. τοῦ τυγχάνει· κακὸν καὶ αἰσχρὸν, κτγρμ.— ἀδικεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. τινά.— οὐδὲ ἀδικούμενον ἀνταδικεῖν = οὐδὲ ἀδικούμενόν τινα δεῖ ἀνταδικεῖν.— ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, οἱ παλαιοὶ εἶχον τὴν γνώμην τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς ποιεῖν· μόνον ὁ Σωκρ. εἶχε τὴν χριστιανικὴν ἀρχὴν «οὐ δεῖ ἀνταδικεῖν ἀδικούμενον» (πρβλ. τὸ τοῦ Εὐαγγε-

λίου: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς».—ἐπειδὴ... ἀδικεῖν, αἰτλγκ. πρότ.—κακουργεῖν, ὑποκμ. τοῦ δεῖ' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. τινά.—ἀντικακουργεῖν, ὑποκμ. τῆς ἀπρσ. ἐκφράσεως δίκαιον ἢ οὐ δίκαιόν (ἐστίν)' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. ἢ αἰτ. τινά.—κακῶς πάσχοντα, ἢ μτχ. ὑποθτκ.—ἐάν κακῶς πάσχη (τις)' κακῶς πάσχω, τὸ ἐνεργτκ. τούτου: κακῶς ποιῶ.—τοῦ ἀδικεῖν, ἀντικμ. τοῦ διαφέρει.

ἀνθρώπων, γνκ. διαιτκ. τοῦ οὐδένα.—οὐδ' ἂν... πάσχη, ἔνδτκ. πρότ.' ὑποκμ.: τις.—ὄτιον (δηλ. πάθημα), σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ πάσχη' ὑπ' αὐτῶν, ποιητκ. αἰτιον.—καθομολογῶν, ἔνδτκ. μτχ.' καθομολογῶ = ὁμολογῶ.—ὅπως μὴ... ὁμολογῆς, ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐκ τοῦ δρα' ὅπως μὴ = μή = μήπως.—παρὰ δόξαν, ἢ παρὰ ἐδῶ εἰς δήλωσιν ἐναντιότητος.—ὅτι ὀλίγοις... δόξει, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ οἶδα.—ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ καὶ δόξει (ἀττ. σύντ.) δόξει, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ δοκῶ.—ὀλίγοις τισί, δτκ. προσωπκ.—οἷς, δτκ. προσωπκ. εἰς τὸ ἀπρσ. δέδοκται (πθτκ. πρκμ. τοῦ δοκεῖ) οἷς μὴ, δηλ. δέδοκται' οὕτω δέδοκται μοι = ἔχω αὐτὴν τὴν γνώμην.—τούτοις, δτκ. προσωπκ. κτητικὴ εἰς τὸ ἔστι' βουλή, ὑποκμ.—ἀνάγκη (ἐστί), ἀπρσ. ἐκφρασὶς ὑποκμ. αὐτῆς καταφρονεῖν' ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. τούτους' ἀλλήλων, ἀντικμ.—πότερον... ἀφίστασαι κτλ., πλαγία διμερῆς ἐρωτητκ. πρότ. ἐκ τοῦ σκόπει.—κοινωνεῖς, ὡς ἀντικμ. ἔνν. τῆς βουλῆς' κοινωνῶ τινος = συμμερίζομαι τι.—σοι, δτκ. προσωπκ. τοῦ ξυνοκεῖ.—ἀρχόμεθα ἐνεστ. ὑποτκ. τοῦ ἀρχομαι' ἢ ὑποτκ. ἐδῶ ἀπορηματικὴ = νὰ ἀρχίσωμεν.—βουλευόμενοι, κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ ἀρχόμεθα (ὡς ἐνάρξεως σημαντικοῦ ρ.).—ὡς ὀρθῶς... ἔχοντος οὔτε τοῦ ἀδικεῖν οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν οὔτε (τοῦ) ἀμύνεσθαι, γνκ. ἀπόλυτος (ἐπεξηγούσα τὸ ἐντεῦθεν) = ὁμολογοῦντες ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχει οὔτε τὸ ἀδικεῖν κτλ.—κακῶς πάσχοντά (τινα), μτχ. ὑποθτκ.—ἐάν κακῶς πάσχη (τις).—ἀντιδρῶντα κακῶς, ἢ μτχ. τροπκ.' ἀντιδρῶ κακῶς = ἀνταποδίδω τὸ κακόν.—πῃ ἄλλη ἐπιρρ. τροπκ. = ἄλλως πως.—τὸ μετὰ τοῦτο, ἀναπτύσσεται διὰ τοῦ κωτικέρου «πότερον ἢ ἂν τις κτλ.».—ἀλλ' ἐμμένω, ὁ ἀλλὰ ὁμολογητικὸς καὶ ἀποδεκτικὸς = μάλιστα (πρβλ. κεφ. 8 «ἀλλὰ μένει».—ἀλλὰ λέγε, ὁ ἀλλὰ μὲ προστκ. δηλοῖ ἔντονον προτροπὴν = λοιπὸν (πρβλ. κεφ. 4 «ἀλλ' ἐμοὶ πείθου».—μᾶλλον δέ, ἐπανάρθωσις.—ἢ ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ δίκαια ὄντα, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ποιητέον (ἐστί)' τῷ, ὀριστ. ἄντων.—τινι' ὄντα, κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ ὁμολογήσῃ = δτι ἐστίν' ἢ μετὰ κτγρμτκ. μτχ. σύνταξις τοῦ ὁμολογεῖν εἶναι σπανιωτάτη συνήθως τὸ ὁμολογεῖν συντάσσεται μετ' ἀπρμφ.

Κεφ. 11.

ΣΩ. Ὅσοι ἀπὸ αὐτὰ τῶρα πρόσεχε. Ἐάν ἀπέλθωμεν ἡμεῖς ἀπὸ ἐδῶ, χωρὶς νὰ πείσωμεν τὴν πόλιν, ποῖον ἐκ τῶν δύο, κακοποιοῦμεν (: ἀδικοῦμεν) κάποιους, καὶ μάλιστα (=καὶ ταῦτα) ἐκείνους, τοὺς ὁποίους διόλου δὲν (=ἤκιστα) πρέπει (νὰ κακοποιοῦμεν), ἢ ὄχι; καὶ ἐμμένομεν εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐν συμφωνίᾳ παρεδέχθημεν (=ὁμολογήσαμεν) ὅτι εἶναι δίκαια, ἢ ὄχι;

ΚΡ. Δὲν δύναμαι, Σωκράτη, νὰ ἀποκριθῶ εἰς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷς· διότι δὲν (τὸ) ἐγνοῶ.

ΣΩ. Λοιπὸν (= ἄλλ') ὡς ἐξῆς σκέπτου. Ἐάν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡμεῖς μέλλομεν (= μέλλουσιν ἡμῖν) ἀπὸ ἐδῶ εἶτε νὰ δραπετεύσωμεν, εἶτε ὅπως (ἄλλῶς) πρόπει νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς αὐτὸ (τὸ ὁποῖον μέλλομεν νὰ κάμωμεν), (ἐάν, λέγω,) ἤθελον ἔλθει οἱ νόμοι καὶ ἡ πολιτεία (= τὸ κοινὸν τῆς πόλεως) καὶ παρουσιασθέντες ἐνώπιόν μας (= ἐπιστάντες) ἤθελον ἐρωτήσῃ «εἰπέ μου, Σωκράτη, τί ἔχεις κατὰ νοῦν (: τί σκέπτεσαι) νὰ κάμῃς; ἄλλο τίποτε (εἶναι τοῦτο) ἢ (: δὲν εἶναι ἀλήθεια οὐ) μὲ αὐτὸ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖς, σκέπτεσαι καὶ τοὺς νόμους ἡμᾶς νὰ καταστρέψῃς καὶ ὀλόκληρον τὴν πόλιν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ (= τὸ σὸν μέρος); ἢ νομίζεις ὅτι εἶναι δυνατόν (= οἶόν τε [εἶναι]) νὰ ὑπάρχῃ πλέον (= ἔτι εἶναι) καὶ νὰ μὴ ἀνατραπῇ (= μὴ ἀνατετραφῇ) ἐκείνη ἡ πολιτεία, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γενόμεναι δίκαι (: αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων) δὲν ἔχουν καμίαν ἰσχύν, ἀλλὰ ἀπὸ ἰδιώτας (: ἀπὸ ἀπλοῦς πολίτας) ἀκυρώνονται καὶ καταπατοῦνται;» Τί θὰ ἀπαντήσωμεν, Κρίτων, εἰς αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας; Διότι πολλὰ θὰ ἠδύνατο κανεὶς, καὶ μάλιστα (= ἄλλως τε καὶ) ἕνας ρήτωρ, νὰ εἴπῃ πρὸς ὑπεράσπισιν τούτου τοῦ νόμου (= ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου) καταλυομένου (: ἀπειλουμένου νὰ καταλυθῇ = ἀπολλυμένου), ὁ ὁποῖος διατάσσει αἱ δικασθεῖσαι δίκαι (: αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις) νὰ εἶναι ἔγκυροι (: νὰ ἔχουν κῆρυξ = κυρίας εἶναι). Ἡ θὰ εἴπωμεν πρὸς αὐτούς, ὅτι (διανοοῦμεθα νὰ κάμωμεν αὐτά), διότι μᾶς ἠδίκηει ἡ πολιτεία καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε τὴν δίκην (μας); Αὐτὰ (θὰ εἴπωμεν) ἢ τί (ἄλλο) θὰ εἴπωμεν;

ΚΡ. Αὐτὰ μὰ τὸν Δία, Σωκράτη, (θὰ εἴπωμεν).

Παρατηρήσεις.

ἐκ τούτων, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον (πρβλ. κεφ. 9 «ἐκ τῶν ὁμολογούμενων» ἐν σελ. 28).—ἄθρει, ἐνεστ. προσκτικ. τοῦ ἄθρεω-ῶ (ἀόρ. ἤθηρα) = κοιτάζω, προσέχω.—ἄπιόντες· μὴ πείσαντες, αἱ μτχ. ἑτεροειδεῖς· ἢ α' ὑποθτικ. (= ἐάν ἀπίωμεν), ἢ β' τροπκ. δι' αὐτὸ καὶ δὲν συνδέονται μεταξύ των.—πότερον... ἢ, εὐθεία διμερῆς ἐρωτικ. πρότ.—καὶ ταῦτα (= καὶ μάλιστα), διὰ τούτου προστίθεται ἰδιαιτέρα περίπτωσις, ἢ ὁποία καθιστᾷ τὸ λεχθὲν πολὺ ἰσχυρότερον καὶ σφραγώτερον.—ἥκιστα (= ἐλάχιστα), ἐπίρρ. ποσοτικὸν βαθμοῦ ὑπερθτικ. (ὀλίγον-ἐλαττον, μέιον, ἦτιον· ἥκιστα, ἐλάχιστα).—ἐμμ. οἷς ὁμολογήσαμεν δικαίους οὖσι, καθ' ἑλξιν ἀντί: ἐμμ. τούτοις, ἃ ὁμολογήσαμεν δίκαια ὄντα· οὖσι, κτηρικ. μτχ. ἐκ τοῦ ὁμολογήσαμεν· περὶ τῆς συν-

τάξεως τοῦ ὁμολογῶ ἰδ. κεφ. 10 «ὄντα» ἐν σελ. 33.—ἐχω, μετ' ἀπρμφ.—δύναμαι.—εἰ... ἔροιντο, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: τί ἐροῦμεν (γ' εἶδος σημ. ἀπλήν σκέψιν τοῦ λέγοντος).—μέλλουσίν ἡμῖν, κοινὸν ἀντικμ. καὶ εἰς τὸ ἐλθόντες καὶ εἰς τὸ ἐπισιτάντες' ἢ μτχ. χρονκ.= ἐν ᾧ ἂν μέλλωμεν ἡμεῖς.—ἀποδιδράσκειν, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἀποδιδράσκω (ἀπεδίδρασκον, ἀποδράσσομαι, ἀπέδραν, ἀποδέδρακα)=δραπετεύω τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ μέλλουσιν.—ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο (ἀναφρκ. πρότ.), διὰ τούτου μετριάξει ὁ Σωκρ. τὴν βαρβαρίαν λ. ἀποδιδράσκειν, ἢ ὅποια συνήθως ἐλέγτο ἐπὶ δούλων.—ἐλθόντες οἱ νόμοι καὶ τὸ κ. τῆς πόλεως, προσωποποιία.—ἐλθόντες... ἐπισιτάντες, αἱ μτχ. χρονκ. δὲν συνδέονται μεταξύ των, ἂν καὶ εἶναι ὁμοειδεῖς, διότι ἢ μία προσδιορίζει τὴν ἄλλην ἢ μετάφρασις ἐγένεν, ὡς εἰάν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶχεν ὡς ἐξῆς: εἰ... ἔλθοιεν οἱ νόμοι καὶ τὸ κ. τῆς πόλεως καὶ ἐπισιτάντες ἔροιντο.—ἐπισιτάντες, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ ἐφίσταμαι (ἐφίσταμαι, ἐπισιτήσομαι, ἐπέστην, ἐφέστηκα, ἐφειστήκειν)=παρουσιάζομαι (αἰφινιδίως) ἐνώπιόν (τινος).—ἔροιντο, μέσ. ἀόρ. β' (μὲ ἐνεργικ. σημ.) τοῦ ἐρωτῶ (ἠρώτων, ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι, ἠρώτησα καὶ β' ἠρόμην, ἠρώτηκα).—εἰπέ μοι, ὦ Σώκратες... καὶ διαφθείρονται, ἀντικμ. τοῦ ἔροιντο.—ἄλλο τι ἤ... διανοεῖ=ἄλλο τί ἐστιν ἢ... διανοεῖ.—τῷ ἔργῳ, δτκ. ὀργκμ.—ᾧ, ἀντικμ. τοῦ ἐπιχειρεῖς.—διανοεῖ, β' ἐνικ. πρόσ. ἔνεστ. ὀριστκ. τοῦ διανοοῦμαι.—τοὺς νόμους ἡμᾶς, τὸ β' παραθετικὸς προσδ. τοῦ α'.—ἀπολέσαι, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ ἀπόλλυμι = καταστρέφω.—τὸ σὸν μέρος, ἰδ. κεφ. 5 ἐν σελ. 16.—οἷόν τε (ἐνν. τὸ ἀπρμφ. εἶναι), ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ εἶναι καὶ ἀνατετράφθαι, ὑποκμ. τῆς ἀπροσώπου ἐκφράσεως οἷόν τε (εἶναι) τὴν πόλιν, ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. εἶναι καὶ μὴ ἀνατετράφθαι· ἀνατετράφθαι, πθκ. πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ ἀνατρέπομαι (πθκ. ἀόρ. β' ἀνετρέπην, πρκμ. ἀνατέτραμαι [ἀνατέτραψαι, ἀνατέτραπται κτλ.]).—ἔτι, ἐπίρρ.=ἀκόμη· εἰς πρότ. ὁμως ἀρνητικὴν ἢ εἰς ἐρωτμκ. ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἀρνητικὴν—ὅπως ἐδῶ—πλέον (πρβλ. κεφ. 1 «ἢ οὐ πρὸ ἔτι ἐστίν»).—ὑπὸ ἰδιωτῶν, ποιητκ. αἰτιον.—ἄκυροι, κτγρμ.—ἂν ἔχοι, δυνητικὴ εὐνκ.—ἄλλως τε καί, ἐπιρρηματικὴ φράσις τιθεμένη ἐδῶ πρὸ ὀνόματος (ῥήτωρ)· συνήθως τίθεται πρὸ χρονκ., αἰτλγκ. καὶ ὑποθκ. προτάσεων καὶ μτχ.—ῥήτωρ, εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καταργηθῇ ἢ μεταρρυθμισθῇ νόμος τις, ὠρίζοντο ρήτορες συνήγοροι τοῦ νόμου τούτου, οἱ ὅποιοι δημοσίᾳ ἀγορεύοντες ὑπερήσπιζον αὐτὸν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν, τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ἐξέλεγεν ἐπὶ τούτῳ κατ' ἔτος.—ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἢ ὑπὲρ μὲ γκκ. ἐδῶ δηλοῖ ὑπεράσπισιν.—ἀπολλυμένου, ἔνεστ. (ἀποπειρατικὸς) μτχ. τοῦ ἀπόλλυμαι· ἢ μτχ. ἐπιθκ.=ὅς ἀπόλλυται =ὅς κινδυνεύει ἀπόλλυσθαι.—τὰς δίκας, ὑποκμ. τοῦ εἶναι (τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ προστάττει) κυρίας, κτγρμ.—ὅτι ἡδίκει γάρ, ὁ γάρ αἰτιολογεῖ παραλειπομένην πρότ.: ὅτι ταῦτα ἐν γῶ ἔχομεν ποιεῖν· ἡδίκει γάρ.—ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν; = ταῦτα ἐροῦμεν, ἢ τί ἐροῦμεν;—ταῦτα νῆ Δία, ὦ Σ., δηλ. ἐροῦμεν· περὶ τῶν ὁμοτικῶν μορίων νῆ καὶ μὰ ἰδ. κεφ. 1 «μὰ» ἐν σελ. 5.

Κεφ. 12.

ΣΩ. Τί λοιπὸν (θὰ εἴπωμεν), ἂν (μᾶς) εἶπουν οἱ νόμοι «Σωκράτη, ἀλήθεια (=ἦ) καὶ αὐταὶ αἱ συμφωνίαι εἶχαν γίνεαι ἀπὸ ἡμῶς

καὶ ἀπὸ σέ (: καὶ αὐτὰ εἶχαμεν συμφωνήσει μεταξὺ μας) (δηλαδή εἰς ὠρισμένας περιστάσεις νὰ θεωρῆς ἀκύρους τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων καὶ ἀξίας καταφρονήσεως) ἢ (ἀπλῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως) νὰ ἐμμένῃς εἰς τὰς δίκας, ὅποιας καὶ ἂν δικάζῃ ἡ πόλις; (: νὰ ἀποδέχῃσαι τὰς ἀποφάσεις, ὅποιας καὶ ἂν ἐκδίδουν τὰ δικαστήρια τῆς πόλεως;); » Ἐὰν δὲ ἠθέλομεν θανατῶσαι μὲ αὐτοὺς λέγοντας (αὐτὰ) (: μὲ τὰ λεγόμενά των), ἴσως ἤθελον εἶπει, ὅτι «Σωκράτη, μὴ παραξενεύῃσαι μὲ τοὺς λόγους (μας), ἀλλ' ἀπάντησέ (μας), ἀφοῦ μάλιστα (=ἐπειδὴ καὶ) συνηθίζεις νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ἐρωτῶν καὶ τὸ ἀποκρίνεσθαι. Ἐλα λοιπὸν (εἰπέ μας), τί παράπονον ἔχων ἐναντίον ἡμῶν καὶ ἐναντίον τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς νὰ μᾶς καταστρέψῃς; Πρῶτον μὲν δὲν σέ ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς, δηλαδή (=καὶ) δι' ἡμῶν δὲν ἐλάμβανε (σύζυγον) τὴν μητέρα σου ὁ πατήρας σου καὶ σέ ἔκαμε; Εἰπέ λοιπὸν ἐναντίον τούτων ἐξ ἡμῶν, δηλαδή ἐναντίον τῶν νόμων, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται εἰς τοὺς γάμους (: οἱ ὅποιοι κανονίζουσι τὰ τῶν γάμων=τοῖς περὶ τοὺς γάμους [οὔσι]), ἔχεις καμίαν κατηγορίαν (=μέμφει τι), ὅτι δὲν εἶναι καλοί;» «Ὁχι δὲν ἔχω καμίαν κατηγορίαν», θὰ ἔλεγα.

» Ἄλλ' (ἔχεις καμίαν κατηγορίαν) ἐναντίον τῶν νόμων, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ γεννηθέντος καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσίν του (=τοῖς νόμοις] τοῖς [οὔσι] περὶ τὴν τροφήν τε τοῦ γενομένου καὶ [τὴν] παιδείαν), μὲ τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἐξεπαιδεύθη; ἢ οὐχὶ ὀρθῶς διέτασσον ἐξ ἡμῶν οἱ νόμοι οἱ ὠρισμένοι δι' αὐτὰ, παραγγέλλοντες εἰς τὸν πατέρα τὸν ἰδικόν σου νὰ σέ ἐκπαιδεύῃ εἰς τὴν μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν;» «Ὁρθῶς», θὰ ἔλεγα. «Πολὺ καλὰ. Ἀφότου δὲ (δι' ἡμῶν) ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη, θὰ ἠδύνασο (=ἔχοις ἂν) νὰ εἶπῃς πρῶτον μὲν, ὅτι δὲν ἦσο ἰδικός μας καὶ υἱός (μας) καὶ δοῦλος, καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ οἱ πρόγονοί σου; Καὶ ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἔτσι, ἄραγε νομίζεις (=οὔει) ὅτι ἐξ ἴσου ὑπάρχει εἰς σέ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ δίκαιον (: ὅτι ἔχεις ἴσα δικαιώματα σὺ μὲ ἡμᾶς), καὶ (ἐπομένως), ὅσα (=ἅττα=ἅτινα) καὶ ἂν ἐπιχειροῦμεν ἡμεῖς νὰ κάμνωμεν εἰς σέ, νομίζεις ὅτι εἶναι δίκαιον καὶ σὺ ἐξ ἴσου νὰ κάμῃς αὐτὰ (εἰς ἡμᾶς); ἢ τάχα (=ἄρα) ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸν πατέρα σου δὲν εἶχες ἴσα δικαιώματα, ὅπως καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριόν σου, ἂν ἐτύχαιε νὰ ἔχῃς (τοιούτων), ὥστε, ὅσα θὰ ἐπάθαινες (ἀπὸ αὐτούς), αὐτὰ νὰ κάμῃς καὶ σὺ (εἰς αὐτούς), οὔτε δηλαδή, ἐὰν θὰ ἐκακολογεῖσο (=κακῶς ἀκούοντα), νὰ κακολογῆς καὶ σὺ (=κακῶς] ἀντιλέγειν), οὔτε, ἐὰν θὰ ἐκτυπᾷσο (=τυπτόμενον), νὰ κτυπῆς καὶ σὺ, οὔτε ἄλλα τοιαῦτα πολλά: ὡς πρὸς τὴν πατρίδα (σου) ὅμως καὶ ὡς πρὸς (ἡμᾶς) τοὺς νό-

μους θὰ σοῦ ἐπιτραπή (= **ἐξέσται σοι**) τάχα, ὥστε, ἐὰν ἐπιχειροῦμεν ἡμεῖς νὰ σὲ καταστρέψωμεν (: νὰ σὲ θανατώσωμεν), διότι νομίζομεν ὅτι (αὐτὸ) εἶναι δίκαιον, καὶ σὺ ἀπὸ μέρους σου (= **αὐ**) θὰ ἐπιχειρήσης, ὅσον δύνασαι, ἡμᾶς τοὺς νόμους καὶ τὴν πατρίδα σου νὰ καταστρέψῃς ἐκδικούμενος (= **ἀντιαπολλύναι**), καὶ θὰ ἰσχυρισθῇς ὅτι πράττων ταῦτα πράττεις δίκαια, (σὺ), ὁ ὁποῖος πράγματι φροντίζεις διὰ τὴν ἀρετήν;

» Ἡ τόσον σοφὸς εἶσαι, ὥστε σοῦ ἔχει διαφύγει (: ὥστε ἀγνοεῖς), ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους προγόνους ἔλους ἀνεξαίρετως (= **ἀπάντων**) πολυτιμότερον (πρῶγμα) εἶναι ἢ πατρίς καὶ σεβαστότερον καὶ ἱερώτερον καὶ εἰς ἀνωτέραν θέσιν καὶ μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰ ὁποῖοι ἔχουν νοῦν, καὶ (ὅτι) πρέπει νὰ σέβεται κανεὶς καὶ περισσότερον νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ θωπεύῃ τὴν πατρίδα, διὰν δογίζεται, παρὰ τὸν πατέρα, καὶ (ὅτι πρέπει) ἢ νὰ προσπαθῇ νὰ (τὴν) μεταπειθῇ (= **πείθειν**) ἢ νὰ κάμῃ ὅσα καὶ ἂν διατάσῃ, καὶ νὰ πάσῃ, ἐὰν (ἢ πατρίς) διατάσῃ (κανένα) νὰ πάθῃ κάτι, χωρὶς νὰ γογγύζῃ (= **ἡσυχίαν ἄγοντα**), εἴτε νὰ κτυπᾶται εἴτε νὰ φυλακίζεται (διατάσσει), καὶ ἐὰν εἰς πόλεμον (τὸν) ὀδηγῇ, διὰ νὰ πληγωθῇ ἢ νὰ φονευθῇ, πρέπει νὰ κάμῃ αὐτά, καὶ (ὅτι) τὸ δίκαιον ἔστι (: τοιοῦτον) εἶναι, καὶ (ὅτι) δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν στράτευσιν (= **οὐχὶ ὑπεικτέον [ἔστι]**) οὐδὲ νὰ ὀπισθοχωρῇ οὐδὲ νὰ λιποτακτῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς πόλεμον καὶ εἰς δικαστήριον καὶ πανταχοῦ⁴¹ πρέπει νὰ κάμῃ ὅσα καὶ ἂν διατάσῃ ἢ πόλις καὶ ἢ πατρίς, ἢ νὰ μεταπειθῇ αὐτήν, ὅπως εἶναι (: ὅπως ἀπαιτεῖ) τὸ δίκαιον νὰ μεταχειρίζεται ὅμως κανεὶς βίαν (= **βιάζεσθαι δὲ**) δὲν εἶναι ὅσιον οὔτε ἐναντίον τῆς μητρὸς τοῦ οὔτε ἐναντίον τοῦ πατρὸς τοῦ, ἀκόμη δὲ πολὺ ὑλιγώτερον (= **πολὺν δὲ ἔτι ἤτιον**) ἀπὸ αὐτοὺς ἐναντίον τῆς πατρίδος; » Τί θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτά, Κρίτων; (Θὰ ἀπαντήσωμεν) ὅτι ἀληθῆ λέγουν οἱ νόμοι ἢ ὄχι;

ΚΡ. Εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται (ὅτι ἀληθῆ λέγουν).

Παρατηρήσεις.

τί οὖν, δηλ. ἐροῦμεν.— ἢ, ἐρωτητκ. μόριον = ἀλήθεια.— ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ὁμολόγητο (πθτκ. ὑπερσ. τοῦ ὁμολογοῦμαι) ἡμῖν τε καὶ σοί, ποιητκ. αἰτιον τοῦ ὁμολόγητο.— ἐμμένειν, ἐκ τοῦ ὁμολόγητο' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. σε.— ταῖς δίκαις, ἀντικμ. τοῦ ἐμμένειν.— ταῖς δίκαις, αἰς (καθ' ἑλξιν ἀντί: ταῖς δίκαις, ἄς) ἂν ἢ πόλις δικάζῃ, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.— εἰ θαναμάζομεν, ὑποθκ. πρότ.: ἢ ἀπόδοσις: ἴσως ἂν εἰποιεν (γ' εἶδος σημ. ἀπλήν σκέψιν τοῦ λέγοντος).— αὐτῶν λεγόντων, γγκ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ θαναμά-

ζοιμεν.—ὄτι «ὦ Σώκρ. κτλ., ειδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἄν
εἶποιεν.—μὴ θαύμαζε, ἀποτροπή· ἰδ. κεφ. 4 «μὴ ποιεῖ» ἐν σελ. 13' τὰ λεγόμενα, αἰτ. τῆς αἰτίας.—ἐπειδὴ καὶ εἴωθας κτλ., αἰτλγκ. πρότ.—εἴωθας, πρkm.
(μὲ σημ. ἐνεστ.) ὄριστκ.: εἴωθα = συνηθίζω (ὑπερο. μὲ σημ. πρτκ. εἰώθειν =
συνήθιζα).—τῷ ἐρωτᾶν καὶ (τῷ) ἀποκρίνασθαι, ἑναρθρα ἀπρkm. χρησι-
μεύοντα ὡς ἀντικμ. εἰς τὸ χρῆσθαι.—φέρει, ἰδ. κεφ. 7 «φέρει» μετὰ τὸ φέρε
ἔδῳ ἐνν. ἢ προστκτκ. εἰπέ.—τί... ἡμῖν καὶ τῇ πόλει, ἀντικείμενα τοῦ ἐγκα-
λῶν.—καὶ δι' ἡμῶν, ὁ καὶ ἐπεξηγηματικὸς=δηλαδή.—ἐφύτευος, τὸ φυτεύω
κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν φυτῶν ἔπειτα μτφκ.—ὅπως ἔδῳ—=γεννώ.—φράσον,
ἀόρ. προστκτκ. τοῦ φράζω=λέγω.—τούτοις, ἀντικμ. τοῦ μέμφει, ὅπερ ἔχει
καὶ ἕτερον ἀντικμ. σύστοιχον: τι.—ἡμῶν, γνκ. διαορτκ. τοῦ τούτοις.—τοῖς
νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους (δηλ. οὖσι), ἐπεξηγήσεις τοῦ τούτοις· οἱ νόμοι
οὗτοι ὠρίζον πότε οἱ γάμοι ἦσαν ἔγκυροι ἢ ἄκυροι καὶ ποῖα τὰ ἐξ αὐτῶν
ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὰ γεννώμενα τέκνα.—μέμφει, β' ἐνικ. πρὸς. ἐνεστ.
ὄριστκ. τοῦ μέφομαι.—ὡς ἔχουσι, μτχ. αἰτλγκ.

ἀλλὰ τοῖς...=ἀλλὰ μέμφει τι τοῖς νόμοις τοῖς (οὖσι) περὶ τὴν τρο-
φήν καὶ παιδείαν τοῦ γενόμενου.—ἐν ᾗ, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ ὄργανον.—
ἡμῶν, γνκ. διαορτκ. τοῦ οἱ νόμοι.—ἐπὶ τούτοις, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκο-
πόν.—παραγγέλλοντες, μτχ. τροπκ.—ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ, ἡ μουσικῇ
καὶ ἡ γυμναστικῇ ἀποτελοῦν τὴν καθόλου ἐκπαίδευσιν τῶν ἀρχαίων καὶ ἐκεῖνη
μὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς, αὕτη δὲ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
σώματος.—ἐπειδὴ... ἐπαιδύθης, χρονκ. πρότ.—ἐχοῖς ἄν, δυνητκ. εὐκτκ.—
ὡς οὐχὶ κτλ., ειδικὴ πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἰπεῖν.—ἦσθα, β'
ἐνικ. πρὸς. πρτκ. τοῦ εἰμί (πρτκ. ἦ ἢ ἦν, ἦσθα, ἦν· ἦμεν, ἦτε ἢ ἦστε,
ἦσαν)· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἦσθα ἐνν. σὺ ἡμέτερος καὶ ἔκγονος καὶ δούλος, κτγρμ.—
αὐτός, κτγρμκ. προσδ. εἰς τὸ οὐ (ἐννοούμενον ὑποκμ. τοῦ ἦσθα).—ἐξ Ἰσοῦ,
ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τρόπον.—τὸ δίκαιον (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ εἶναι (ειδικοῦ
ἀπρkm. ἐκ τοῦ οἶε).—ἄτ' ἄν... ποιεῖν, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ.—ἄττα,
ἀναφρκ. ἀντων.—ἄτινα· τὸ ψιλούμενον ἄττα εἶναι ἀόρ. ἀντων.=τινά.—σε,
ἀντικμ. τοῦ ποιεῖν.—ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ ἀντιποιεῖν· ὡς β' ἀντικμ. αὐτοῦ ἐνν.
ἡμᾶς.—πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς τὸν δ., ἐμπρόθ. προσδ. δηλοῦντες ἀναφο-
ράν.—ἄν, κτγρμκ. μτχ. ἐκ τοῦ ἐτύγχανε· σοι, δτκ. προσωπκ. (κτηρικῇ) τοῦ ἄν·
ὡς ὑποκμ. τοῦ ε. ἐνν. δεοπότης.—ὥστε ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν, συμπερασμκ.
πρότ. ἔξαορ. ἐκ τοῦ οὐκ ἐξ Ἰσοῦ ἦν τὸ δίκαιον.—οὔτε... ἀντιλέγειν...
πολλά, ἐπεξηγήσεις τοῦ: ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν.—κακῶς ἀκούοντα... τυπτό-
μενον, αἰ μτχ. ὑποθτκ.· κακῶς ἀκούω (=κακολογοῦμαι), πθτκ. τοῦ κακῶς
λέγω=κακολογῶ.—ἀντιλέγειν, δηλ. κακῶς· ἀντιλέγω κακῶς=κακολογῶ καὶ
ἐγώ: ἀνταποδίδω κακολογίας.—οὔτε ἄλλα τοιαῦτα πολλά, δηλ. ποιεῖν.—πρὸς
τὴν πατρίδα καὶ (πρὸς) τοὺς νόμους, ἐμπρόθ. προσδ. δηλοῦντες ἀναφοράν.—
ἐξέσται, μέλλ. ὄριστκ. τοῦ ἀπρσ. ἐξέσται=εἶναι ἐπιτετραμμένον.—σοι, δτκ.
προσωπκ.—ὥστε... καὶ σὺ... ἐπιχειρήσεις καὶ φήσεις... , συμπερασμκ.
πρότ.—ἡγούμενοι, μτχ. αἰτλγκ.—ἐπεὶ ἡγούμεθα.—εἶναι, ειδκ. ἀπρkm. ἐκ τοῦ
ἡγούμενοι· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρkm. τὸ ἀπολλύναι σέ· δίκαιον, κτγρμ.—ἡμᾶς
καὶ τὴν πατρίδα, ἀντικμ. τοῦ ἀνταπολλύναι· τοὺς νόμους, παράθεσις εἰς τό:
ἡμᾶς.—καθ' ὅσον δύνασαι, ἀναφρκ. πρότ.—φήσεις, μέλλ. τοῦ φημί ("Ὅταν

τὸ φημί σημαίνει ἀπλῶς λέγω, τότε μέλλον αὐτοῦ εἶναι λέξω ἢ ἐρῶ καὶ ἀόρ. εἶπον ἢ ἔφην· ὅταν δὲ σημαίνει ἰσχυρίζομαι ἢ συμφωνῶ, τότε μέλλ. αὐτοῦ εἶναι φήσω καὶ ἀόρ. ἔφρησα).—ταῦτα ποιῶν, ἢ μτχ. τροπκ.—ὁ... ἐπιμελούμενος, προσετέθη μετ' ἐμφάσεως καὶ πικρᾶς εἰρωνείας· ἢ μτχ. εἶναι ἐπιθτικ. χρῆσιμύουσα ὡς παράθεσις εἰς τὸ οὐ (ἐννοούμενον ὑποκμ. τοῦ φήσεις).—τῇ ἀληθείᾳ, ἐπίρρ.—ἀληθῶς, πράγματι.—τῆς ἀρετῆς, ἀντικμ.

ἢ οὕτως εἰ σοφός, τοῦτο λέγεται μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας· εἰ, β' ἔνικ. πρόσ. ὀριστικ. τοῦ εἰμί· σοφός, κτγρμ.—ὥστε λέληθῆ σε, συμπρσμηκ. πρότ.—λέληθε, πρκμ. ὀριστικ. τοῦ λανθάνω· σε, ἀντικμ.—διε μητρός... ἔχουσι, εἰδικ. πρότ.—μητρός καὶ πατρός καὶ προγόνων, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος· ἢ πατρίς.—τιμιώτερον καὶ σεμν. καὶ ἀγ., κτγρμ.—ἐν μείζονι μοίρᾳ, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν βαθμὸν καὶ τάξιν.—τοῖς ἔχουσι, μτχ. ἐπιθτικ.—οὐ ἔχουσι.—σέβασθαι καὶ ὑπέκτειναι καὶ θωπεύειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. τινά· ὑπέκτειναι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ὑπέκτω (ὑπέκτεινον, ὑπέκτεινω, ὑπέκτενα) = ὑποχωρῶ, ὑπακούω. — χαλεπαίνουσαν, ἐνεστ. μτχ. τοῦ χαλεπαίνω (ἐχαλέπαινον, χαλεπανῶ, ἐχαλέπηνα) = ὀργίζομαι· ἢ μτχ. εἶναι χρονκ. = ἐπὶν χαλεπαίνῃ.—ἢ πατέρα, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· α' ὄρος· πατρίδα.—ἢ πείθειν ἢ ποιεῖν καὶ πάσχειν, καὶ τὰ ἀπρμφ. αὐτὰ εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ' ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. τινά· τὸ πείθειν ἀποπειρατικὸς ἐνεστ. = πειρᾶσθαι πείθειν· πείθω δὲ ἐδῶ = μεταπέιθω.—ἂ ἂν κελεύῃ, ἀναφρ. ὑποθτικ. πρότ. χρῆσιμύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ποιεῖν· ὑποκμ. τοῦ κελεύῃ ἐνν. ἢ πατρίς.—ἐάν τι προστάτη παθεῖν, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις· δεῖ πάσχειν (δ' εἶδος)· ὡς ὑποκμ. τοῦ προστάτη ἐνν. ἢ πατρίς· ὡς ἀντικμ. δὲ τινά· τι, σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ παθεῖν.—ἡσυχίαν ἄγοντι, ἢ μτχ. προσδιορίζει τροπικῶς τὸ πάσχειν.—ἐάν τε· ἐάν τε, σύνδ. διαζευκτικοί· οὗτοι, ὡς καὶ οἱ εἴτε· εἴτε, [δηλοῦν ἀδιαφορίαν τοῦ λέγοντος εἰς τὸ περὶ οὗ πρόκειται].—τύπτεσθαι, δεῖσθαι, ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ ἐνν. προστάτη.—τύπτεσθαι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ τύπτομαι (ἢ πληγὰς λαμβάνω [=κτυπήματα λαμβάνω, κτυπῶμαι], πρτικ. πληγὰς ἐλάμβανον, πθτικ. μέλλ. πληγὰς λήψομαι, πθτικ. ἀόρ. πληγὰς ἔλαβον, πρκμ. τέτυμμαι ἢ πέπληγμαι ἢ πληγὰς εἴληφα—τὸ ἐνεργτικ. τούτου· τύπτω [=κτυπῶ], ἐτυπτον, τυπτήσω, ἀόρ. ἐπάταξα ἢ ἔπαισα ἢ πληγὰς ἔδωκα, πρκμ. πέπληγα ἢ πληγὰς δέδωκα).—δεῖσθαι, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ δέομαι· δοῦμαι (ἐδούμην, δεθήσομαι, ἐδέθην, δέδεμαι, ἐδεδέμην) = δένομαι, ρίπτομαι εἰς τὴν φυλακὴν.—ἐάν τε εἰς πόλεμον... ἀποθανούμενον, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις· ποιητέον (ἐστὶ) ταῦτα (δ' εἶδος).—ἄγῃ, ὡς ὑποκμ. ἐνν. ἢ πατρίς· ὡς ἀντικμ. δέ· τινά· τρωθησόμενον ἢ ἀποθανούμενον, μτχ. τελκ. = ἵνα τρωθῇ ἢ ἵνα ἀποθάνῃ.—τρωθησόμενον, πθτικ. μέλλ. μτχ. τοῦ τιτρώσκομαι.—ἀποθανούμενον, μέλλ. μτχ. τοῦ ἀποθνήσκω.—ποιητέον (ἐστὶ) ταῦτα, ἔπρεπε κυρίως νὰ εἴπῃ «ποιεῖν ταῦτα»· διὰ τὰ πολλὰ ὅμως παρεμπιπτόντια ἢ ἐκ τοῦ δεῖ ἐξάρτησις τοῦ λόγου ἐλησμονήθη καὶ ἐτέθη πάλιν ὀριστικὴ ἀνακολούθως, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ζωνρότερον.—ὑπεικτέον, ρηματικὸν ἐπίθ. τοῦ ὑπέκτω, τὸ ὅποιον ἐδῶ = ἀποφείνω τὴν στρατεύειν οὐχὶ ὑπεικτέον οὐδὲ ἀναχωρητέον οὐδὲ λειπτέον (δηλ. ἐστὶ) = οὐ δεῖ ὑπέκτειναι οὐδὲ ἀναχωρεῖν οὐδὲ λείπειν.—ἢ πείθειν αὐτήν, τὸ ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δεῖ.—ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε, ἀναφρκ. πρότ. ἢ = ὅπως· πέφυκε = ἔχει, ἐστὶ.—δσιοιν = ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τοῦ θεοῦ νόμου.—βιάζεσθαι, ὑποκμ.

τῆς ἀπρως. ἐκφράσεως οὐχ *δοιόν* (*ἔστιν*) ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρως. ἐνν. *τινεί* *μητέρα*, *πατέρα*, *πατρίδα*, ἀντικμ. τοῦ ἀπρως. *τούτων*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: *τὴν πατρίδα* ἦτιον, ἐπίρω. συγκρηκ.—*ἀληθῆ λέγειν*, τὸ ἀπρως εἶδι. ἔξαρι. ἐκ τοῦ ἐνν. *φήσομεν* τὸν νόμον, ὑποκμ. τοῦ *λέγειν* ἀληθῆ, ἀντικμ.—*ἔμοιγε δοκεῖ*, δηλ. *ἀληθῆ λέγειν* τὸν νόμον.

Κεφ. 13.

ΣΩ. »Σκέψου λοιπόν, Σωκράτη», θὰ εἶπουν ἴσως οἱ νόμοι, «ἂν αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λέγομεν ἡμεῖς, εἶναι ἀληθῆ, διὸ δηλαδὴ οὐχὶ δίκαια ἐπιχειρεῖς νὰ κάμῃς εἰς ἡμᾶς, (μὲ αὐτὰ) τὰ ὁποῖα τώρα ἐπιχειρεῖς (νὰ κάμῃς) (: διὸ δηλαδὴ, ὅσα τώρα ἐπιχειρεῖς νὰ κάμῃς εἰς ἡμᾶς, δὲν εἶναι δίκαια). Ἡμεῖς δηλαδὴ ἂν καὶ σὲ ἐγεννήσαμεν, ἂν καὶ σὲ ἀνεθρέψαμεν, ἂν καὶ σὲ ἐξεπαιδύσαμεν, ἂν καὶ μετεδώσαμεν ἔλα ἀνεξαιρέτως τὰ καλὰ (=ἀπάντων [τῶν] καλῶν), ὅσα ἤβουναμεθα (=ᾧν [=δ] οἱοί τε ἡμεν), εἰς σὲ καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους συμπολίτας σου, ὅμως μὲ τὸ νὰ ἔχωμεν δώσει τὴν ἄδειαν (=τῷ πεποικηκέναι ἐξουσίαν) εἰς ὅποιον θέλει ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ἀφοῦ ἐνηλικιωθῆ (=δοκιμασθῆ) καὶ ἴδῃ τὰ πράγματα τῆς πόλεως (: τὴν πολιτικὴν κατάστασιν) καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους (ν' ἀπέλθῃ ἀπὸ ἐδῶ), (μὲ αὐτὸ, μὲ τὸ νὰ δίδωμεν δηλαδὴ αὐτὴν τὴν ἄδειαν) (τρόπον τινὰ) προκηρύττομεν(=[τούτῳ] προαγορεύομεν), ὅτι, εἰς ὅποιον δὲν ἀρέσκομεν ἡμεῖς, ἐπιτρέπεται (=ἔξεῖναι), ἀφοῦ λάβῃ τὰ ὑπάρχοντά του (: νὰ λάβῃ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ) ν' ἀπέλθῃ, ὅπου καὶ ἂν θέλῃ. Καὶ κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νόμους δὲν ἐμποδίζει οὐδὲ ἀπαγορεύει, καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς (καμίαν) ἀποικίαν, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ τοῦ ἡμεθα ἀρεστοὶ ἡμεῖς καὶ ἡ πόλις, καὶ εἰδὼν (θέλῃ), ἀφοῦ μεταβῆ (=ἐλθῶν) εἰς κανὲν ἄλλο μέρος (=ἄλλοσέ ποι), νὰ μεταικήσῃ (: νὰ ζῆσῃ ὡς μέτοικος), νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ὅπου καὶ ἂν θέλῃ, ἔχων (: μαζὶ μὲ) τὰ ὑπάρχοντά του.

»Ὅποιος ὅμως ἀπὸ σᾶς μείνῃ ἐδῶ, ἐνῶ βλέπει μὲ ποῖον τρόπον ἡμεῖς καὶ τὰς δίκας δικάζομεν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, περὶ αὐτοῦ πλέον (=ἦδη) λέγομεν διὸ ἐμπρόκτως (: μὲ τὴν παραμονὴν του εἰς τὴν πόλιν) ἔχει συμφωνήσει μὲ ἡμᾶς διὸ θὰ πράττῃ, ὅσα ἡμεῖς διατάσσομεν, καὶ ὅποιος δὲν πείθεται (εἰς ἡμᾶς), λέγομεν διὸ κατὰ τρεῖς τρόπους (=τριχῆ) ἀδικεῖ (: διὸ διαπράττει τριπλοῦν ἀδίκημα), καὶ διότι δηλαδὴ, ἐνῶ εἴμεθα γεννήτορες (του), δὲν πείθεται εἰς ἡμᾶς, καὶ διότι, ἐνῶ εἴμεθα τροφεῖς του, (δὲν πείθεται εἰς ἡμᾶς), καὶ διότι, ἐνῶ συνεφώνησε νὰ πείθεται εἰς ἡμᾶς, οὔτε πείθεται

οὔτε προσπαθεῖ νὰ μᾶς μεταπεισῆ (=πείθει ἡμᾶς), ἐὰν δὲν κάμνωμεν καλῶς κάτι, ἐνῶ ἡμεῖς προτείνουμεν (: προκηρῦτουμεν) καὶ δὲν ἀπαιτοῦμεν μὲ ἄγριον τρόπον (: δεοποτικῶς) νὰ κάμνη, ὅσα διατάσσομεν, ἀλλ' ἐνῶ ἐπιτρέπομεν (=επιέντων [ἡμῶν]) τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο (=δυοῖν θάτερα) ἢ νὰ πείθῃ ἡμᾶς (οἷτι δὲν εἶναι καλὸν αὐτὸ ποῦ διατάσσομεν) ἢ νὰ ἐκτελῆ (τὰς διαταγὰς μας), (αὐτὸς) δὲν κάμνει οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ δύο αὐτά.

Παρατηρήσεις.

εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, πλάγια ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ σκόπει ἢ πρότ. ἐλέχθη βραχυλογικῶς ἀντί: εἰ ἡμεῖς ταῦτα, ἃ λέγομεν, ἀληθῆ ἐστί.— ὅτι οὐ δίκαια κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγητικῆς τῆς πλαγίας ἐρωτικῆς: πρότ.— ἡμᾶς ἃ, ἀντικμ. τοῦ δρᾶν· δρῶ τινὰ τι=πράττω εἰς τινὰ τι.— γεννήσαντες, ἐκθρ., παιδ., μεταδόντες, ἀσύνδετον αἰ μτχ. εἶναι ἐνδοτικαί=εἰ καὶ ἐγεννήσαμεν, εἰ καὶ ἀνεθρέψαμεν, εἰ καὶ ἐπαιδύσαμεν, εἰ καὶ μετέδομεν.— καλῶν - σοι καὶ τοῖς πολίταις, ἀντικείμενα τοῦ μεταδόντες· τὸ μεταδίδομι συντάσσ. μὲ δύο ἀντικμ., τὸ ἐν κατὰ γγκ. καὶ τὸ ἕτερον κατὰ δικ.— ἀπάντων, ἐπιθκ. προσδ. τοῦ (τῶν) καλῶν.— ὧν οἰοί τε ἡμεν (ἀναφρκ. πρότ.), ἔλξις ἀντί: ἃ οἰοί τε ἡμεν (δηλ. μεταδιδόναι) ἡμεν, πρτκ. τοῦ εἰμι· οἷός τέ εἰμι μὲ ἀπρμφ.=δύναμαι νὰ· ἐνῶ οἷός εἰμι μὲ ἀπρμφ.=εἶμαι τέτοιος ἄνθρωπος ποῦ νὰ: εἶμαι πρόθυμος ἢ εἰτοιμος νὰ.— προαγορεύομεν, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ προαγορεύω (προηγόρευον, προσεῶ, προεῖπον, προεῖρηκα)=προκηρῦττω.— τῷ πεποιηκέναι ἐξουσίαν, δηλ. ἀπιέναι ἐνθένδε· τῷ πεποιηκέναι, ἐναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς προσδ. τοῦ τρόπου· ἐξουσίαν, ἀντικμ.— Ἀθηναίων, γγκ. διαιρτκ. τοῦ: τῷ βουλομένῳ, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ ἐξουσίαν πεποιηκέναι.— ἐπειδὴν δοκιμασθῆ καὶ ἴδῃ. . . τοὺς νόμους, χροικ. πρότ.—δοκιμασθῆ, πθκ. ἀόρ. ὑποθκ. τοῦ δοκιμάζομαι, τὸ ὁποῖον ἐδῶ=εἰς τοὺς δημότας (ἢ εἰς ἄνδρας) ἐγγράφομαι=ἐνηλικιώνομαι κυρίως δοκιμάζομαι=ἐξετάζομαι ἂν εἶμαι γνήσιος υἱὸς γνησίου Ἀθηναίου πολίτου καὶ ἂν εἶμαι ἱκανὸς πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἐν Ἀθήναις ἢ ἐξέτασις (ἢ δοκιμασία) αὕτη καὶ ἡ μετὰ ταύτην ἐγγραφή εἰς τὸν κατάλογον τῶν δημοτῶν ἐγένετο μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17 ἔτους τῆς ηλικίας.— ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς δικ. προσωπκ. εἰς τὸ ἐξεῖναι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ προαγορεύομεν· ἀπιέναι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. ἐξεῖναι· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπιέναι ἐνν. ἢ δικ. τούτῳ.— λαβόντα, μτχ. χροικ.=ἐπὶ ἀν λάβῃ.— ὅποι ἂν βούληται, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.— ὅποι, ἐπίρρ. ἀναφρ. τοπκ.— ἡμῶν, γγκ. διαιρτκ. τοῦ οὐδεῖς.— ἐμποδῶν, ἐπίρρ.=ἐν ποσὶν ὧν (σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐκ ποδῶν)=μέσα εἰς τὰ πόδια, ἐμπόδιον· ἐμποδῶν εἰμι=ἐμποδίζω.— ἀποικίαν, ἐννοεῖ ἀθηναϊκὴν.— ἐὰν τε μετοικεῖν, δηλ. βούληται.— ἄλλοσέ ποι, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦντα τὴν εἰς τόπον κίνησιν=εἰς κανὲν ἄλλο μέρος· ἐννοεῖ ξένην πόλιν ἢ ἑλληνικὴν ἢ βαρβαρικὴν.— ἐλθῶν, μτχ. χροικ.=ἐπὶ ἀν ἐλθῇ.— ἰέναι ἐκεῖσε, τὸ ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀπαγορεύει.— ἐχοντα, μτχ. τροπκ.

ὅς δ' ἂν ὕμῶν παραμείνῃ, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.— δρῶν, μτχ. ἐνδtk.=εἰ

καὶ δρᾶ.—ὄν τρόπον... διοικοῦμεν, πλαγία ἐρωτικῆ. πρότ. ἐκ τοῦ δρῶν.—
τάλλα, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.—τούτον, ὑποκμ. τοῦ ὁμολογηκέαι (εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ
τοῦ φαμέν).—ἐργῶ, δτκ. τροπκ.—ποιήσεις, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ὁμολογηκέ-
ναι ὡς ὑποκμ. τοῦ ποιήσεις ἐνν. τούτον ταῦτα, ἀντικμ.—τὸν μὴ πειθόμε-
νον, ἐπιθκ. μτχ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀδικεῖν.—τριχῆ, ἐπίρρ.—κατὰ
τρεις τρόπους.—ὅτι τε... οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῦσι, καὶ ὅτι... οὔτε πεί-
θει ἡμᾶς, αἰτλγκ. προτ. ἐπεξηγοῦσαι τὸ τριχῆ.—οὐ πείθεται, ὑποκμ. ὁ μὴ πει-
θόμενος ἡμῖν, ἀντικμ. οὔσι, μτχ. ἐνδtk. γεννηταῖς, κτγρμ.—εἰ καὶ γεννη-
ταὶ ἔσμεν γεννητῆς=γεννήτωρ.—ὅτι τροφεῦσι, δηλ. οὔσιν ἡμῖν οὐ πείθε-
ται.—ὁμολογήσας, μτχ. ἐνδtk.—εἰ καὶ ὁμολόγησεν.—εἰ μὴ... ποιοῦμεν, ὑποθtk.
πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οὔτε πείθει ἡμᾶς (ἀ' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).—προ-
τιθέντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἐπιτατόντων, γνκ. ἀπόλυτοι (ἐνδtk.)=εἰ καὶ ἡμεῖς προ-
τίθεμεν καὶ οὐκ ἐπιτάττομεν.—ἃ ἂν κελεύωμεν, ἀναφρκ. ὑποθtk. πρότ. χρη-
σιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ποιεῖν.—ἐφιέντων (ἡμῶν), γνκ. ἀπόλυτος (ἐνδtk.)=
εἰ καὶ (ἡμεῖς) ἐφίμεν.—δυσὶν, ἀριθμκ. ἀπόλυτον ἀπαντῶν ἐν τῷ δυϊκῷ ἀρι-
θμῷ (ὄν. καὶ αἰτ. δύο—γνκ. καὶ δτκ. δυσὶν) ἐδῶ τὸ δυσὶν εἶναι γνκ. διαιρικ.
τοῦ θάτερα.—θάτερα, ὁ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἐνικ.: θάτερον=τὸ ἄτερον=τὸ ἐν ἐκ
τῶν δύο ἄτερος, δωρικὸς τύπος=ἕτερος.—ἢ πείθειν ἡμᾶς, δηλ. ὅτι οὐ καλῶς
ποιοῦμεν.—ἢ ποιεῖν, δηλ. ἃ ἂν κελεύωμεν.—τούτων οὐδέτερα ποιεῖ, ἀνακό-
λουθος ἐπανάληψις τοῦ προλεχθέντος οὔτε πείθεται οὔτε πείθει ἡμᾶς.—τού-
των, γνκ. διαιρικ. εἰς τὸ οὐδέτερα (άντων. ἀόρ.: οὐδέτερος=οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ
ἄλλος ἐκ τῶν δύο) καὶ ἐδῶ ὁ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἐνικ.: οὐδέτερον.

Κεφ. 14.

» Εἰς αὐτὰς λοιπὸν τὰς κατηγορίας (=ταύταις δὴ ταῖς αἰτίαις)
λέγομεν ὅτι καὶ σύ, Σωκράτη, θὰ ἐνοχοποιηθῆς, ἂν βέβαια κάμης
αὐτὰ, τὰ ὅποια ἔχεις κατὰ νοῦν, καὶ μάλιστα (=καὶ) ὄχι ὀλιγώτερον
ἀπὸ τοὺς (ἄλλους) Ἀθηναίους σύ, ἀλλὰ πολὺ περισσώτερον (=ἐν τοῖς
μάλιστα)». Καὶ ἂν ἐγὼ (τότε) ἤθελα εἶπει «Διὰ τί τάχα;» ἴσως δι-
καίως θὰ μοῦ ἐπετίθεντο (: θὰ μὲ ἐπέπληττον=καθάπτειντο ἂν μου)
λέγοντες, ὅτι ἐγὼ περισσώτερον ἀπὸ τοὺς (ἄλλους) Ἀθηναίους (=ἐν τοῖς
μάλιστα Ἀθηναίους) τυχαίνει νὰ ἔχω κάμει μὲ αὐτοὺς αὐτὴν τὴν συμ-
φωνίαν. Θὰ ἔλεγον δηλαδή, ὅτι «Σωκράτη, ἡμεῖς μεγάλας (: τρανάς)
ἀποδείξεις ἔχομεν τούτων (: τούτου), ὅτι εἰς σὲ καὶ ἡμεῖς ἡμεῖθα ἀρε-
στοὶ καὶ ἡ πόλις· διότι ποτε δὲν θὰ διέμενες (=οὐ... ἂν ἐπεδήμεις)
εἰς αὐτὴν (σὺ) πολὺ περισσώτερον (=διαφερόντως) ἀπὸ ὅλους ἐν γέ-
νει τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους, ἂν δὲν σοῦ ἤρεσκεν ὑπερβολικά, καὶ οὔτε,
διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας (=ἐπὶ θεωρίαν),
ἐξῆλθες ποτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐκτὸς (=ὅτι μὴ) μίαν φορὰν (μό-
νον) εἰς τὸν Ἴσθμόν, οὔτε εἰς κανὲν ἄλλο μέρος (ἐπῆγες), ἐκτὸς ἐὰν
(ἐπῆγες) (=εἰ μὴ [ἤλθες]) κάπου, διὰ νὰ ἐκτελέσῃς στρατιωτικὴν ὑπη-

ρεσίαν (=στρατευσόμενος), οὔτε ἄλλην (καμίαν) ἀποδημίαν (: οὔτε κανὲν ἄλλο ταξίδι) ἔκαμες ποτέ, καθὼς (κάμουν) οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οὐδὲ ἐπιθυμία σὲ κατέλαβεν ἄλλην πόλιν καὶ ἄλλους νόμους νὰ γνωρίσης, ἀλλ' ἡμεῖς σοῦ ἤμεθα ἀρκετοὶ καὶ ἡ ἰδική μας πόλις (: ἀλλ' ἤρκεισο εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας πόλιν)· τόσον πολὺ μᾶς ἐπροτίμας καὶ ὁμολόγεις ὅτι συμφώνως μὲ ἡμᾶς (=καθ' ἡμᾶς) θὰ πολιτευθῆς (: θὰ ζήσης ὡς πολίτης) καὶ μάλιστα καὶ (=τά τε ἄλλα καὶ) παιδιὰ ἔκαμες (: οἰκογένειαν ἐδημιούργησες) εἰς (τὴν πόλιν) αὐτήν, πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ νὰ συμπεράνη κανεὶς, ὅτι σοῦ ἤρρεσεν ἡ πόλις (=ὡς ἀρεσκούσης σε τῆς πόλεως).

»Προσέτι δὲ κατ' αὐτὴν τὴν δίκην εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ἦτο (: ἡδύνασο=ἐξῆν σοι) νὰ ὀρίσης διὰ τὸν ἐκυτόν σου ὡς τιμωρίαν (=τιμῆσασθαι [σαυτῶ]) τὴν ἐξουσίαν, ἂν ἤθελες, καὶ (ἔτσι) αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον τώρα χωρὶς τὴν θέλησιν τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς (νὰ κάμης), (ἡδύνασο) τότε νὰ τὸ κάμης μὲ τὴν θέλησιν (αὐτῆς). Σὺ δὲ μὲν ἐκαμάρωνες (=ἐκαλλωπίζου) προσποιούμενος ὅτι δὲν ἠγανάκτις (=ὡς οὐκ ἀγανακτῶν), ἂν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ θανατωθῆς, ἀλλ' ἐπροτίμας, ὅπως ἔλεγες, ἀντὶ τῆς ἐξουσίας τὸν θάνατον· τώρα δὲ οὔτε ἐκείνους τοὺς λόγους ἐντρέπεσαι, οὔτε δι' ἡμᾶς τοὺς νόμους ἐνδιαφέρεσαι, ἀποῦ ἐπιχειρεῖς νὰ (μᾶς) καταστρέψῃς, καὶ ζητεῖς νὰ πράξῃς (=πράττεις) ἐκεῖνα ἀκριβῶς, τὰ ὅποια δοῦλος εὐτελέστατος (: ὁ χειρότερος δοῦλος) ἤθελε πράξει, ἀποῦ ἐπιχειρεῖς νὰ δρατετεύσῃς παρὰ τὰς συμφωνίας καὶ τὰς ὁμολογίας, κατὰ τὰς ὁποίας συνεφωνήσας μὲ ἡμᾶς νὰ πολιτεύεσαι (: νὰ ζῆς ὡς πολίτης). Πρῶτον μὲν λοιπὸν ἀπάντησέ μας ἀκριβῶς εἰς αὐτό, ἂν δηλαδὴ ἀληθῆ λέγομεν ἰσχυριζόμενοι ὅτι οὐ ἔχεις συμφωνήσει ἐμπρόκτως, καὶ ὄχι (=ἀλλ' οὐ) μὲ λόγια, νὰ ζῆς ὡς πολίτης συμφώνως μὲ ἡμᾶς (=καθ' ἡμᾶς), ἢ οὐχὶ ἀληθῆ». Τί νὰ ἀποκριθῶμεν εἰς αὐτά, Κρίτων; Ἄλλο τίποτε ἢ νὰ ὁμολογήσωμεν (ὅτι λέγουν ἀληθῆ);

ΚΡ. Ἀνάγκη εἶναι (νὰ ὁμολογήσωμεν), Σωκράτη.

ΣΩ. »Δοιπόν», θὰ ἔλεγαν (οἱ νόμοι), «ἄλλο τι (κάμεις) ἢ παραβαίνεις (: δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι παραβαίνεις) τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἔκαμες μὲ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους (=ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτούς), καὶ τὰς ὁμολογίας, ἐνῶ δὲν συνεφωνήσας (=οὐχ ὁμολογήσας) ἐξ ἀνάγκης οὐδὲ ἠπατήθης οὐδὲ ἠναγκάσθης ἐντὸς ὀλίγου χρόνου νὰ σκεφθῆς, ἀλλ' ἐντὸς ἐβδομήκοντα ἐτῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων (σοῦ) ἦτο δυνατόν νὰ ἀπέλθῃς, ἂν δὲν (σοῦ) ἤμεθα ἀρεστοὶ ἡμεῖς καὶ ἂν δὲν (=μηδὲ=καὶ εἰ μὴ) σοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν δίκαιαι αἱ (μεταξὺ μας)

συμφωνίαι; Σὺ δ' ὅμως οὔτε τὴν Λακεδαιμόνα ἐπροτίμας οὔτε τὴν Κρήτην, περὶ τῶν ὁποίων, ὡς γνωστὸν (=δὴ), κάθε φορὰ (ποῦ συζητεῖς περὶ τῶν διαφόρων πολιτευμάτων) λέγεις ὅτι εὐνομοῦνται (: ὅτι ἔχουν καλοὺς νόμους), οὔτε ἄλλην καμίαν ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις οὐδὲ ἀπὸ τὰς βαρβαρικὰς, ἀλλ' ἀπεδήμησες ἐξ αὐτῆς (: ἐκ τῶν Ἀθηναίων) ὀλιγότερον ἀπὸ ὅτι (ἀποδημοῦν) (= ἢ [ἀποδημοῦσι]) οἱ χωλοὶ καὶ οἱ τυφλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάηροι· τόσον πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀθηναίους σοῦ ἤρρεσεν ἡ πόλις καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι προφανῶς (=δὴλον δι)· διότι εἰς ποῖον δύναται νὰ ἀρέσκη μία πόλις χωρὶς νόμους; Καὶ τώρα λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ ἐμμείνης (=οὐκ ἐμμένεις) εἰς τὰ συμπεφωνημένα; (: εἰς ὅσα μεταξὺ μας ἔχομεν συμφωνήσει;) (Θὰ ἐμμείνης) ἂν βέβαια πείθουσαι εἰς ἡμᾶς, Σωκράτη· καὶ ἐπομένως δὲν θὰ γίνης καταγέλαστος μὲ τὴν φυγὴν σου ἐκ τῆς πόλεως.

Παρατηρήσεις.

ἐνέξεσθαι, μέσ. μέλλ. (ὡς πθηκ.) ἀπρμφ. τοῦ ἐνέχομαι=καθίσταμαι ἔνοχος, ἐνοχοποιοῦμαι· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ φαμεν ὡς λεκτικῆ ῥ. 'σε, ὑποκμ. τοῦ ἐνέξεσθαι (ἐτεροπροσωπία) ταῖς αἰτίαις, ἀντικμ. τοῦ ἐνέξεσθαι.—Ἀθηναίων, γνκ. διαιρικ. τοῦ ἤκιστα.—ἐν τοῖς μάλιστα, βραχυλογία=ἐν τοῖς ἐνεξομένοις οὐ μάλιστα ἐνέξει· κατοπιν τὸ ἐν τοῖς κατήνησεν ἐπίρρ. ἐπιτατικὸν (πρβλ. κεφ. I «ἐν τοῖς βαρύτατα» ἐν σελ. 6).—διὰ τί δὴ, δηλ. φατέ ἐμὲ ἐνέξεσθαι ταῦταις ταῖς αἰτίαις ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων.—ἂν καθάπτοιτο, δυνητικ. εὐκτκ. 'μον, ἀντικμ. (διατί κατὰ γνκ. ;).—λέγοντες, μτχ. τροπκ.—ὅτι ἐν τοῖς κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ λέγοντες.—ἐν τοῖς μάλιστα, καὶ ἐδῶ βραχυλογία=ἐν τοῖς ὁμολογηκῶσι μάλιστα Ἀθηναίων ὁμολογηκῶς κτλ.—ὁμολογηκῶς, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ τυγχάνω· αὐτοῖς τὴν ὁμολογίαν, ἀντικμ. τοῦ ὁμολογηκῶς.—ταύτην τὴν ὁμολογίαν, ὅτι δηλ. θὰ ἐκτελεῖ τὰ προστατιτόμενα.—ὅτι πῶ Σώκρ. κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ φαίεν ἂν.—ἡμῖν, δικ. προσωπκ. κτητικ. τοῦ ἐστι· τεκμήρια, ὑποκμ. τοῦ ἐστιν (ἀτ. σύντ.) τούτων, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ τεκμήρια· ἀντὶ τοῦ πληθ. ἀνεμμένο ἐνικός ἀριθμός: τούτου (ὅτι δηλ. σοὶ καὶ ἡμεῖς ἤρρεσκομεν καὶ ἡ πόλις).—οὐ... ἂν ἐπεδήμεις, ἀπόδοσις τῆς ὑποθκ. προτ. εἰ μὴ σοὶ δ. ἤρρεσεν (β' εἰδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν).—τῶν ἄλλων Ἀθ. ἀπ., γνκ. συγκρηκ., διότι τὸ ἐπίρρ. διαφερόντως ἐνέχει συγκριτικὴν ἔννοιαν.—ἐπὶ θεωρίαν, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκοπόν· θεωρία, κυρ. ἐκαλεῖτο ἡ πρεσβεία, ἡ ὁποία ἐστέλλετο ὑπὸ τῆς πόλεως εἰς τινὰ τελετὴν ἢ πανήγυριν (ὅπως οἱ Ἀθην. κατ' ἔτος ἐστελλον εἰς Ἀθῆλον)· ἐδῶ=τὸ νὰ εἶναι τις θεατῆς κατὰ τοὺς πανελληνίους ἀγῶνας (Ὀλύμπια, Πύθια, Ἰσθμια, Νέμεια).—ὅτι μὴ (μετ' ἀρνητικὴν πρότ.)=πλὴν, ἐκτός.—εἰς Ἰσθμόν, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἰσθμια.—οὔτε ἄλλοσε οὐδαμῶσε, δηλ. ἤλθες· ἄλλοσε, οὐδαμῶσε, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦντα τὴν εἰς τόπον κίνησιν.—εἰ μὴ ποι, δηλ. ἤλθες.—στρατευσόμενος, μτχ. τελκ.=ἵνα στρατεύσῃ· στρατεύομαι=ἐκτελεῶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὁ Σώκρ. ἐξεστράτευσεν καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὰς

θηρακικὰς πόλεις Ποτειδαίαν (τὸ 432) καὶ Ἀμφίπολιν (τὸ 422) καὶ παρὰ τὸ Δῆλιον τῆς Βοιωτίας (τὸ 424).—*ὡσπερ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι* (δηλ. ἀποδημοῦσι), ἀναφρ. πρότ.—*ἄλλης πόλεως οὐδὲ νόμων*, ἀντικμ. τοῦ εἰδέναι τεθὲν προληπτικῶς κατὰ γνκ. ἀντί: οὐδ' ἐπιθυμία σε ἔλαβεν εἰδέναι ἄλλην πόλιν καὶ ἄλλους νόμους.—*ἡμεν*, πρτκ. τοῦ εἰμί· ἱκανοί, κτγρμ.—*ἤρῳ*, πρτκ. τοῦ αἰροῦμαι (ἤρῳμην, ἤρῳ, ἤρῳτο κτλ.)=προτιμῶ.—*καθ' ἡμᾶς*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν συμφωνίαν.—*τά τε ἄλλα*, κυρ.: αἰτ. τοῦ κατὰ τι εἰς τὸ ἐνν. καὶ καθ' ἡμᾶς ἐπολιτεύσῳ· ἔπειτα: *τά τε ἄλλα καὶ* = ἄλλως τε καὶ = καὶ μάλιστα.—*ὡς ἀρεσκούσης τῆς πόλεως*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.).

τοίνυν, ἐδῶ μεταβατικὸς (ὄχι συμπερασματικὸς)=δέ.—*ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ*, δηλ. μετὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἀναγνωρισίαν τῆς ἐνοχῆς τοῦ Σωκρ.—*ἐξῆν*, πρτκ. τοῦ ἄπροσ. *ἔξεσσι* = εἶναι δυνατὸν *τιμῆσασθαι*, ὑποκμ. τοῦ *ἐξῆν σοι*, δτκ. προσωπκ. τοῦ *ἐξῆν* καὶ ὑποκμ. τοῦ *τιμῆσασθαι*· *φυγῆς*, γνκ. τοῦ τιμήματος· *τιμῶμαι ἐμαυτῷ φυγῆς* = ὀρίζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ὡς τιμωρίαν τὴν ἐξορίαν· ὁ κατηγορὸς τοῦ Σωκρ. Μέλτης εἰχεν ὀρίσει· εἰς τὴν ἔγγραφον κατηγορίαν του ὡς τιμωρίαν τὸν θάνατον ἀφοῦ ἐκηρύχθη ὁ Σωκρ. ἐνοχος, εἶχε καὶ αὐτὸς κατὰ τοὺς νόμους τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιπροτείνῃ καὶ νὰ ὀρίσῃ τὴν ποινὴν, τῆς ὁποίας ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἄξιον· οἱ δικασταὶ τότε διὰ δευτέρας ψηφοφορίας ὄριζον τὴν ποινὴν.—*εἰ ἐβούλου*, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *ἐξῆν σοι φυγῆς τιμῆσασθαι* (β' εἶδος· ἐδῶ ἢ ἀπόδοσις ἄνευ τοῦ ἄν, διότι δηλοῦται ὡς ἀπραγματοποίητος ἢ διὰ τοῦ ἀπρμφ. ἐκδηλουμένη πρᾶξις· ἐὰν τὸ *ἐξῆν* ἐλάμβανε τὸ ἄν, θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ πραγματικὸν αὐτὸ τὸ *ἐξῆν* καὶ οὐχὶ ἢ ὑπὸ τοῦ ἀπρμφ. ἐκδηλουμένη πρᾶξις).—*ἀκούσης, ἐκούσης*, μτχ. ἀπόλ. (τροπκ.).—*ποιῆσαι*, ἐκ τοῦ *ἐξῆν σοι*.—*ἐκαλλωπίζου*, πρτκ. τοῦ *καλλωπίζομαι*, κυρ.=καίμω τὸν ἑαυτὸν μου ὄραϊον, στολίζομαι· ἔπειτα μτφρκ.=σεμνύνομαι, καμαρώνω.—*ὡς οὐκ ἀγανακτῶν*, ἢ μτχ. αἰτλγκ.—*εἰ δέοι τεθνᾶναι σε*, αἰτλγκ. πρότ. περὶ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ αἰτίου μετὰ τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικὰ ρ. ἰδ. κεφ. 1 «*εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν*» ἐν σελ. 6.—*τεθνᾶναι*, ὑποκμ. τοῦ ἄπροσ. *δέοι σε*, ὑποκμ. τοῦ *τεθνᾶναι*.—*ἔφησθα*, β' ἐνικ. πρόσ. πρτκ. τοῦ *φημί* (*ἔφην, ἔφῃσθα, ἔφῃ—ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν*).—*πρὸ τῆς φυγῆς*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως (πρβλ. κεφ. 9 «*πρὸ τοῦ ἀδικεῖν*» ἐν σελ. 29).—*αἰσχύνει*, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ *αἰσχύνομαι*.—*ἡμῶν*, ἀντικμ. τοῦ *ἐντρέπει* (ὡς φροντίδος σημαντικοῦ ρ.)· *ἐντρέπει*, β' ἐνικ. πρόσ. ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ *ἐντρέπομαι* (μετὰ γνκ. προσ.)=στρέφομαι πρὸς τινα, δίδω προσοχὴν, ἐνδιαφέρομαι διὰ τινα.—*ἐπιχειρῶν*, μτχ. αἰτλγκ.—*πράτεις*, ἀποπειρατκ. ἐνεστ.—*ἄπερ ἄν... πράξειεν*, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *πράτεις*.—*παρὰ τὰς ξυνηθείας καὶ (παρὰ) τὰς δμ.*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλοῦντες διαφορὰν ἢ ἐναντιότητα.—*καθ' ἃς*, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν συμφωνίαν.—*ἡμῖν*, ἀντικμ. τοῦ *ξυνηθεῖν* (μέσ. ἄορ. β' ὀριστκ. τοῦ *ξυνηθεῖμαι*).—*ἡμῖν τοῦτο*, ἀντικμ. τοῦ *ἀπόκριναι* (μέσ. ἄορ. προστκ. τοῦ *ἀποκρίνομαι*).—*εἰ ἀληθῆ λέγομεν* κτλ., πλαγιά ἐρωτμκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπέξῃ. τοῦ *τοῦτο*.—*φάσκοντες*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *φημί*· ἢ μτχ. τροπκ.—*ἔργω· λόγῳ*, δτκ. τροπκ.—*φῶμεν*, ὑποτκ. ἀπορημκ.—*ἄλλο τι* (δηλ. *φῶμεν*) ἢ *δομολογῶμεν*, καὶ ἐδῶ αἰ ὑποτκ. ἀπορηματικά.—*ἀνάγκη*, δηλ. *ἔστιν ἡμᾶς ὁμολογεῖν*.

ἄλλο τι, δηλ. *ποιεῖς*.—*ἄν φαῖεν*, ὡς ὑποκμ. ἐνν. *οἱ νόμοι*.—*ξυνηθείας*

καὶ ὁμολογίας, ἀντικμ. τοῦ παραβαίνεις.—ὁμολογήσας, ἀπατηθεῖς, ἀναγκα-
σθεῖς, μτχ. ἐνδtk.—ὑπὸ ἀνάγκης, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν.—ἐν οἷς (δηλ.
ἔτεσιν ἐβδ.), ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν χρόνον.—εἰ μὴ ἠρέσκομεν μηδὲ (=καὶ εἰ
μὴ) ἐφαίνοντο... εἶναι, ὑποθtk. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐξῆν ἀπιέναι (β' εἶδος
καὶ ἐδῶ ἢ ἀπόδοσις ἄνευ τοῦ ἄν' ἰδ. ἀνωτέρω: εἰ ἐβούλου).—φῆς (ἢ φῆς), β'
ἐνικ. πρόσ. ἔνεστ. ὀρισtk. τοῦ φημί.—ἄς, ὑποκμ. τοῦ εὐνομεῖσθαι.—Λακεδαί-
μονα - Κρήτην, δωρικαὶ γῶραι ἔχουσαι ὅμοιον πολίτευμα καὶ ὅμοια ἦθη· ὁ Σωκρ.
συχνὰ ἐπῆνει τὰς δωρικὰς πολιτείας τῆς Κρήτης καὶ Λακεδαιμόνος διὰ τὴν ἐν
αὐταῖς ἐπικρατοῦσαν εὐνομίαν καὶ εὐπειθειαν.—ἐλάττω, σύστοιχ. ἀντικμ.—ἐλάτ-
τους ἀποδημίας.—ἢ (ἀποδημοῖσιν) οἱ κtl., β' ὄρος τῆς συγκρίσεως, διότι τὸ
διαφερόντως ἐνέχει συγκριtk. ἔννοιαν.—δήλον ὅτι, φράσις παραχθεῖσα κατὰ
παράλειψιν τοῦ ρ. εἰδικῆς προτάσεως καὶ λαμβανομένη ὡς βεβαιωτικὴν
ἐπίρρ.=προφανῶς, βεβαίως (Ἐντεῦθεν προῆλθε τὸ ἐπίρρ. τῆς νέας γλώσσης
δηλον ὅτι καὶ δηλαδῆ).—τοῖς ὁμολογημένοις, πθtk. πρκμ. μτχ. τοῦ ὁμο-
λογοῦμαι· ἢ μτχ. ἐπιθtk. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἐμμένεις.—ἐὰν ἡμῖν
γε πείθῃ, ὑποθtk. πρότ. ὡς ἀπόδοσις ἐνν. ἐμμενεῖς (β' εἶδος σημ. τὸ προσδο-
κώμενον).—ἔσει, β' ἐνικ. πρόσ. μέλλ. ὀρισtk. τοῦ εἰμί.—καταγέλαστος, κτηγμ.—
ἐξελεθῶν, μτχ. τροπκ.

Κεφ. 15.

» Διότι σκέψου πρὸς στιγμήν, ἐὰν παραβῆς αὐτὰ (: τὰς ὁμολογίας
σου αὐτὰς) καὶ διαπράξῃς κανὲν ἀπὸ τὰ ἀδικήματα αὐτά, τί καλὸν θὰ
κάμῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἢ εἰς τοὺς φίλους τοὺς ἰδικούς σου. Διότι
ὅτι μὲν βέβαια θὰ κινδυνεύουσιν οἱ φίλοι σου καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ
ἐξορισθοῦν καὶ νὰ στερηθοῦν τὴν πατρίδα των ἢ τὴν περιουσίαν των νὰ
χάσουν, σχεδὸν πως εἶναι φανερόν· οὐ δὲ ὁ ἴδιος πρῶτος μὲν, ἐὰν ἔλθῃς
εἰς καμίαν ἀπὸ τὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλὴ πλησίον (=τῶν ἐγγύ-
τατα [οὐσῶν] πόλεων), ἢ εἰς τὰς Θήβας δηλαδῆ ἢ εἰς τὰ Μέγαρα
—διότι καὶ αἱ δύο εὐνομοῦνται—ὡς ἐχθρὸς θὰ ἔλθῃς, Σωκράτη, τῆς
πολιτείας τούτων, καί, ὅσοι βεβαίως ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ἰδικὰς των
πόλεις, θὰ σὲ ὑποβλέπουν (: θὰ σὲ κοιτάζουν μὲ ὑποπτικὴν καὶ ἐχθρι-
κὴν βλέμμα), διότι θὰ (σὲ) νομίζουσιν διαφθορέα τῶν νόμων, καὶ (ἔτσι)
θὰ ἐνισχύσῃς ὑπὲρ τῶν δικαστῶν (: πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν δικαστῶν)
τὴν γνώμην (τῶν ἀνθρώπων), ὥστε νὰ πιστεύουν, ὅτι ὀρθῶς τὴν δί-
κην ἐδίκασαν· διότι ὅστις εἶναι διαφθορεὺς νόμων βεβαιότατα, νομίζω
(=που), ἢ θελε πιστευθῆ διὰ εἶναι διαφθορεὺς νέων καὶ ἀνοήτων ἀν-
θρώπων. Λοιπὸν ποῖον ἐκ τῶν δύο, θὰ ἀποφύγῃς τὰς εὐνομουμένας
πόλεις καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοὺς χρησιωτάτους; Καὶ ἂν κάμῃς αὐτὸ
(=ποιοῦντί [σοι] τοῦτο), ἄραγε θὰ σοῦ ἀξίξῃ νὰ ζῆς; Ἡ θὰ πλη-
σιάζῃς τούτους καὶ δὲν θὰ ἐντρέπεσαι νὰ συζητῆς (: καὶ ἀναισχύντως
θὰ συζητῆς) (μαζί των)—, (διὰ νὰ λέγῃς) ποίους λόγους, Σωκράτη; ἢ

(τοὺς ἰδίους λόγους), τοὺς ἐποίους ἀκριβῶς (ἔλεγεσ) (= [τοὺς αὐτοὺς] οὐσπερ [ἔλεγεσ]) ἐδῶ, διὲ δηλαδὴ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη (εἶναι) ἀξιολογώτατον (: πολυτιμώτατον) (πρᾶγμα) εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; Καὶ δὲν νομίζεις διὲ θὰ φανῆ διὲ εἶναι (=δν) ἀπρεπὴς ἡ τοιαύτη διαγωγὴ τοῦ Σωκράτους (=τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα); πρέπει βέβαια γὰ (τὸ) νομίζης.

» Ἄλλ' ἀπὸ αὐτοὺς μὲν τοὺς τόπους θὰ ξεσηκωθῆς (: θὰ ἀναχωρήσης), θὰ ἔλθης δὲ εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἰς τοὺς φίλους τοῦ Κρίτωνος· διότι ἐκεῖ, ὡς γνωστὸν (= δῆ), μεγίστη ἀκαταστασία (ὑπάρχει) καὶ ἀκολασία, καὶ ἴσως εὐχαρίστως θὰ ἀκούουν (= ἀκούοιεν ἄν) ἀπὸ σέ, μὲ πόσον γελοῖον τρόπον (= ὡς γελοῖως) ἀπὸ τὸ δεσποτικὸν ἐδραπέτευες, ἀφοῦ περιετιλίχθης κάποιαν ἐνδυμασίαν, ἀφοῦ δηλαδὴ ἔλαβες (καὶ ἐφόρεσες) ἢ (κάποιο) δερμάτινον φόρεμα (= διφθέραν) ἢ ἄλλα (φορέματα), ὅποια, ὡς γνωστὸν, συνηθίζου γὰ φοροῦν οἱ δραπέτευοντες, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἠλλάξες καὶ τὴν μορφήν σου· διὲ δὲ (σὺ) γέρων ἄνθρωπος, ἐνῶ ὀλίγος χρόνος σοῦ μένει γὰ ζήσης, ὅπως εἶναι φυσικόν, ἐτόλμησες τόσον αἰσχρῶς (: ἀναξιοπρεπῶς) γὰ ἐπιθυμῆς γὰ ζῆς, ἀφοῦ παρέβης νόμους τοὺς μεγίστους, δὲν θὰ εὑρεθῆ κανεῖς, ὃ ὅποιος γὰ σοῦ τὸ εἶπη (= οὐδεὶς [ἔσται] ὃς ἐρεῖ); ἴσως, ἐὰν δὲν ἐνοχλῆς κανένα· εἰδεμὴ, θὰ ἀκούσης, Σωκράτη, πολλὰ ἀνάξια τοῦ ἑαυτοῦ σου. θὰ ζῆς λοιπὸν κολακείων (= ὑπερχόμενος) ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δουλικῶς (πρὸς αὐτοὺς) φερόμενος—καὶ τί (ἄλλο) θὰ κάμνης (= τί ποιῶν = καὶ τί [ἄλλο] ποιήσεις) παρὰ θὰ εὐωχῆσαι (: θὰ τρῶς καὶ θὰ πίνης καλὰ = εὐωχούμενος = εὐωχήσει) εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὡσὰν γὰ ἔχης ἀποδημήσει διὰ δεῖπνον (: δι' εὐωχίαν) εἰς τὴν Θεσσαλίαν; καὶ (τότε) οἱ ὠραῖοι ἐκεῖνοι λόγοι περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐν γένει τῆς ἀρετῆς, ποῦ θὰ μᾶς πᾶνε; (: τί θὰ μᾶς γίνουν;)

» Ἄλλὰ τάχα χάριν τῶν παιδιῶν σου θέλεις γὰ ζῆς, διὰ γὰ τὰ ἀνατρέψης καὶ γὰ τὰ ἐκπαιδέυσης; Ἄλλὰ τί; εἰς τὴν Θεσσαλίαν θὰ τὰ ὀδηγήσης καὶ (= αὐτοὺς ἀγαγὼν = αὐτοὺς ἄξεις καὶ) θὰ τὰ ἀνατρέψης καὶ θὰ τὰ ἐκπαιδέυσης, ἀφοῦ (τὰ) ἐκπατρίσης (= ξένους [αὐτοὺς] ποιήσας), διὰ γὰ ἀπολαύσουν καὶ αὐτὸ (τὸ καλὸν) ἀπὸ σέ; ἢ τοῦτο μὲν δὲν (θὰ γίνῃ), ἐδῶ ὅμως (εἰς τὰς Ἀθήνας) ἀνατρεφόμενα, ἐὰν ζῆς σὺ, καλύτερον θὰ ἀνατρέφονται καὶ θὰ ἐκπαιδεύονται, ἄν καὶ σὺ δὲν θὰ εἶσαι μαζί μὲ αὐτά; οἱ φίλοι βέβαια (= γὰρ) οἱ ἰδιῶκοί σου θὰ φροντίζουν δι' αὐτά. Ποῖον ἐκ τῶν δύο (ὅμως), ἐὰν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀποδημήσης, θὰ φροντίσουν, ἐὰν δὲ εἰς τὸν Ἄδην ἀποδημήσης, δὲν θὰ φροντίσουν; Ἐὰν βεβαίως ὑπάρχει (: ἐλπίζεται) καμία ὠφέλεια

ἀπὸ αὐτοῦς, οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι εἶναι φίλοι σου, πρέπει βέβαια νὰ νομίξης (ὅτι, καὶ εἰς τὸν ἄδην ἐὰν ἀποδημήσης, θὰ φροντίσουν).

Παρατηρήσεις.

* σκόπει γὰρ δὴ κτλ., ἐν τῷ κεφ. τούτῳ ὁ Σωκρ. ἐξετάζει τὸ ζήτημα ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως ἀποδεικνύων ὅτι ἡ δραπέτευσις καὶ πρακτικῶς εἶναι ἀνωφελής.—*παραβὰς καὶ ἐξαμαρτάνων*, μτχ. ὑποθκ.=*ἐὰν παραβῆς καὶ ἐξαμαρτάνης*.—*τί ἀγαθὸν ἐργάσει* κτλ., πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ἐκ τοῦ σκόπει.—*ἐργάσει*, β' ἐνικ. πρόσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *ἐργάζομαι*: ἀγαθὸν αὐτῶν, ἀντικείμενα τοῦ *ἐργάσει*: με δύο ἀντικμ. ἀμφοτέρω κατ' αἰτ. συντάσσονται συνηθέστατα τὰ ρ. *δρᾶν, ἐργάζεσθαι, ποιεῖν* (τινά τι [ἀγαθὸν ἢ κακόν]).—*οἱ ἐπιτήδαιοι*, ὡς οὐσ.=οἱ φίλοι.—*ὅτι μὲν... ἀπολέσαι*, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ *δηλόν* (ἔστι).—*φεύγειν, στερηθῆναι, ἀπολέσαι*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *κινδυνεύουσι*: ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. *οἱ ἐπιτήδαιοι* (ταυτοπροσωπία).—*φεύγειν*, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *φεύγω* (*ἔφευγον, φεύξομαι* καὶ [δωρικὸς] *φευξοῦμαι, ἔφυγον, πέφευγα, ἐπεφεύγειν*)=ἐξορίζομαι.—*αὐτοί*, κτγρμτκ. προσδ.—*σχεδόν τι*, ἰδ. κεφ. 6 «*σχεδόν τι*» ἐν σελ. 20.—*αὐτός*, κτγρμτκ. προσδ. εἰς τὸ σὺ (ἐννοούμενον ὑποκμ. τοῦ *ἔλθης*).—*εἰς τῶν ἐγγύτατα... εἰς τινα τῶν ἐγγύτατα* (οὐσῶν) *πόλεων*.—*ἐγγύτατα*, ἐπιρρ. τοπκ. ὑπερθ. (*ἐγγύς, ἐγγυτέρω ἢ ἐγγύτερον, ἐγγυτάτω ἢ ἐγγύτατα*).—*Θήβαζε* (= *Θήβας·δε*), *Μεγαράδε*, ἐπιρρ. τοπκ. δηλοῦντα τὴν εἰς τόπον κίνησιν τὰ ἐπιρρ. αὐτὰ εἶναι ἐπεξήγ. τοῦ: *εἰς τῶν ἐγγύτάτα τινα πόλεων*.—*πολέμιος*, κτγρμ.—*ἤξεις*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *ἦκω* (ἐνεστ. με σημ. πρkm.=*ἔχω ἔλθει*).—*τῇ πολιτείᾳ*, δτκ. ἀντικειμνκ. εἰς τὸ *πολέμιος*.—*δοσοιπερ κήδονται... πόλεων*, ἀναφρ. πρότ.—*κήδομαι* (πρτκ. *ἐκκηδόμεν*)=φροντίζω.—*τῶν πόλεων*, ἀντικμ. κατὰ γγκ., διότι τὸ *κήδονται* εἶναι ρ. φροντίδος σημαντικόν.—*ὑποβλέπονται*, μέσ. μέλλ. (με σημ. ἐνεργτκ.) ὀριστκ. τοῦ *υποβλέπω* (*ὑπέβλεπον, υποβλέψομαι, υπέβλεψα*)=βλέπω με βλέμμα ὑποπτον.—*ἡγούμενοι*, μτχ. αἰτγκ. ὡς ἀντικμ. ἐνν. σε' *διαφθορέα*, κτγρμ. *τῶν νόμων*, γγκ. ἀντικμνκ. τοῦ *διαφθορέα*.—*τοῖς δικασταῖς*, δτκ. χαριστκ.—*τὴν δόξαν*, δηλ. *τῶν ἀνθρώπων*.—*ὥστε δοκεῖν... δικάσαι*, συμπερασμ. πρότ. *δοκεῖν*, ὡς ὑποκμ. ἐνν. *τοὺς ἀνθρώπους*: *δικάσαι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *δοκεῖν*: ὡς ὑποκμ. τοῦ *δικάσαι* ἐνν. *τοὺς δικαστάς*.—*δόξειεν ἄν*, ὡς ὑποκμ. τούτου χρησιμεύει ἡ ἀναφρ. πρότ. *δοτις νόμων διαφθορέυς ἐστι*.—*γένων, ἀνθρώπων*, γγκ. ἀντικμνκ. τοῦ *διαφθορέυς*.—*φεύξει*, β' ἐνικ. πρόσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *φεύγω*, τὸ ὅποιον ἐδῶ=ἀποφεύγω.—*τῶν ἀνδρῶν*, γγκ. διαιωτκ.—*ποιοῦντί (σοι)*, ἢ μτχ. ὑποθκ.=*ἐὰν σὺ ποιῆς*.—*ἄξιον ἔσται*, ἀπρσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀπρμφ. *ζῆν' σοι*, δτκ. προσωπκ. τοῦ *ἄξιον ἔσται* καὶ ὑποκμ. τοῦ *ζῆν' διαλεγόμενος*, κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ *ἀναισχυντήσεις* (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *ἀναισχυντῶ*).—*τίνας λόγους*, ἀντικμ. τῆς ἐνν. μτχ. *λέγων*.—*οὔσπερ ἐνθάδε*, δηλ. *ἔλεγες*.—*ὡς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη* (δηλ. *ἐστι*) *πλείστου ἄξιον* (*πράγμα*) κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγ. τοῦ *οὔσπερ ἐνθάδε* (*ἔλεγες*).—*πλείστου*, γγκ. τῆς ἀξίας εἰς τὸ *ἄξιον*.—*ὄν*, κτγρμτκ. μτχ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *φανῆσθαι* (μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *φαίνομαι*): τὸ ἀπρμφ. εἶναι εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *οἶε* (ὡς δοξαστικῶ ρ.) *τὸ πρᾶγμα*, ὑποκμ.

τοῦ φανεῖσθαι· ἄσχημον (κτριμ.), οὐδ. ἐπίθ. (ὁ καὶ ἡ ἄσχημων, τὸ ἄσχημον, -ονος = ἀπρεπής). — τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα, περιφρασις = ὁ Σωκράτης. — οἶσθαι γὰρ χεῖρ, δηλ. ἄσχημον ὄν φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σ. πρᾶγμα. — οἶσθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. χεῖρ ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμ. ἔνν. ἢ αἰτ. σε.

ἀπαρεῖς, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἀπαίρω (ἀπῆρον, ἀπαρῶ, ἀπῆρα, ἀπῆρα, ἀπῆρα, ἀπῆρα) = σηκώνω τὴν ἄγκυραν καὶ ἀποπέω, ἀναχωρῶ. — πλεῖστη ἀταξία καὶ ἀκολασία, ἔνν. τὸ ρ. ἐστί· οἱ Θεσσαλοὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἦσαν περιβόητοι διὰ τὸν ἀκόλαστον βίον των. — ἂν ἀκούοιεν, δυνητκ. εὐκτκ. λαμβανομένη ἐδῶ μὲ σημ. μέλλ. ὀριστκ. = ἀκούσονται (πρβλ. κεφ. 1 «ἂν ἐνέγκαιμι» ἐν σελ. 6). — σου, ἀντικμ. τοῦ ἂν ἀκούοιεν. — ὡς γελοῖος... ἀπεδίδρασκες κτλ., πλαγία ἐρωτητκ. πρῶτ. περὶ τοῦ ὡς ἰδ. κεφ. 1 «ὡς ἡδέως καθεύδεις» ἐν σελ. 5. — σκευὴν τὴν τινα περιθέμενος (μέσ. ἀόρ. β' μτχ. τοῦ περιτίθεμαι), ἢ ἀπόδοσις τοῦ τε κατωτέρω: καὶ τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ μεταλλάξας· αἱ μτχ. εἶναι χροικ. = ἐπεὶ περιέθου, ἐπεὶ μετέλλαξας. — ἢ διφθέραν λαβῶν ἢ ἄλλα (ἰμάτια), ἐπεξήγησις τοῦ σκευὴν τινα περιθέμενος· ἢ μτχ. λαβῶν χροικ. = ἐπεὶ ἔλαβες· διφθέρα 1) = δέρμα κατεργασμένον, πεσοί· αἱ διφθέραι ἐχρησίμευον ὡς χάριτες διὰ γραφὴν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὶν εἰσαχθῆ ὁ πάτυρος· 2) ὅπως ἐδῶ = δερμάτινον φόρεμα, προβιά. — ἐνοσκευάζεσθαι, τελκ. ἀπρμ. ἐκ τοῦ εἰώθασαι. — ἐνοσκευάζομαι = ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι, φορῶ. — τὸ σχῆμα μεταλλάξας, ἔνν. ἀλλοίωσιν τῆς μορφῆς αὐτοῦ τοῦ σώματος, ὡς τοῦ πάγωνος, τὸν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τοῦ χρώματος καὶ τῆς στάσεως τοῦ ὄλου σώματος. — ὅτι δὲ γέρων ἀνῆρ... ἐτόλμησας... παραβάς, εἰδικ. πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἐρεῖ. — γέρων ἀνῆρ, παράθεσις εἰς τὸ ἔνν. ὑποκμ. τοῦ ρ. σὺ. — μικροῦ χρόνου λοιποῦ ὄντος, γνκ. ἀπόλυτος (ἐνδτκ.) = εἰ καὶ μικροῦ χρόνου λοιπὸς ἐστί. — ὡς τὸ εἰκός (ἐστί), ἀναφρκ. πρῶτ. — παραβάς, μτχ. χροικ. = ἐπεὶ παρέβης. — οὐδεὶς δὲ ἐρεῖ = οὐδεὶς ἐστί, δὲ ἐρεῖ (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ λέγω). — ἴσως, δηλ. οὐδεὶς ἐρεῖ (ἀπόδοσις τῆς ὑποθκ. πρῶτ. ἂν μὴ τινα λυπῆς [δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον]). — εἰ δὲ μὴ = ἂν δὲ τινα λυπῆς. — ἀκούσει, β' ἐνικ. πρῶσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἀκούω. — πολλὰ καὶ ἀνάξια = πολλὰ ἀνάξια. — ὑπερχόμενος καὶ δουλεύων, μτχ. τροπκ. — βιώσει, β' ἐνικ. πρῶσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ζῶ. — τί ποιῶν ἢ εὐωχούμενος κτλ., ἢ μετάφρασις ἔγινεν, ὡς ἐὰν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶχεν ὡς ἐξῆς: καὶ τί ποιήσεις ἢ εὐωχῆσαι κτλ. οἱ Θεσσαλοὶ ἐφημιζοντο ὡς πολυφάγοι. — εὐωχούμενος, ἐνεστ. μτχ. τοῦ εὐωχοῦμαι (εὐωχοῦμην, εὐωχῆσομαι καὶ πθτκ. ἀόρ. ὡς μέσος εὐωχῆσθην) = τρώω καὶ πίνω καλά. — ἐπὶ δεῖπνον, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκοπὸν = γιὰ εὐωχίαν, γιὰ συμπόσιον. — ἡμῖν, δτκ. ἡθικῆ.

ἀλλὰ δὴ τῶν παιδῶν ἕνεκα κτλ., ὁ Σωκρ. ἀνασκευάζει ἐδῶ τὸ σπουδαιότατον ἐπιχείρημα τοῦ Κρίτωνος, τὸ τῶν παιδῶν (ἰδ. κεφ. 5). — τῶν παιδῶν ἕνεκα, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν σκοπὸν = χάριν τῶν παιδιῶν, γιὰ τὰ παιδιά. — ἀγαγόν, μτχ. ὑποθκ. = ἐὰν ἀγάγης. — ποιήσας, μτχ. χροικ. = ἐπὶ ποιήσας· ὡς ἀντικμ. ἔνν. αὐτούς· ξένους, κτριμ. — ἵνα καὶ τοῦτο ἀπολαύσῃ, εἰρωνικῶς καὶ μετὰ πικρίας· τοῦτο σοῦ, ἀντικμ. τοῦ ἀπολαύσῃ. — ἢ τοῦτο μὲν οὐ = ἢ τοῦτο μὲν οὐκ ἔσται. — αὐτοῦ (τοπκ. ἐπίρρ.), δηλ. ἐν Ἀθήναις. — σοῦ ζῶντος, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.) = ἐὰν οὐ ζῆς. — θρέφονται καὶ παιδεύονται, μέσ. μέλλ. ὀριστκ. μὲ πθτκ. σημ. ὁ α' μέλλ. εἶναι τοῦ ρ. τρέφομαι. — μὴ ξυνότος

σοῦ, γιν. ἀπόλυτος (ἐνδtk.) ξυνόντος (= συνόντος), ἐνεστ. μτχ. τοῦ σύνειμί τινα = εἶμαι μαζί μέ τινα.— γάρ, ἐδῶ μέ τήν ἀρχικήν βεβαιωτικήν σημ.— βέβαια.— *πότερον ἐάν εἰς Θεττ.*, ἀσύνδετον ἀντί: *πότερον δὲ ἐάν εἰς Θεττ.* κτλ.— *εἰς Ἄδου* (δηλ. οἶκον) = εἰς τὸν Ἄδην.— *εἶπερ γέ τι ὄφελος... εἶναι*, ὑποθtk. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *οἴεσθαι γε χρή.*— *ὄφελος*, περὶ τούτου ἰδ. κεφ. 5 «ὄφελος (τὸ)» ἐν σελ. 17.— *τῶν φασκόντων*, μτχ. ἐπιθtk.— *σοι*, δtk. ἀντικμκ. εἰς τὸ: *τῶν ἐπιτηδείων.*— *οἴεσθαι γε χρή*, δηλ. *ἐπιμελήσεσθαι αὐτοὺς τῶν σῶν παιδῶν, καὶ εἰς Ἄδου ἐάν ἀποδημήσης.*— *οἴεσθαι*, ὑποκμ. τοῦ *χρή* ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. σε.

Κεφ. 16.

»*Λοιπόν, Σωκράτη, κείθου εἰς ἡμᾶς τοὺς τροφεῖς σου καὶ (= πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι = πείθου ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι καὶ) μήτε παιδιὰ μὴ προτιμᾶς μήτε τὴν ζωὴν μήτε κανὲν ἄλλο ἔμπρὸς εἰς τὸ δίκαιον, διὰ νὰ δύνασαι, διὰν ἔλθῃς εἰς τὸν Ἄδην, ὅλα αὐτὰ (ποῦ σὲ συμβουλεύομεν) ν' ἀπολογηθῆς (: νὰ εἶπῃς πρὸς ἀπολογία σου) εἰς τοὺς ἐκεῖ ἄρχοντας· διότι οὔτε ἐδῶ (ἐπὶ τῆς γῆς) διὰ σέ, ἂν πράττῃς αὐτὰ (ποῦ σὲ συμβουλεύει ὁ Κρίτων), δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι καλὸν οὔτε δίκαιον οὐδὲ δσιον, ὅπως ἐπίσης διὰ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου (: ἀπὸ τοὺς φίλους σου), οὔτε ἐκεῖ (εἰς τὸν Ἄδην), διὰν ἔλθῃς, θὰ εἶναι καλόν. Ἀλλὰ τώρα μὲν θ' ἀπέλθῃς (ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν), ἐάν ἀπέλθῃς, ἀδικημένος ὄχι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνθρώπων· ἐάν δὲ ἐξέλθῃς (ἀπὸ τὸ δεσμοτήριον καὶ φύγῃς), ἀφοῦ τόσον αἰσχρῶς ἀνταδικήσης καὶ ἀντικακουργήσης, ἀφοῦ δηλαδὴ παραβῆς τὰς ἰδικὰς σου ὁμολογίας καὶ τὰς συμφωνίας ποῦ ἔκαμες μὲ ἡμᾶς καὶ κακοποιήσης τούτους, τοὺς ὁποίους διόλου δὲν ἔπρεπε (νὰ κακοποιήσης), δηλαδὴ τὸν ἑαυτόν σου καὶ τοὺς φίλους σου καὶ τὴν πατρίδα καὶ ἡμᾶς, (τότε) καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ὠργισμένοι ἐναντίον σου, ἐφόσον (ἀκόμη θὰ) ζῆς, καὶ ἐκεῖ οἱ ἰδικοὶ μας ἀδελφοί, δηλαδὴ οἱ νόμοι ποῦ εἶναι εἰς τὸν Ἄδην, οὐχὶ εὐμενῶς θὰ σὲ ὑποδεχθοῦν (: δὲν θὰ σοῦ κάμουν καλὴν ὑποδοχὴν), διότι θὰ γνωρίζουν, ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχειρήσῃς νὰ καταστρέψῃς, ὅσον ἐζηρτάτο ἀπὸ σέ (= τὸ σὸν μέρος). Λοιπόν ἂς μὴ σὲ πείσῃ ὁ Κρίτων νὰ κάμῃς αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λέγει (αὐτός) μᾶλλον, παρὰ (αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λέγομεν) ἡμεῖς».*

Παρατηρήσεις.

ἀλλὰ... ποιοῦ, περὶ τοῦ ἀλλὰ μετὰ προσtk. ἰδ. κεφ. 10 «ἀλλὰ λέγε» ἐν σελ. 33.— *ἡμῖν*, ἀνtkμ. τοῦ *πειθόμενος*: *τοῖς σοῖς τροφεῦσι*, παράθεσις εἰς τὸ *ἡμῖν*.— *περὶ πλείονος ποιοῦμαι τι* = θεωρῶ τι σπουδαιότερον, προτιμῶ

τι.—πρὸ τοῦ δικαίου, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: μήτε παῖδας μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο (ιδ. κεφ. 6 «πρὸ τοῦ ἀδικεῖν» ἐν σελ. 29).—ἐλθὼν, μτχ. χρονκ.—ἐπὶ ἐλθῆς.—ταῦτα τοῖς ἄρχουσι, ἀντικμ. τοῦ ἀπολογησασθαι ἄρχοντες δὲ ἐννοοῦνται ὁ Αἰακός, ὁ Μίνως καὶ ὁ Ραδάμανθυς, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν δικαιοσύνην των ἔγιναν δικασταὶ εἰς τὸν Ἄδην.—οὔτε ἐνθάδε, συμπλέκεται μετὰ τοῦ οὔτε ἐκεῖσε ἀφικομένῳ.—ἀπολογησασθαι, τελκ. ἀρμφ. ἐκ τοῦ ἔχῃς (ὡς δυνητικοῦ ρ).—πράττοντι, μτχ. ὑποθκ.—ἐὰν πράττης.—οὐδὲ δικαιότερον οὐδὲ ὀσιώτερον, ἀναπτύσσεται εἰδικώτερον ἢ ἔννοια τοῦ ἄμεινον.—οὐδὲ ἄλλῳ κτλ., διὰ τοῦτου τοῦ οὐδὲ ἐπεκτείνεται ἡ ἔννοια ἢ δηλωθεῖσα διὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. (σοι).—ἄμεινον, δικ., ὄσ... ἄμεινον, τὰ συγκριτικὰ ἐδῶ ἀντὶ τῶν θετικῶν: ἀγαθόν, δίκαιον, ὄσιον... ἀγαθόν.—σοι, ἢ δικ. ἀνήκει εἰς τὸ ἄμεινον καὶ εἰς τὰ ἐπόμενα συγκριτικ., καὶ ὄχι εἰς τὸ φαίνεται.—ἀφικομένῳ, μτχ. χρονκ.—ἐπὶ ἀφίκη.—ἠδικημένος, πθκ. πρκμ. μτχ. τοῦ ἀδικοῦμαι ἢ μτχ. τροπκ.—ἄπει, μέλλων ὀρισκ. τοῦ ἀπέρχομαι (ἄπειμι ἄπει, ἄπεισι κτλ.).—ἀπίης, ἐνεστ. ὑποκτικ. τοῦ ἀπέρχομαι (ἀπίω, ἀπίης, ἀπίη κτλ.).—ἐὰν ἀπίης, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἄπει (δ' εἰδος).—ὑφ' ἡμῶν ὑπ' ἀνθρώπων, ποιηκ. αἰτιον.—ἐὰν δὲ ἐξέλθῃς..., ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν... (δ' εἰδος).—ἀνταδικήσας καὶ ἀντικακουρήσας, μτχ. χρονκ.—ἐπὶ ἀνταδικήσῃ καὶ ἀντικακουρήσῃ.—παραβὰς καὶ ἐργασάμενος, μτχ. χρονκ. ἐπεξηγοῦσαι τὰς προηγουμένας δι' αὐτὸ καὶ δὲν συνδέονται με αὐτάς.—κακὰ τούτους, ἀντικμ. τοῦ ἐργασάμενος (ιδ. κεφ. 15 «ἀγαθὸν ἐργάσει σαυτὸν» ἐν σελ. 48).—ἔδει, ὡς ὑποκμ. αὐτοῦ ἐνν. τὸ ἀρμφ. ἐργάσασθαι ὡς ὑποκμ. δὲ τοῦ ἀρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. σε οὖς, β' ἀντικμ. τοῦ ἐνν. ἐργάσασθαι ὡς α' ἀντικμ. ἐνν.: κακά.—σαυτὸν καὶ φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἡμᾶς (πολυσύνδετον), ἐπεξηγησις τοῦ τούτους, οὖς.—χαλεπανοῦμεν, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ χαλεπαίνω (ἐχαλέπαινον, χαλεπανῶ, ἐχαλέπηνα)=ὀργίζομαι σοι, ἀντικμ.—ζῶντι, μτχ. χρονκ.—ἔως ἂν ζῆς.—οἱ ἐν Ἄδου νόμοι, ἐπεξηγησις τοῦ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί ἐν Ἄδου=ἐν οἴκῳ Ἄδου.—εἰδότες, μτχ. τοῦ οἶδα (πρκμ. με σημ. ἐνεστ.) ἢ μτχ. αἰτλγκ.—τὸ σὸν μέρος, ιδ. κεφ. 5 «τὸ σὸν μέρος» ἐν σελ. 16.—μὴ σε πείσῃ, ἢ ὑποκτικ. με τὸ μὴ δηλοῖ ἐδῶ ἀποτροπὴν=ἄς μὴ σε πείσῃ (ιδ. κεφ. 4 «μὴ ποίει» ἐν σελ. 13).—ἢ (ἢ λέγομεν) ἡμεῖς, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.

Κεφ. 17.

Ταῦτα, ἀγαπητέ μου φίλε Κρίτων, γνώριζε καλῶς (: νὰ εἶσαι βέλαιος), ὅτι ἐγὼ νομίζω ὅτι (τὰ) ἀκούω, ὅπως ἀκριβῶς οἱ κορυβαντιῶντες νομίζουν ὅτι ἀκούουν τοὺς ἀδελφούς, καὶ μέσα μου αὐτὸς ὁ ἦχος αὐτῶν τῶν λόγων βουτίζει καὶ (μὲ) κάμνει νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀκούω τοὺς ἄλλους (λόγους)· λοιπὸν γνώριζε (ὅτι), κατὰ τὴν τωρινήν μου τουλάχιστον γνώμην (=ὄσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντά [ἔστι]), ἐὰν λέγῃς διάφορα ἀπὸ αὐτὰ (=παρὰ ταῦτα), ματαίως θὰ (τὰ) εἴπῃς. Ἄλλ' ὅμως (=ὄμως μέντοι), ἂν νομίζῃς ὅτι θὰ κατορθώσῃς τίποτε (=ποιήσῃς πλέον τι), λέγε.

ΚΡ. Ἄλλά, Σωκράτη, δὲν ἔχω νὰ εἶπω (ἄλλο τίποτε).

ΣΩ. Ἄφησε λοιπόν, Κρίτων, καὶ ἄς κάμωμεν ἔτσι, διότι ἔτσι ὁ θεὸς ὑποδεικνύει.

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ ἀκούειν.—ὦ φίλε ἑταῖρε Κρίτων, ἡ προσφώνησις καὶ ἡ προσθήκη «φίλε ἑταῖρε» γίνεται μετὰ μεγαλυτέρας συμπαθείας καὶ φιλικῆς οικειότητος, διὰ νὰ μετριάσῃ τὸ τραχὺ τῆς ἀρνήσεως.—ἴσθι, προσκτικ. (ὄχι τοῦ εἰμί, ἀλλὰ) τοῦ οἶδα (ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων).—ὄτι ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἴσθι.—ὡσπερ οἱ κορυβαντιῶντες... ἀκούειν, ἀναφρκ. πρότ.—οἱ κορυβαντιῶντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ κορυβαντιῶν-ῶ=κατέχομαι ὑπὸ μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ κορυβαντικοῦ· οἱ Κορύβαντες ἦσαν ἱερεῖς τῆς μεγάλης τῶν θεῶν μητρός, τῆς Φρυγικῆς Ρέας Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν ἐτέλουν χορεύοντες μανιωδῶς ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν, ἐκβάλλοντες ἀγρίας κραυγὰς καὶ ποικιλοτρόπως παραφερόμενοι· οἱ ἦχοι οὗτοι καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως παρέμενον καὶ ἐβόμβου ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄτα των, ὥστε νὰ μὴ δύνανται ν' ἀκούσουν ἄλλο τι.—τῶν αὐλῶν, ἀντικμ. τοῦ ἀκούειν· τὸ ἀκούω συντίσσεται μὲ αἰτ. συνηθέστερον παρὰ μὲ γνκ.—ἐν ἐμοί, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ ἐντὸς=ἐντός μου: μέσα μου.—τῶν λόγων, γνκ. ὑποκμκ. τοῦ ἡ ἡχῆ.—βομβῶ, τὸ ρ. κυριολεκτούμενον ἐπὶ τοῦ βόμβου τῶν μελισσῶν λέγεται ἐδῶ μεταφορικῶς περὶ τῆς φωνῆς τῶν νόμων, ἡ ὁποία ὡς ἦχος αὐλοῦ ἡχεῖ ἀκόμη εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Σωκρ.—ποιεῖ, ὡς ἀντικμ. ἐνν. με.—ἀλλ' ἴσθι... μάτην ἔρεῖς, ἀντί: ἀλλὰ ἴσθι ὄτι... μάτην ἔρεῖς.—ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντά (ἔτσι), ἀναφρκ. πρότ.—παρὰ ταῦτα, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν διαφορὰν: διαφορῶς ἀπὸ αὐτά.—πλέον ποιῶ=κατορθῶνω, ἐπιτυχῶνω.—ἔα, ἐνεστ. προσκτικ. τοῦ εἶω-ῶ=ἀφήνω.—πράττω-μεν, ὑποκτικ. βουλευτικῆ.—ταῦτη, ἐπίρρ. τροπκ.=οὕτως· ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἐπίρρ. πρὸς ἔμφασιν.—ὁ θεός, δὲν σημαίνει ὠρισμένον θεόν, ἀλλὰ γενικῶς τὸ θεῖον, τὴν θεότητα.—ἐπειδὴ ταῦτη ὁ θεὸς ὑφηγεῖται, μὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν ὁ Πλάτων ἐξαίρει τὴν διαμφισβητηθεῖσαν εὐσέβειαν τοῦ διδασκάλου του.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

A. Προοίμιον (κεφ. 1 - 2).

1. *Ἐπίσκεψις τοῦ Κρίτωνος εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ εἰδησις διαβιβασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Σωκράτη (κεφ. 1).*

Λίαν πρωὶ ὁ Κρίτων ἔρχεται περίλυπος εἰς τὸ δεσμοτήριον, ἔνθα εὐρίσκει τὸν Σωκράτη κοιμώμενον βαθὺν καὶ γλυκὺν ὕπνον. Ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ ἀφυσπισθέντος τέλους Σωκράτους περὶ τῆς αἰτίας τῆς τόσον πρωϊνῆς ἐπισκέψεώς του ἀναγγέλλει εἰς αὐτὸν ὅτι, καθ' ἃς ἔχει εἰδήσεις, σήμερον ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐκ Δήλου τὸ ἱερὸν πλοῖον, μετὰ τὴν ἀφιξίν τοῦ ὁποίου ὄφειλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποιή του.

2. *Ἀταραξία τοῦ Σωκράτους καὶ γνώμη αὐτοῦ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου (κεφ. 2).*

Ὁ Σωκράτης ἀταράχως ἀκούσας τὴν εἰδησιν λέγει εἰς τὸν Κρίωνα ὅτι ἐξ ἑνὸς ἐνυπνίου, τὸ ὁποῖον εἶδε πρὸ ὀλίγου αὐτὴν τὴν νύκτα, συμπεραίνει ὅτι τὸ πλοῖον δὲν θὰ φθάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην.

B. Ὑπόθεσις (κεφ. 3 - 16).

- I. *Πρότασις τοῦ Κρίτωνος καὶ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ αὐτῆς (κεφ. 3 - 5).*

1. *Ἡ πρότασις τοῦ Κρίτωνος καὶ τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα.—Ἀπόκρισις τοῦ Σωκράτους (κεφ. 3).*

Ὁ Κρίτων προτείνει εἰς τὸν Σωκράτη νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου. Ὡς πρῶτον ἐπιχείρημα προβάλλει τὴν ἰδικὴν του συμφορὰν, ὅτι θὰ στερηθῇ ἀρίστου φίλου καὶ ὅτι θὰ κατηγορηθῇ ὑπὸ τῶν πολλῶν (ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κόσμου), ὅτι φειδόμενος χρημάτων δὲν ἐπροθυμήθη νὰ σώσῃ τὸν φίλον του. Ὁ Σωκράτης ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ γνώμη τῶν πολλῶν διότι οὗτοι δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν τι λόγου ἄξιον ἢ ἀγαθὸν ἢ κακόν.

2. *Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα (κεφ. 4).*

Ὡς δεύτερον ἐπιχείρημα προβάλλει ὁ Κρίτων τὸ ὅτι ἡ φυγὴ δύναται νὰ κατορθωθῇ δι' ὀλίγων χρημάτων, ἐνῶ καὶ αὐτὸς εἶναι πρόθυμος νὰ δαπανήσῃ

ὄλην του τὴν περιουσίαν καὶ νὰ ὑποστῇ πάντα κίνδυνον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ φίλου του, καὶ οἱ Θηβαῖοι Σιμίας καὶ Κέβης καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ δαπανήσουν πολλὰ χρήματα, διὰ νὰ τὸν σώσουν· ἂν δὲ θελήσῃ νὰ φύγῃ, πανταχοῦ μὲν θὰ εἶναι ἀγαπητός, προπάντων δὲ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου αὐτὸς — ὁ Κρίτων — ἔξει φίλους, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ἐκτιμοῦν καὶ θὰ τὸν προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν.

3. Τὸ τρίτον ἐπιχείρημα (κεφ. 5 - καὶ ἡμῖν).

Ὡς τρίτον ἐπιχείρημα ὁ Κρίτων φέρει α') τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Σωκράτης διαπράττει εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὰ τέκνα του, μὴ σπεύδων νὰ σωθῇ ἀπὸ ἀδίκου θανάτου, καὶ β') τὸ ὄνειδος τῆς δειλίας, τὸ ὅποιον ὁ Σωκράτης θὰ προσάψῃ καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τοὺς φίλους του, ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου.

4. Τὸ ἐκ τῶν ἡγουμένων συμπέρασμα (κεφ. 5 ἀλλὰ βουλευόν - τέλους).

Ὁ Κρίτων καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Σωκράτης τὴν ἐρχομένην νύκτα πάντως πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου καὶ νὰ φύγῃ.

II. Ἐλεγχος τῆς προτάσεως καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Κρίτωνος (κεφ. 6 - 16).

1. Πρότασις τοῦ Σωκράτους περὶ ἐξετάσεως τοῦ προκειμένου ζητήματος (κεφ. 6 - ζηρημάτων ἀφαιρέσεις).

Ὁ Σωκράτης ἐπαινεῖ μὲν τὴν προθυμίαν τοῦ Κρίτωνος, ἀλλ' εὐχεται νὰ στηρίζεται αὐτὴ ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου· διότι ἄλλως ὅσον μεγαλυτέρα, τόσον ἐνοχλητικώτερα εἶναι. Δι' αὐτὸ προτείνει εἰς τὸν Κρίτωνα νὰ ἐξετάσουν τὸ προκείμενον ζήτημα, ἂν δηλαδὴ πρέπει νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἢ ὄχι. Διότι συνήθισε, λέγει, καθ' ὄλον τὸν βίον του ν' ἀκολουθῇ πάντοτε τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ὅ,τι δὲ ἄλλοτε εὐρίσκειν ὡς ὀρθόν, τοῦτο δὲν δύναται τώρα νὰ ἀπορρίψῃ, διότι συνέβη εἰς αὐτὸν τοιαύτη τύχη.

2. Ἐξέτασις τοῦ περὶ δοξασίων τῶν ἀνθρώπων λόγου (κεφ. 6 πῶς ἂν - 9 δρωμεν).

α) Ποίᾳ δοξασίᾳ πρέπει νὰ τιμᾷ τις καὶ ποίᾳ ὄχι (κεφ. 6 πῶς ἂν - τέλους).

Κατὰ πρῶτον ὁ Σωκράτης προσκαλεῖ τὸν Κρίτωνα νὰ ἐξετάσουν τὸν περὶ δοξασίων τῶν ἀνθρώπων λόγον· γενομένης δὲ μεταξύ των συζητήσεως περὶ αὐτοῦ εὐρίσκεται καὶ πάλιν ὡς ὀρθόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τιμᾷ τις ὅλας τὰς δοξασίας